

Nicolae Ciobanu

SUPRUSUL
SATANEI

Vol. II

Nicolae Ciobanu

SUPUSUL

SATANEI

ROMAN

Volumul II

Pe tărâmul zorilor

[eBook v.1.0]

Pontos
Chișinău • 2009

Eram tânăr. Doar două decenii trăite. Se scurseseră vreo doi ani de când una din eventualele mele soții își pusese capăt vieții, iar cealaltă mă înșelase. Mai bine de doi ani nu petrecusem nici o zi în compania vreunei femei. Duceam un trai de anahoret, deși foarte multe fete roiau în jurul meu. Nu mai puteam iubi pe altcineva pentru că eram trist și dezamăgit. Purtam doliu pentru iubita mea moartă. Această durere se amestecase cu disprețul, pe care-l purtam pentru o ființă mizerabilă din Murmansk. Mă înșelase. Durerea, pe de o parte, și disprețul, pe de altă parte, m-au menținut rece față de frumusețea femeilor.

Experiența de viață m-a determinat să privesc altfel la lucruri, dar mai ales la oameni. Deși eram decepționat, aveam anumite vise pe care îmi doream cu orice preț să le realizez, începusem să fac o facultate și, din fericire, mă descurcam de minune. Dacă în adâncul inimii rana încă nu se vindecase complet, atunci psihicul meu era într-o stare satisfăcătoare. Relația mea cu Satan se transformase într-una amicală. El mă ajuta, mă consilia, mă încuraja. Cel mai important era faptul că încerca să mă facă mai bun. Vroia să fiu un adevărat gentleman, îmi amintesc cu oroare cum, cu ceva timp în urmă, vroia să mă preschimbe într-o fiară. După ce trecusem examenul vieții el îmi devenise amic, nu stăpân. Își schimbase radical atitudinea față de mine. Eram fericit pentru faptul că-mi dădea forțe supranaturale, fără să-mi ceară să le folosesc în interesul său. Eram independent și-mi puteam administra destinul după bunul

meu plac. Spre deosebire de alte vremuri, când tematicile religioase îmi erau străine, acum devenisem foarte interesat de ritualurile, obiceiurile, asemănările și diferențele dintre religii sau dintre cultele religioase. Vroiam să aflu care dintre ele sunt adevărate și care eretice. La majoritatea întrebărilor de acest gen îmi răspundea Satan. El îmi deschidea ochii cu privire la toate adevărurile. În mod normal diavolul nu ar vorbi nicicând despre lucrurile sfinte, dar cu mine o făcea. Felul său de a se manifesta în viața-mi, nu coincidea deloc cu natura sa. Cred, totuși, că meritam să fiu respectat de către el, mai ales că mă supusese în trecut unor chinuri insuportabile.

Într-una din zile Satan apăruse în fața mea. De obicei, când eram de unul singur, el lua forma unui corb, dar când mai era cineva, îi interceptam numai vocea, iar el îmi citea gândurile.

— Nicu, am o propunere măreață pentru tine.

— Spune, amice!

— Ești băiat istet, înveți bine, ai vaste cunoștințe, însă îți lipsește ceva.

— Ce anume îmi lipsește?

— Te cunosc foarte bine și știu că vrei să obții totul în această viață.

— E și firesc. Toți tinerii de vârsta mea sunt obsedați de asemenea gânduri.

— Nu-i chiar așa. Eu vreau să te ajut să cunoști care sunt lucrurile pentru care merită să lupti.

— Pe parcurs le voi cunoaște și singur.

— De mult e timpul..., de aceea îți propun să pleci într-o scurtă călătorie la prietenul tău din Issad. Acolo ți se va revela adevărul despre viață.

— Satane, nu mai vreau să merg niciodată în Rusia. Dacă mă duc, voi fi chinuit de triste amintiri. Maria mă face să-mi pierd mințile de ură și durere.

— Fiecare om are de trecut prin dezamăgiri, dar nu uita: ele îți limpezesc privirea și gândirea. Cine trece prin ele nu se mai lasă amăgit vreodată.

— Și ce să fac acolo?!

— Să-ți dezvolti noi virtuți.

— Mă crezi nebun? N-am de gând să las studiile baltă! Să-mi dezvolt noi virtuți, ha, ha!

— Ce-s universitățile, Nicu? Predarea cunoștințelor inutile contra plată? Ele îți sugerează multe, dar nu-ți oferă nimic. Dacă accepți să pleci, să știi că-mi vei mulțumi toată viața. Oricum nu ai ce pierde!

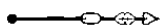
Îmi plăcea că Satan era mereu imprevizibil. În fiecă zi te puteai aștepta la ceva nou din partea sa. Din anumite puncte de vedere ne asemănăm foarte mult. Fără să stau pe gânduri, acceptasem să plec. Hotărâsem să nu anunț nici profesorii, nici colegii și nici chiar părinții. Înainte de plecare îl anunțasem pe amicul meu din Issad că vreau să-i fac o vizită, iar el acceptase cu bucurie. Eram convins că plecarea mea îmi va aduce numai satisfacție și voie bună. Apropo, cu două săptămâni înainte de plecarea în Issad, făcusem cunoștință cu o domnișoară. Deși nu eram dispus să pierd timp prețios din viața mea în compania fetelor, într-un colț al inimii simțeam necesitatea de a strânge o ființă plăpândă în brațe, de a o săruta, a o mângâia... În timp scurt mă îndrăgostisem de Elena la culme. Era o ființă foarte firavă și cuminte. Nu avea nimic în comun cu cele două Marii, pe care le iubisem anterior. Noua mea iubită era roșcată. Până a o întâlni pe ea îmi plăceau numai blondele. De această dată selectasem o fată ținând cont mai mult de caracterul ei, decât de culoarea părului. Spre marele meu noroc, ea era întocmai cum mi-o doream. Îi promisesem că dacă va rămâne mereu la fel de bună, într-un viitor nu chiar îndepărtat aş putea s-o iau de soție.

— Elena, eu plec. Nu știu pentru câtă vreme, dar tu, așteaptă-mă. Dacă ești dispusă sau nu, spune-mi de pe acum.

— Te-aș aștepta și o sută de ani, doar să știu că te vei întoarce la mine!

— Ești deosebită. Acesta este motivul care mă determină să revin la tine. Îți promit să nu te părăsesc niciodată.

— Nicu, ce-ar fi să nu pleci?!

— Nu pot. Aceasta este o deplasare foarte importantă pentru mine. Nu te întrista pentru că nu plec pentru o veșnicie. Cred că voi lipsi vreo săptămână-două, nu mai mult.

— Pentru mine e mult și o singură zi, zise ea tristă. Atât de fericită m-ai făcut în aceste săptămâni, încât m-ar afecta chiar și cea mai scurtă despărțire. Totuși, eziți să-mi spui ce treburi te duc tocmai în Rusia! Nu cumva ai vreo iubită acolo?

— Nu am pe nimeni, scumpete. Te asigur! Mă duc cu alte treburi.

— Anume? insistă ea.

— Plec să-mi dezvolt anumite virtuți!

— Și cum vei face acest lucru? mă întrebă ea mirată.

— Îți voi spune la întoarcere.

De când făcusem cunoștință cu ea, nu-i dădusem niciodată de bănuț că aş avea legături cu Satan. Am fost destul de precaut. Era o fată care nu ar fi acceptat să stea alături de un bărbat aliat cu diavolul. Nu doream nici să-mi imaginez, cum acest lucru ar fi putut să afecteze relația noastră.

Era toamnă. Afară trona, precum în miez de vară, un aer cald și blând. Razele soarelui erau potrivite pentru un bronzaj autumnal. Eram exact în perioada în care se împlineau doi ani de la ultima mea plecare pe teritoriul Rusiei. Atunci plecam cu inima ruptă în două: o bucată rămânând pentru iubita mea din țară, iar cealaltă pentru fata cea „rea” din Murmansk. Spre deosebire de atunci, acum plecam cu cordu-mi absolut întreg.

La insistențele noii mele iubite, îi promisesem că mă voi reîntoarce cât mai curând posibil și că nu o voi înșela. După ce petrecusem împreună, pe peron, cele din urmă clipe romantice, urcasem în tren. O priveam trist și îngândurat prin geamul vagonului. Ea plângea. Ochii ei înlăcrimați mi-au rămas în memorie până am ajuns în Sankt Petersburg. Abia când trenul staționează pe peron încetasem să mă mai gândesc la despărțirea noastră. Trebuia să mă concentrez la treburile mele.

Pornisem de-a lungul peronului și imediat auzii vocea puternică și binevoitoare a prietenul meu:

— Hei, bătrâne, vino încoace, mă strigă el bucuros. Vai ce mutră nedumerită ai! Vino-ți în fire, amice!

— Sunt grozav de obosit. Drumu-i lung, frate!

Strecurându-mă prin mulțime, mă apropiasem de el, îmbrățișându-l călduros. Era un băiat destul de bun, dar... trecut deja prin multe. Făcusem cunoștință cu el o jumătate de an în urmă într-un bar din Republica Moldova. Era beat criță. Deși nu-l cunoșteam, încercasem să-l ajut, pentru că, de beat ce era nici nu putea păși. Era trecut de două după miezul nopții. Aflându-ne doar noi doi în acel local, ne rezemaserăm unul de celălalt și părăsirăm încăperea. Ajungând în stradă, îl întrebam unde trăiește și dacă are bani de taxi:

— Eu nu-s de pe-aici, răspunse el în limba rusă.

— Dar de unde ești?!

— Sunt din Rusia. Numele meu e Vova. De ce te-ai oprit? Cred că nu ai de gând să stăm în mijlocul drumului?

— Tu poți sta unde vrei, pentru că eu mă duc acasă.

— Așteaptă, prietene! mă imploră el imediat. Haide să mai discutăm.

— Dacă ai chef de vorbă, spune-mi unde ai de gând să te odihnești în noaptea asta?

— Ești cam curios. Haide mai întâi să ne așezăm undeva pe vreun scaun și-ți voi spune.

Pășind alene pe străzile pustii ale orașului nocturn am ajuns în Parcul Central. Ne așezarăm pe o bancă. După vreo zece minute de tăcere, el scoase din buzunarul hainei sale o sticlută de votcă.

— Să bem puțin, ș-apoi mai discutăm.

— Cu plăcere, dar nu te aștepta să stau până dimineață în parc. Că, dragă Doamne, nu suntem boschetari.

— Dacă nu suntem, de ce să nu ne comportăm ca ei? Ha, ha! Ține și bea.

Eram foarte amețit. Băusem până când simțisem că picioarele nu mă mai țin. Golirăm sticla, după care adormiserăm ca doi bușteni pe scaun.

Fusesem trezit de zgomotele produse de oamenii ce treceau pe lângă noi. Uitându-mă somnoros la ceas, rămasei încremenit: era trecut de ora nouă dimineăta. Razele soarelui pătrundeau abundent printre frunzele copacilor, prevestind o zi aridă.

— Vova, trezește-te! Râde lumea de noi!

— Nu-ți fie rușine, pentru că nimeni nu ne cunoaște.

— Ne cunoaște, nu ne cunoaște, oricum e timpul s-o șterg de aici. Am ore la universitate.

— Bine, du-te. Mă întorc și eu acasă, pentru că mi-am îndeplinit deja misiunea cu succes.

— Ce fel de misiune? Întrebasem curios.

— Nu cred că vrei să auzi cu ce mă ocup, răspuse el.

— Nici nu insist. Inițial îmi făcusem impresia că ești vreun businessman, însă, după ce te-ai îmbătat, m-am gândit că firma ta a dat faliment! glumii eu.

— Să știi că ai simțul umorului...dar, am uitat să te întreb, cum te numești?

— Nicu!

— Încântat de cunoștință! exclamă el. Deși vin în Moldova pentru a treia oară, încă nu am apucat să-mi fac vreun prieten din cei bogați din țara voastră.

— Ce te împiedică?

— Misiunea mea e doar să conlucrez cu acești oameni, nimic mai mult.

— De tristețe te-ai apucat să vorbești cu mine?

— Păi, nu!

— Eu nu fac parte din crema societății.

— Nici nu-i nevoie. Pur și simplu, sunt indignat că nu pot lega relații de prietenie de durată cu cineva de la voi din țară.

— Vei da tu peste omul potrivit. Din câte îmi dau seama, desfășori o activitate interesantă!

— Interesantă, dar totodată și limitată. Ajungi la o vreme când, dacă cunoști prea multe, poți fi măturat din calea lor.

— De vreme ce încă nu ai fost măturat, cunoști puține lucruri.

— Lasă glumele, zise el îngândurat.

— De ce nu demisionezi?

— Deși lucrez fără contract, nu pot da înapoi. Haide să abandonăm acest subiect.

— O.K.!

Din puținele vorbe despre el, înțelesesem exact care-i sunt ocupațiile: desfășura activități murdare.

— Când ziceai că pleci în Rusia?

— Sper că azi după-amiază. În două zile trebuie să prezint bossului rezultatele.

— Apropo, din ce oraș ești?

— Activez în Sankt Petersburg, dar locuiesc într-un sătuc din regiunea orașului. Sunt nevoit să mă deplasez în sat în fiecare săptămână, pentru că acolo locuiește soția mea.

— Când ți-am văzut fața de copil, nici nu m-am gândit că ai fi însurat!

— Eh, am deja douăzeci și opt de ani. De vreme ce îmi permit să întretin o soție și un copil, de ce nu m-aș căsători?

— De ce nu locuiți ambii în oraș?

— Ea este legată sufletește de sat. Îi place liniștea la nebunie.

— Acum chiar trebuie să plec. Îți urez drum bun.

— Nicu, poftim adresa mea, propuse el, scoțând din buzunar un toc și un carnețel. Dacă vei ajunge prin regiunea Petersburgului, nu ezita să treci și pe la mine prin sat. Te rog totuși un singur lucru: când ai de gând să-mi faci vreo vizită, anunță-mă din timp, ca să reușesc să-mi iau liber.

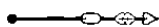
— Cu plăcere.

— Apropo, peste o lună e posibil să revin în Moldova cu alte treburi. Sper să te găsesc viu până atunci, ha, ha!

— Mă voi strădui să supraviețuiesc! exclamasem eu vesel.

— Îți ofer adresa mea cu condiția că și tu mi-o dai pe a ta.

— Îți dau doar numărul de la telefonul mobil.

— Nu ai încredere în mine? Par a fi un șarlatan?

— Ba, nu. Problema e că nu am un domiciliu permanent.

— Dacă te-ai implica în activitățile mele, ai putea face bani grei! Îți vei permite să cumperi nu o casă, ci două.

— Nu, mulțumesc!

— De ce, nu? Nu-ți plac banii? Ca să nu bat drumul până în Moldova, ai putea lucra tu în locul meu!

— Mulțumesc, dar nu-mi place acest tip de activități.

— Fie! Cine nu vrea, își spune opțiunea din start.

— Nu cumva te-ai supărat?

— Stai liniștit, zise el, dând lehametit din mână.

— Ciao! Să auzim de bine. Când revii în Moldova, telefonează-mi. Ține numărul meu.

— Ciao! răspunse el, rămânând în continuare nemișcat pe scaun. Părea atât de nepăsător, încât ajunsesem să-l invidiez.

Din acea zi ne mai văzuserăm încă de două ori. Uneori ne mai și telefonam. Această întâmplare inopinantă a făcut ca eu și Vova să devenim buni prieteni.

— Nicu, mișcă-ți papucii mai repede, pentru că până la căderea nopții trebuie să ajungem în Issad!

— Mă crezi campion olimpic la alergări?

— Nu, dar timpul pierdut, înseamnă bani pierduți!

— Voi sta pe capul tău până te vei sătura de mine. Iată acela va fi timp pierdut.

— Nu m-am gândit că ești atât de gros la obraz! zâmbi el zgomotos.

Aruncându-mi rucsacul pe umăr, pornisem, alături de Vova, spre ieșirea de pe peron. Era o vreme foarte frumoasă, dar cam răcoroasă. Eram îmbrăcat atât de subțire, încât în vreo cinci minute pielea mi se făcuse de găină. Din când în când, de printre puținii nori răătăcitori se ivea soarele, oferindu-ne cu zgârcenie căldura sa. Parcă nici nu era același soare, cu care eram obișnuit în țara mea. Totuși, temperatura aerului nu mă împiedica să mă simt bine. Nordul era atracția mea dintotdeauna. Nu știu de ce, dar aveam senzația că anume în aceste regiuni

devin fericit. Mă făceau fericit locurile, nu și oamenii: de exemplu, Maria din Murmansk.

— Nicu, ce părere ai despre automobilul meu? mă întrebase mândru, Vova.

— Este foarte elegant. Cred că te-a costat o avere.

— Dai un ban, dar știi că merită. Nimeni dintre cei care își permit, nu vor șovăi să cumpere un Mercedes ca ăsta.

— Ai dreptate. Mi-aș lua și eu unul.

— Dacă vei ține cont de sfaturile mele, îți vei permite să cumperi chiar și un avion. Acum urcă și haide să facem o mică plimbare prin faimosul Petersburg. Oraș cu o economie ridicată, cu clădiri moderne, cu oameni diverși, înconjurat de păduri de mesteceni și conifere. Îți voi prezenta toate frumusețile naturii din jurul Petersburgului. Natura Rusiei este una dintre puținele care a mai rămas intactă. Dacă vei dori, ne vom duce până spre Finlanda ca să admiri lespezile de rocă ce tășnesc din pământul pe care cresc coniferele. Te voi conduce și la cele mai pitorești lacuri ce stau cuibărite prin pădurile noastre.

— Fiecare țară cu frumusețile ei, zisei eu, dându-i de înțeles că mai sunt țări care au natura la fel de frumoasă ca cea a Rusiei.

— Nicu, mai întâi vom trece pe la apartamentul meu, ca să iau câteva lucruri.

— Cum zici tu!

Cutreierasem orașul mai bine de o oră. Într-un sfârșit ajunseseam pe strada unde Vova își avea domiciliul. Printre niște clădiri relativ înalte, intraserăm pe strada Santiago de Cuba.

— Cât de exotic sună denumirea acestei străzi. Mai sunt ulițe cu asemenea denumiri în Petersburg?

— Sincer să-ți spun, nu știu. Eu mă orientez prin oraș grație memoriei vizuale. Până mai ieri nici strada pe care trăiesc nu știam cum se numește.

Exagera, dar avea totuși haz.

— Du-te și ia-ți lucrurile de care ai nevoie. Eu te voi aștepta aici.

— Nu, Nicu, haide cu mine! Vreau să vezi cum arată

apartamentul meu. Casa din Issad este puțin mai modestă.

Urcaserăm la etajul doi. Apartamentul era spațios: trei odăi largi, ferestre mari, televizor plasma, frigider ce arăta ca un zgârie-nori în miniatură. Prin ungherele odăilor se găseau ghiveci mari în care creșteau cactuși înalți. Era frumos.

— Ai casa atât de îngrijită, de parcă o mână de femeie le face pe toate.

— Nicu, sunt tânăr, frumos, se mai uită din când în când câte o fată la mine! Aducându-le încoace ele se îngrijesc nu doar de trupul meu, ci și de curățenia din apartament.

— Nu prea ai timp să te plictisești! spusei eu, gândindu-mă cu compătimire la soția lui, care, probabil, nici nu bănuia că soțul ei, în timpul liber, o înșeală.

— Omul, când are bani destui, nu se plictisește niciodată, zise Vova triumfător.

În timp ce se lăuda cu aventurile sale, scoase de sub canapeaua din dormitor o valiză neagră. Inițial mă gândisem că păstrează bani în ea, însă, când a descuiat-o, am rămas uimit. Avea patru revolvere și un automat.

— Pentru ce, mă rog, îți trebuie toate acestea? întrebasem perplex.

— Cine deține o armă este în siguranță.

— Eu sunt în siguranță și fără arme! replicasem dezinvolt.

— Securitatea mea este cam fragilă, pentru că am expus-o pericolului. Odată ce te expui riscurilor, e greu să mai ieși de sub dominația lor. Ia și tu un revolver.

— Nu-mi trebuie.

— Stai liniștit, nu te pun să ucizi oameni cu el. Sper că mâine vom merge la vânătoare.

— Am auzit că în Rusia e dură pedeapsa pentru braconieri.

— Ei, și? Atâta timp cât ești cu mine, nu te paște nici o primejdie. Eu sunt localnic și am numeroase relații de prietenie cu persoane din „lumea bună”.

— Atunci, dă-mi-l.

— Îmi iau și eu unul și plecăm. Dar mai bine iau și valiza!

După ce telefonase câtorva prieteni, dar și soției sale, ieșiserăm din apartament. Vova era o persoană căreia îi plăcea să șofeze cu viteză exagerată. Nici nu observasem cât de repede am ieșit din urbe. Periferia orașului era înțesată de o rețea bogată de autostrăzi. Roțile „Mercedes”-ului suierau pe asfaltul șoselei care avea numeroase benzi de circulație. În curând ajunserăm pe drumul care ducea spre Issad. Acel drum șerpuia printre păduri, peste râuri, peste câmpii, dându-mi parcă de înțeles că nu e prea aproape capătul său. Din când în când, în apropierea bornelor kilometrice era postat câte un panou uriaș indicând direcțiile și distanțele celor mai apropiate și mai importante localități. Într-un moment privirea îmi fusese răpită de inscripția de pe unul dintre acele panouri. Era indicată distanța până la Murmansk. Până acolo erau mai mult de o mie de kilometri. Dintr-odată mi-au revenit în memorie evenimentele pe care le trăisem acum doi ani exact în aceste regiuni. Erau triste, erau amare. Amintiri care nu dispar din mintea omului până la moarte.

În acești doi ani nu ajunsesem niciodată atât de aproape de orașul în care trăia fata care mă înșelase. O surprinsei pe Maria cu un bărbat în apartamentul. Nu știu dacă a fost ceva între ei sau nu, dar un lucru era cert: Maria se pierduse cu firea atunci când intrasem în casă.

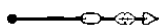
— Hei, Nicu, ce-i cu tine? interveni camaradul meu.

— Admir frumusețea naturii, îl minții.

Mă gândeam că nu merită să-i povestesc chiar despre toate peripețiile avute pe pământurile Rusiei. Nici el nu-mi relatase concret ce fel de activități desfășoară. Dacă păstra atâtea arme în casă, avea el de ce să se teamă.

— Am mulți prieteni veniți de la sud care au rămas frapați de imensitatea pădurilor noastre, dar, mai ales, de vastele râuri ce curg lent în albiile lor. Așa ceva nu am prea văzut pe la voi.

— Uneori te plictisești văzând numai câmpii. Ochii vor

să vadă și câte o suprafață colinară. La noi, aceste două forme de relief se combină perfect. Fiecare câmpie se mărginește cu un deal și în spatele fiecărui deal se întinde o câmpie. Oricum nu pot contesta nici specificul frumuseții naturii regiunii voastre. Toate lucrurile sunt frumoase de vreme ce nu-s urâte.

— Avem noi și coline ca ale voastre, dar nu ai apucat să le vezi.

— Am văzut, dar nu suficient de multe ca să mă conving că sunt la fel de frumoase ca ale noastre.

— Nu te lași bătut cu una cu două, exclamă el zâmbind.

În timp ce ne continuam drumul spre est, la trecerea peste un pod imens, construit deasupra unui râu, fuseserăm opriți de către un angajat al poliției rutiere. Pentru un moment fusesem covârșit de ideea că oamenii legii ne-ar putea percheziționa. Aveam de ce să mă îngrijorez, pentru că la șold țineam revolverul oferit de Vova. În timp ce el prezenta actele, eu băgasem în grabă arma sub scaun. Așa mă simțeam mai în siguranță. Intrând în mașină, Vova mă privi drept în ochi:

— Arăți cam speriat, ce-i cu tine?

— Din cauza armei tale. Nu am permis de portarmă.

— Nu-ți fie frică! Te comporți de parcă nu ai fi avut niciodată probleme cu poliția! Eu sunt deja plictisit de ea! se lăudă el.

— Nu, probleme cu justiția nu am avut niciodată.

Bineînțeles că îl mințeam. De ce să cunoască el acest capitol din viața mea?

— În schimb, eu am fost întemnițat deja de două ori. Prima dată am stat după gratii cinci luni pentru jaf, cu toate că ar fi trebuit să stau cinci ani, iar a doua oară, tot din cauza unui jaf, am stat un an, deși trebuia să înfund vreo opt.

— Cum se întâmpla că ieșezi înainte de termen?

— E bine când ai persoane importante în spatele tău!

— Nu ți-e frică că persoanele din spatele tău n-o să vrea să te mai ajute?

— E puțin probabil.

Vova era un om certat rău cu legea. Totuși, mă întrebam ce fel de misiuni avea el în Moldova?! Întotdeauna venea de unul singur, stătea maximum două zile, după care se reîntorcea în Rusia. Mă gândeam dacă este un jefuitor de mână a doua sau unul profesionist.

— Din obiceiul de a jefui ai făcut carieră?

— Fiecare își dobândește bucata de pâine așa cum îl învață soarta.

— Dar soarta nu ne învață să furăm.

— Exact. Nu ne învață, însă, de multe ori ne impune. Când te gândești că alții stau cu fundul pe un munte de bani, iar ție nu-ți ajunge nici de o pâine, ai de ales? Acționezi. Iei de la alții atât de cât ai nevoie. Adeseori iei totul.

— Și tot nu-ți mai ajunge...

— Cine are un dolar, vrea doi, cine are doi, vrea o sută, cine are o sută, vrea o mie, cine are o mie, vrea un milion și tot așa mai departe. Milionarilor oricum li se pare că au puțin. Însă din grămada lor, care li se pare mică, ajunge să hrănească pe săraci un secol. Din acei bani mă hrănesc și eu.

— Oricum, noi, oamenii, pornim cu șanse egale în viață. Toți avem aceleași posibilități de a dobândi legal, prin eforturi proprii, milioane.

— Dar cine a spus că noi facem bani ilegal?! Noi, adică oamenii alde mine, avem propriile noastre legi. Le respectăm pentru că sunt doar ale noastre. Banii luați de la bogați îi folosim în scopuri nobile: întreținem copiii, soțiile, părinții, frații.

— Te înțeleg, însă...

— Oare e legal ca bogații să asuprească săracii? E legal să-i calce în picioare ca pe niște nerozi?! Legile elaborate de către cei de sus sunt făcute astfel încât săracii să rămână săraci, iar bogații să fie și mai bogați. La rândul nostru, noi, unii dintre cei crescuți în familii de săraci, am elaborat un cod de legi pentru acei bogați. Și, iată că funcționează perfect. Dacă socotești că marii miliardari,

care au pus mâna pe capitaluri fără să ridice un pai, nu au nici o vină în fața legii, ce vină am avea noi că ne folosim de aceleași capitaluri de care se folosesc ei înșiși?

— Sărăcia te-mpinge să te răzbuni pe acei bogați?!

— Da! Să mă răzbun, exclamă el cu vocea tremurătoare.

— Sunt de părere că cei ce săvârșesc răul, trăiesc cu convingerea că, de fapt, ei fac binele. Dacă gândești și tu la fel, greșești.

— Cine nu greșește? Având o părere bună despre activitățile mele, sunt motivat să-mi fac meseria mereu cu același optimism. Îți promit că, în timpul cât te vei afla în Rusia, o să reușești să-ți schimbi părerea despre mine și despre munca mea. Vei privi la lucruri cu ochii mei.

În timp ce Vova îndruga prostii, eu mă întrebam nedumerit ce caut în Rusia?! De ce am venit în ospetie la acest hoț?! De ce m-am rupt de activitățile mele din țară?! Oare scopul tainic al lui Satan nu era cumva acela de a mă impune să comit fapte abominabile?

— Fii calm, Nicule, îmi sună dintr-odată în urechi vocea lui Satan. Nu ai încredere în mine? Întrebă el. Vreau să cunoști viața. Vreau să-ți descopăr arta de a fi om. Vova este persoana de la care vei învăța multe lucruri. Vei învăța cum să te ferești de bestiile ce-ți vor ieși în cale. Cu ajutorul lui vei înțelege valoarea oamenilor. Vova este taina pe care în scurt timp o vei descoperi. O să-l cunoști cu adevărat. Păstrează-ți calmul și urmează-mi sfatul, nu vei regreta!

Mă mai liniștisem. Dar acea liniște era amăgitoare și temporară. Cu cât îl cunoșteam mai bine pe Vova, cu atât mai periculos mi se părea. Deși aveam șanse de-al învinge. Îl aveam pe Satan.

Ne deplasam repede, dar mi se părea că ne mișcăm prea încet. După o habă bună de timp, când în capul meu nu mai era loc pentru nimic altceva, Vova viră la dreapta. În scurt timp aveam să ajungem la el în sat. Drumul care ducea spre Murmansk rămase îndărătul nostru. În adâncul inimii simțeam necesitatea să-i fac o vizită Măriei. Eram

setos de răzbunare. Deși mă înșelase, eram convins că ținea la mine. Și-ar fi dat și viața numai ca să rămân alături de dânsa. Însă, nu mai era cale de întoarcere. Mă înșelase și ea știa că nu o voi ierta vreodată!

— Suntem aproape de destinație, amice, mă informă Vova.

— Era și timpul să ajungem. Am cam obosit.

— Dar ce-ar zice un om care ar parcurge această distanță pe jos?!

— Mă îndoiesc să se găsească vreun nebun! Dar mai știi? Oamenii sunt diferiți.

— Îmi pari cam trist, observă el.

— Oboseala își spune cuvântul. Drumurile lungi l-ar epuiza pe oricine, dar, mai ales pe mine, nu-s obișnuit cu ele.

— Ai nevoie de destindere profundă.

— Bineînțeles, aprobasem eu.

— Ce-ai zice de compania unei domnișoare?! Sora soției mele are douăzeci de ani. E o frumusețe de fată. O zi-două te vei distra, dacă-ți va părea mișto, o vei lua de soție! Ce zici?

— Nu sunt adeptul distracțiilor care se sfârșesc cu căsătoria!

— E un înger!

— Mai vedem noi.

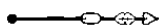
— Gândește-te bine. În caz că ne vom înrudi, îți promit să-ți ofer tot sprijinul de care vei avea nevoie. Nu vei ști ce înseamnă lipsă de bani.

— Cât va dura fericirea pe bani străini? întrebam sceptic. Toate lucrurile au un sfârșit. Mai ales ceea ce-mi propui tu.

— Dacă ești norocos, vei fi și fericit!

— Sper să am parte de o viață fericită și liniștită. Nu te supăra, dar nu vreau să ajung înstărit, pricinuindu-le rău altora! Cred că mă înțelegi!

Vova nu răspunse, dar vorbeau ochii săi. Cuvintele mele îl afectară nu doar pe el, ci și prietenia noastră. Dar și el mă jignise. Credea că voi accepta să intru în burtă la el

de hoți? Greșise adresa. După câteva zeci de secunde zisei:

— Fie, Vova, îmi pare rău. Din nefericire, nu-mi pot controla vorbele. Cuvintele merg înaintea gândirii.

— Nu-i nimic. Se întâmplă. Nu te justifică pentru că nu ai de ce, zise el cu o voce prefăcută. Aș fi reacționat agresiv dacă nu-mi erai prieten.

— Haide să schimbăm subiectul.

— De acord. Iată și satul meu de baștină! Mai bun prieten decât el, nu am pe nimeni.

El spera că satul lui o să-mi pară cel mai frumos și mai pitoresc din lume. Ce-i drept, la prima vedere, avea ceva pitoresc: căsuțe modeste, garduri, drumuri denivelate, oameni umbriți de tristețe, cerul posomorât... Priveliștea nu era dintre cele care să-ți bucure ochii. Nu. În schimb îți oferea posibilitatea să meditezi. Cam în asemenea localități au trăit și strămoșii noștri. Erau fericiți, deși nu știau ce înseamnă electricitate, televizor, robinet care să-ți aducă apa până în casă. Ei erau oameni simpli, cu alte aspirații. Puținele ființe pe care le zărisem în timp ce ne apropiam de casa lui Vova, păreau a fi strămoși de-ai noștri. Modernitatea nu-i afecta. Prin grădinile gospodariilor creșteau solitar două-trei căpățâni de varză, câțiva morcovi rătăciți. Diversitatea de culturi era net inferioară celei din țara mea. Totuși, puținul pe care-l aveau părea să le ajungă. La ei, chiar și câinii erau mai pașnici. Arareori puteai să-i auzi lătrând.

Vova opri mașina în fața unei porți de fier. Probabil, era unica din acel sătuc.

— Iată-ne ajunși. Aceasta este casa mea, pe care am moștenit-o de la părinți. Ei sunt plecați la unul din frații mei care locuiește în orașul Tihvin. Aici am rămas doar eu și soția-mea. Nu suntem chiar singuri, pentru că sora sa stă la noi. Îți va lăsa impresii bune, sunt sigur.

— Nu mă-ndoiesc!

Se lăsa amurgul. Prin geamul casei răzbătea o lumină slabă. Înăuntru, o figură se mișca dintr-o parte în alta.

— Aceasta e soția mea, grăi Vova.

Fără să mai zică ceva, deschise porțile și trase mașina

în ogradă.

— Ți-e teamă să nu ți-o fure cineva?! întrebam amuzat.

— Vorba ceea: Hoțul de hoț se teme!

Ușa casei se deschise. Tania, soția amicului meu, exclamă entuziasmată:

— Nici nu m-am gândit că veți ajunge atât de repede!

— Fă cunoștință: bunul meu prieten, Nicu. Despre el îți tot vorbesc o jumătate de an încoace.

— Încântată de cunoștință, interveni ea.

Era frumoasă. Foarte frumoasă. Ochii săi negri erau înconjurați de gene lungi și arcuite. Avea un năsuc ca de copil: mic și cărn. Buzele-i cămoase erau mai mult decât ispititoare. Dumnezeu o înzestrase cu o față ovală și cu gropițe în obrăji. Era o brunetă apetisantă al cărei păr lung curgea bogat până mai jos de umeri. Peste fruntea-i îngustă dormita nestingherit un breton bine aranjat. Fusta scurtă îi scotea în evidență picioarele și-i lăsa dezgoliți genunchii. Părea o adolescentă. O adolescentă dornică să le încerce pe toate.

— Tania, dacă vrei să ne facem auziți, oprește radioul cela blestemat.

Eram absorbit de frumusețea acelei femei. Nici nu auzisem sunetul infernal al radioului.

— Ce avem la cină? întrebă Vova.

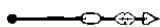
— Surpriză! răspunse ea veselă.

În aceeași cameră era și sora Tanei. Ținea în brațe bebelușul. Nici nu îndrăznise măcar să-și ridice privirea. Era sfioasă.

Camera în care ne aflam era mică și bine amenajată. Într-un colț se afla o canapea, lângă geam ședea cuminte o masă de lucru înconjurată de vreo patru scaune. Într-un alt colț era un televizor, la care Ecaterina mai arunca câte o privire din când în când, iar pe un perete atârna o fotografie de-a lui Vova, mare cât zece fotografii obișnuite.

— Acesta este dormitorul, spuse el. Aici dorm...

— Cu rare ocazii! concretiză Tania. De-ai renunța la desele tale deplasări, ar fi minunat.

Mă gândeam la Tania. O floare precum era, risca să se ofilească! Merita să fie iubită în fiecare zi. Frumoasă precum Tania era și Ecaterina. Vocea era unicul lucru care le deosebea. Vocea Ecaterinei era nițel mai lină, mai de copil. Tania era mai îndrăzneată, pe când Ecaterina abia dacă scosese câteva vorbe. Totuși, de multe ori prima impresie nu este neapărat și corectă.

În timp ce Tania se dusesese în sufragerie să întindă masa, Vova deschise o sticlă de votcă. Servise un păhărel, îmi oferise și mie unul.

— Vino mai aproape, dragă, se adresă el Ecaterinei. Ai de gând să stai ca un sputnic toată viața? Ți-am adus mire tocmai din Moldova. Cât timp ai de gând să-l ignorezi?

Ea rămase nemișcată, prefăcându-se că nu aude nimic. Privea concentrată la ecranul televizorului.

— Ecaterina, nu te sfii! Lasă rușinea la-o parte și vino lângă noi, insistă Vova. Ți-am adus un cavaler să te admire, nu un lup să te mănânce.

În cele din urmă fata cedă. Lăsase bebelușul să doarmă pe canapea, iar ea se așezase lângă noi. Era emoționată.

— Dacă vrei să te simți mai relaxată, servește și tu puțină votcă! Sper că nu ești scandaloasă.

După o scurtă ezitare acceptase. Șmechera, mă fura neîntrerupt cu privirea. Prezența mea îi trezea interesul. Eu eram foarte obosit. Vroiam numai un singur lucru: să dorm. Eram atât de epuizat, încât nu aveam forța să mă gândesc nici măcar la prietena mea din țară.

Dacă Vova era preocupat să ne servească cu votcă, eu mă întrebam de ce am venit, totuși, în Rusia?! Nu-mi era bine acasă? Ce urma să-mi ofere destinul? Mă gândeam că voi ajunge mai curând un alcoolic, decât un om cu virtuți. Din relatările lui Vova am aflat că el servea zilnic cel puțin trei sute de grame de tărie. Mai făceam și eu abuz de alcool uneori, dar zi de zi, e prea de tot. Dacă eu serveam cu anumite ocazii, atunci Vova consuma permanent, pentru că astfel se simțea sănătos.

— Nicule! Sper să nu adormi cu paharul în mână, mă muștră el. Cu tine nu isprăvesc sticla asta nici până mâine.

Mă conformasem, eram totuși în ospetie. Fui nevoit să accept tot ce-mi oferea gazda. Dădusem peste cap trei-patru pahare. De amestit ce eram, mă îndoiesc că aș fi fost în stare să merg de unul singur.

În sfârșit Tania ne invită la masă. Mă mișcăm ca o rață mută. Ecaterina, prinzând curaj, mă luase de braț. Chiar aveam nevoie de un sprijin. În acele momente, ambii ne comportam de parcă ne cunoșteam de-o veșnicie. Ea nu se mai sfia, iar eu îi făceam ochi dulci. Alcoolul poate transforma pe oricine. El ne schimbă total. Din hâtri ne face proști, din invidioși, buni. El îi apropie pe oameni, le dezleagă limbile, îi trădează. Când într-un grup de oameni sunt nu numai intelectuali, dar și agramați, alcoolul îi face pe toți identici. Acesta e un mod de manifestare a lipsei de diferență între oameni.

— He, he, prietene, ia furculița și pune-te pe treabă, zise Vova. Piureul se răcește, iar salamul prăjit va fi mai gustos dacă îl mănânci fierbinte.

— Ați reușit să vă îmbătați deja! spuse Tania supărată.

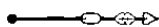
— Ți se pare. Ne-am făcut doar poftă de mâncare, încercă să se justifice Vova, în timp ce înfuleca cu nesaț salamul. Dacă vrei să ne vezi beți, mai adu o sticlă.

A doua sticlă ar fi fost de prisos, pentru că și așa abia de-nvârteam limba în gură. Mă uitam neputincios la Vova, apoi la Tania, mai apoi la Ecaterina, dar îi vedeam ca prin ceață. Pe cât eram de obosit, pe atât eram și de beat. Vroiam să dorm. Trecuseră mai bine de două ore, iar noi continuam să stăm în jurul mesei. Vova avea un chef nebun de vorbă. Deși creierul meu aproape că nu-mi era de nici un folos în acele momente, apărură o întrebare: „Oare beția este o virtute?” Începusem să mă îndoiesc de bunăvoința lui Satan. Încerca din nou să mă distrugă. Satan, Satan rămâne.

— Chiar crezi că-ți vreau răul? mă întrebă diavolul pe neașteptate.

— Cred că da. Altfel nu mă aduceai în casa unui consumator înveterat de alcool!

— Să știi că te-am adus unde trebuie. Într-un mediu

nesănătos vei încerca să faci lucruri sănătoase. A fi virtuos înseamnă a fi puternic, încercă Satan să-mi explice. Să știi a zice nu e o virtute deosebită. Tu știi a zice, nu?! De vreme ce ai acceptat toate paharele de votcă oferite de Vova, nu știi! Ești tu oare virtuos?

Tăcui mîlc. Avea dreptate. Băusem foarte mult, fără să fi refuzat măcar un pahar. Turnasem alcool în mine, deși nu mai era loc pentru el.

— Dar de când, mă rog, te pronunți contra băuturii? Întrebasem mirat. Te-ai schimbat radical. Nu cumva te-ai convertit?

— Vezi ceva neobișnuit în aceasta?

— Bineînțele!

— Urmează să afli lucruri uluitoare, dar încă nu a sosit timpul, mă asigură el. Mai e puțin până atunci.

— La sigur te-ai convertit!

— Decât ai face constatări la beție, mai bine te-ai duce să te culci. Îți priște starea în care te afli?

— Nu, dar ce să fac? Se mai întâmplă.

— Astăzi ai învățat prima lecție: autocontrolul. În afară de autocontrol, vei fi pus în situații mai complicate. Va trebui să-ți demonstrezi capacitățile de a spune „nu” în diverse circumstanțe. Fii pregătit. Acum pleacă la culcare.

Imediat încetasem să mă gândesc la discuția noastră. În acea stare de beție, mi se părea că Satan îmi este un ghimpe în coastă. Mă deranja mult, deși știam că avea perfectă dreptate.

După discuția avută cu el, mi-amintesc doar de niște glume proaste de-ale lui Vova. Mă plictisise într-atât, încât adormisem pe scaun. Mă făcusem de rușine în fața Tanei și a Ecaterinei. Le arătasem cine nu eram. Uneori, impresia cea dintâi lăsată unui străin, poate fi și cea din urmă. Există riscul să nu mai ai ocazia să te cunoască cu adevărat. Îmi lipsea autocontrolul...

Mă treziseam. Afară domnea noaptea. Eram chinuit de o sete cumplită. Aș fi băut orice, pentru că sufletul meu sfârâia și mă durea capul. Aveam impresia că va crăpa. Încercasem să mă ridic din pat, însă, ceva greu stătea

așezat pe brațul meu. Pipăind acel ceva, constatasem înmărmurit că era capul unei femei. Mă simțeam oribil pentru că nu-mi aminteam nici măcar cum fusesem adus în acea odaie. Asigurându-mă că flința de lângă mine doarme, îmi smulsei mâna de sub capul ei. Ea continua să doarmă. Dând plapuma la o parte, realizasem că sunt nud. Nu aveam nici o zdreanță pe mine. „O, Doamne, în ce stare am ajuns”, îmi spusei trist. Bâjbâiam prin beznă, sperând că-mi voi găsi hainele. Nu mi-a fost prea greu să dau de ele. Erau aranjate pe speteaza unui scaun din preajma patului, însă, lenjeria, ia-o de unde nu-i! Căutasem chiar și sub pat, dar în zadar. Eram într-o ipostază, nu numai ridicolă, ci și jalnică. Brusc auzii vocea Ecaterinei, care mă întrebă somnoroasă:

— Cauți ceva, Nicu?

— Nu, nu te deranja. Vreau să beau puțină apă, dar sper să rezist până dimineată.

— Este o sticlă cu apă pe noptiera de lângă canapea. Dă-mi și mie.

Băusem cu nesăț. La fel și Ecaterina.

— Vino lângă mine, îmi șopti ea blând.

— De ce? Întrebasem iritat. Mă deranja că se comportă ca și cum nu știe nimic de lenjeria mea.

— Vino, doar nu ai de gând să te învârti în jurul patului până dimineată.

Simțeam fel de fel de întrebări ce-mi chinuiau mintea: „M-am dezbrăcat singur sau Ecaterina a făcut-o? La sigur, s-a amuzat văzându-mă gol. A fost ceva între noi sau nu?!”

Ca să mă conving, îi atinsesem ușor corpul. Era îmbrăcată în pijama.

— Nicu, șopti ea.

— Ce?

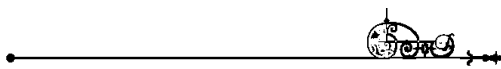
— Pune-ți brațul sub capul meu. Așa dorm mai bine.

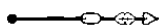
— Nu înțeleg, ce cauți în pat cu tine?

— Ești un oaspete special, căruia sunt gata să-i ofer propriul meu pat.

— Da?

— De ce, nu?!

— Dacă zici tu...

Mă apropiasem de ea încât corpurile noastre se lipiseră unul de celălalt. Îi oferisem brațul, așa cum mi-o ceruse.

— Cum te simți? Întrebă ea pe neașteptate.

— Mă doare capul.

— Tare?

— Da.

— Vrei să-ți treacă?

— Desigur, însă medicamentele sunt contraindicate. Am consumat alcool.

— Există diferite remedii, șopti ea mieros.

— De exemplu?

— Nu știu cum se numește, dar știu cum se face.

— Dacă crezi că vei putea să mă ajuți, accept cu plăcere. Fără să mai zică ceva, își ridică brațul drept și începu, încet

de tot, să-mi maseze fruntea și tâmplele.

— Îți place?

— Îmi place!

— Acesta e abia începutul. Vreau să-ți ofer un leac eficient. Nu realizam nimic din ce mi se întâmpla. În timp ce ea mă

vrăjea cu șoaptele și mângâierile sale irezistibile, eu mă gândeam la Elena: iubita mea, căreia îi promisesem să nu o înșel. Stăteam ca un nesimțit în patul unei fete pe care o cunoșteam doar de câteva ore. Aș fi vrut s-o resping, s-o dau la o parte, dar nu aveam forțe. Mă simțeam prea bine în brațele ei ca să pot spune „nu” tandreței sale...

— Ei cum? Ți-e mai bine?

— Da, nu te opri!

Ecaterina prinse curaj. Își încolăci brațele în jurul corpului meu, continuând să-mi mângâie fruntea, tâmplele și gâtul cu buzele senzuale.

— Ești viu? Întrebă ea.

— De vreme ce-ți răspund, cred că-s viu.

— Se cere reciprocitate.

Descifrându-i aluzia, începui să-mi plimb mâinile pe

corpul ei moale și fierbinte.

— Așa, îmi suflă ea la ureche. Lasă-te dus de val, de valul aventurii.

— Ești irezistibilă.

— Nu pot spune același lucru despre tine!

— Să știi că-mi placi. Păraai atât de timidă, dar m-am înșelat.

— Ce-ar fi să ne gândim la această clipă?! Cât e de frumoasă!

— Ai dreptate, încuviințasem eu.

O dezbrăcasem de pijama. Fierbințeala corpului ei se contopise cu fierbințeala corpului meu. Eram un singur corp. În timp ce-i sărutam sânii, ea se frământa deasupra mea. Era nerăbdătoare, dar nu mă grăbeam. O lăsam să mai aștepte, să delireze de plăcere, să strige. Îmi luase capul în brațele fine, strângându-mi-l tot mai strâns de pieptul ei minunat. Ne simțeam perfect. După minute lungi de mângâieri și sărutări, îi lăsasem corpul gol și fierbinte să se prăbușească lin pe canapea. Înnebunit de plăcere, mă prăbușisem și eu peste ea. Era bine, nebun de bine. Deodată, o voce puternică îmi străbătu urechile.

— E bine ce faci, nemernicule?! mă întrebă enervat Satan.

— Vom discuta mai târziu!

— Nu.

— Da!

— Cum te-ai simți știind că exact în acest moment ești înșelat de iubita ta? Răspunde acum!

La auzul acestor vorbe o bruscasem pe Ecaterina.

— Ce ai? îmi pierd entuziasmul așa, zise ea supărată.

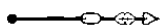
— Te înțeleg, dar nu pot. Îmi cer iertare.

— Nu poți? Văd că ești perfect!

— Haide să ne comportăm ca și cum nu s-a întâmplat nimic. De acord?

— De parcă s-o fi întâmplat ceva, exclamă ea dezamăgită. Îți bați joc de mine? Așa procedezi și cu altele?

— Scuză-mă, Ecaterina, dar nu-i bine ce facem. Acesta

e un păcat. Un mare păcat. Știu că și tu crezi la fel.

— Ai dreptate, dar nu-i atât de grav precum consideri tu! A face dragoste e unul dintre puținele lucruri care oferă omului plăcere adevărată.

— Corect, însă... Nu vreau să te dezamănesc, dar am o prietenă. O prietenă căreia i-am promis să-i fiu fidel. Din acest motiv sunt obligat să te refuz.

— Crezi că există fidelitate în această lume? întrebă ea mirată.

— Da, cred că există! Cine iubește cu adevărat, poate fi toată viața fidel partenerului său.

— La fel gândesc oamenii care nu știu ce înseamnă să fii înșelat! Eu am fost înșelată, și nu o singură dată. Am plâns mult.

— Și eu am fost înșelat! Am avut încredere într-o persoană care nu a meritat. Se întâmplă să mai dăm și peste persoane nepotrivite.

— Niciodată nu putem fi siguri că cel de alături merită încrederea noastră. Poți să ai încredere numai într-o persoană generoasă, sinceră. Astfel de ființe aproape că nu există. Con-formează-te cu realitatea. Privește la lucrurile rele, ca și cum ar fi bune. Nu vei avea remușcări nicicând. Ce zici?

— Doar animalele nu au remușcări, noi suntem ființe raționale.

— Te înțeleg, răspunse calm Ecaterina. Totuși, aproape toți oamenii au ajuns ca animalele. Nu mai au nici un fel de principii. Fug ca nebunii după plăceri. Am fost folosită și abandonată, zise ea plângând. La început suferi enorm, dar mai târziu înțelegi că nimeni nu-i demn de lacrimile noastre. Trăiește-ți viața cum îți place. Nimeni nu poate să-și stăpânească animalul din sine.

— Corect, dar eu nu vreau să-mi încarc conștiința cu păcate. Prietena mea va suferi aflând că am înșelat-o.

— Ești sigur că ea ți-e fidelă?

— Bineînțeles.

— Dar dacă se întâmplă ca ea să te înșele? Cum vei proceda?

— Nicicum. M-aș simți fericit știind că am fost virtuos și nu mi-am încălcat promisiunea. Voi fi curat sufletește față de ea. Eu voi fi un om cinstit, pe când ea o nemernică și o mizerabilă.

— Din cauza tristeții și a dezamăgirii nu cred că aș mai putea fi fidelă vreunui bărbat. Mi se pare că nimeni nu merită fidelitatea mea, zise ea.

— Te înțeleg. Din cauza dezamăgirii multe ființe confundă desfrâul cu răzbunarea. Făcând sex cu oricine tu nu te răzbuni pe cineva anume, ci îți bați joc de propriul corp. Ajungi să fii un obiect de uz comun. Ajungi să fii numită curvă de toată lumea.

— Nu-i chiar așa. Acum câteva momente am vrut să facem dragoste, și, sincer vorbind, nu am vrut s-o fac din răzbunare, ci din plăcere.

— Atâta timp cât am pe altcineva, nu e bine.

— Eh, nu are rost să mai vorbim despre asta, pentru că deja mi-a pierit dorința să mai fac dragoste. Trebuie să profităm de fiecare clipă din viața noastră. Altfel, întărziem.

— Decât am face prostii, mai bine să dormim.

— De acord, dăruiește-mi brațul tău.

— Ți-l dăruiesc dacă îmi înapoiezi chiar acum lenjeria.

— Ți-o dau mâine dimineață. Prefer să dormim goi. Te deranjează?

— Îmi place să dorm gol, dar nu cu tine.

— Mă ofensezi, replică ea supărată.

— Te rog, spune-mi sincer: m-am dezbrăcat singur sau ai făcut-o tu?

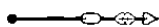
— Mi-ai plăcut din prima clipă. La fel de mult mi-a plăcut și să te dezbrac. Cred că nu-i nimic rău în asta. De vreme ce suntem ambii goi, reușim să facem multe năzbâtii până dimineață!

— Visează, dragă!

— Până dimineață, visul meu va deveni realitate. Te asigur.

— Nu vorbi prostii!

— Te asigur, repetă ea.

— Trebuie să te cred?

— Da!

— O.K.! Dacă reușești, îți rămân dator cu o bere. În caz contrar, mă servești tu.

— Nu, nu, replică ea.

— Propui altceva?

— Îmi vei datora încă o partidă.

Eu adormisem, iar Ecaterina continua să viseze cu ochii deschiși. O înțelegeam. Satul era mic, iar băieții – puțini, îi numărai pe degete. Era tânără și avea nevoie de un bărbat, dar de unde să-l ia? S-ar fi culcat și cu un moșneag. Pentru ea aventurile contau.

În vis îmi apăru Elena, fata căreia îi eram fidel. Mă săruta și mă mângâia cu foc. Făceam dragoste ca doi nebuni. Mă simțeam nespus de bine. Ea îmi șoptea la ureche că mă iubește, iar eu îi dădeam de înțeles că simt același lucru. Visul părea că nu se mai termină. De o plăcere atât de îndelungată nu avusei parte niciodată. Într-un sfârșit, începui să simt orgasmul. Brusc, tresării. Visul era realitate. Ecaterina stătea cocoțată pe mine. Vocea sa slobozea gemete interminabile.

— Ce faci?! Întrebasem aproape în șoaptă.

Nu aveam puteri să strig.

— Taci, băiete, știu că-ți place. Apucă-mă, strânge-mă... Zbor... Sunt în extaz! striga ea. Mă simt excelent. Ah, câtă nevoie aveam de așa ceva!

Aiurea duduia. Mințile i se tulburară. Se dăruise cu trup și suflet. Timpul parcă se oprise în loc. În urechile mele nu mai sunau gemetele ei, ci un ecou cosmic, constant, neobișnuit. Parcă zburam. Extazul continua dincolo de orgasm. În ochii mei persista fața Ecaterinei care-și manifesta satisfacția totală. Patima cu care se zvârcolea mă determinase s-o apuc strâns de fese. O pișcam, dar n-o durea, dimpotrivă, îi plăcea. Îi plăcea atât de tare, încât își puse palmele sale peste ale mele, sugerându-mi că-i este bine, și-ar mai vrea s-o pișe. O asemenea plăcere e mai îmbătătoare chiar și decât o cupă de șampanie sau un pahar de vin. Pentru Ecaterina

senzațiile trupești, născute din intimitatea cu un bărbat, erau mai importante decât oricare alt lucru. Momente unice, care duc la excitarea plăcută nu doar a corpului, ci și a sufletului. Ea ajunsese la confluența plăcerii dintre trup și suflet. Punctul plăcerii supreme.

După lungi minute de agitație trupească, Ecaterina se lăsa obosită peste mine. Era fericită, mulțumită, dar mai ales, recunoscătoare.

— Știu că-ți pare rău, dar sunt femeie, femeie care nu a simțit atingerea unui bărbat de multă vreme. Trăiam mereu cu gândul că va veni momentul în care să mă simt și eu iubită, mângâiată, satisfăcută. Acel moment a venit odată cu intrarea ta în această casă.

— Eh, făcui eu nemulțumit.

— Mă bucur că ești înțelegător! spuse ea bucuroasă. Eu mi-am ținut promisiunea. E rândul tău.

— Adică?!

— Aș dori să mai facem dragoste...

— Nu, nu. Aici totul s-a terminat. Ești tânără și poți pleca oricând în altă localitate. Vei avea șansa să faci cunoștință cu vreun băiat. Poate că te vei și căsători cu el. Caută-ți norocul. Mă îndoiesc că-l vei găsi șezând acasă.

— Nu pot să-mi părăsesc satul!

— Atunci rămâi fată bătrână!

— De ce-aș pleca în altă parte, de vreme ce tu ești cu mine? O săptămână de iubire mi-ar fi suficientă pentru un an înainte.

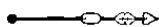
— Eu nu vreau să-ți folosesc trupul.

— Nu mi-l vei folosi, îmi vei face un bine.

În timp ce tânăra mă bătea la cap cu dorințele ei nestăpânite, eu mă gândeam ce înseamnă a face un bine. Un bine este atunci când cineva îți mulțumește pentru el. Ecaterina îmi era mai mult decât recunoscătoare.

— Nicule, te chinuiesc întrebări lăuntrice? Speri că Dumnezeu va socoti fapta ta ca fiind una bună? mă întrebase brusc Satan. Te înșeli amarnic.

— Nu, Satane, răspunsei eu cu vocea minții. Sunt sigur că nu-i bine ce-am făcut, dar nici rău nu poate fi. A ajuta

un om nu înseamnă doar să-l asiguri material sau moral. Ajutorul de natură fizică de multe ori poate fi un lucru bun. Un om nesatisfăcut trupestă poate să se confrunte cu o stare permanentă de indispoziție sau depresie. Eu i-am redat zâmbetul Ecaterinei. Ea era tulburată, era îngenunchată în fața ispitei sexuale, ceea ce nu-i permitea să se gândească la altceva. Eu am eliberat-o și cred că am făcut bine.

— Nu te scuza, pentru că-n adâncul sufletului oricum te simți vinovat.

— Ai dreptate. Mă simt vinovat față de Elena. I-am promis să n-o înșel.

— Chiar crezi că e atât de proastă încât să te ierte?

— Nu-i proastă, dar de iertat sper să mă ierte!

— Greșit. Te-ai culcat cu o femeie străină. Ce o să-i spui?

— Mai bine nu-i spun nimic. Asta e unica ieșire din situație.

— A ascunde un adevăr este echivalent cu a minți. La ce bun să minți? Gândește-te, băiete, puțin la rostul vieții! Chiar crezi că minciuna e unica salvare a omului? Nu. A spune adevărul și numai adevărul este o virtute. Posezi tu o asemenea virtute? Și, în genere, ești tu un om virtuos? Nu ești! strigă nemulțumit Satan.

— Nu, dar nici rău nu sunt.

— Ce virtuți au oamenii?

— Fiecare om cu calitățile sale. O singură virtute să aibă individul și tot e bine.

— Crezi că-i suficient? Virtuțile nu sunt nicicum preluate de către om. Umanitatea merge spre punctul extrem al răului. Calea pe care a pornit este ireversibilă.

— De ce încerci să mă schimbi de vreme ce mersul lumii nu mai poate fi corectat?

— Să știi că îți vreau binele. M-aș bucura dacă ai ocoli prostia încât sufletul tău să fie curat ca lacrima.

— Dar nu suntem decât oameni. Adesea greșim fără să vrem.

— De exemplu?

— Imaginează-ți că sunt întrebat de un hoț dacă am sau nu bani. E și firesc că-i voi răspunde, nu. Dacă mă voi strădui să nu spun nici o minciună, aş muri de foame. Alta este situația când din proprie inițiativă dăruiesc bani săracilor.

— Vezi? Se poate de făcut bine fără să pricinuiesti cuiva rău, exclamase pe un ton învingător Satan.

— Da, dar ocaziile de a face bine săracilor sunt la fel de rare ca și eclipsele de soare. Nu-mi permit să-i ajut când vreau, ci, când pot.

— Astfel, ai șansa să compensezi răul.

— Eu cred că, nu.

— De ce, nu?

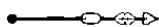
— E posibil că banii pe care îi dăruim săracilor, să nu-i cheltuiască tocmai pe lucruri bune. Unii dintre ei vor cumpăra droguri, alții alcool, alții țigări, alții vor plăti o prostituată etc. Vezi?! Concluzia e că nu trebuie să dai nimănui nimic, și nici să nu primești nimic în schimb. Răul este inseparabil de bine și viceversa. Altfel, viața pe pământ este imposibilă. Am putea duce o viață desăvârșită numai atunci când noi, oamenii, nu vom avea nevoie de hrană, îmbrăcăminte, casă, sex. Din cauza lipsei de hrană nu puține mame sunt nevoite să fure din proprietatea altcuiva, doar ca să-și poată alimenta odraslele. Tu, Satane, ești schimbător ca vântul. Până mai deunăzi mă învățai să fac răul, iar acum o faci pe moralistul!

— Nu spune prostii. La vremea potrivită vei afla veștile potrivite. Mai e puțin până atunci. Când mă vei cunoaște cu adevărat, îți voi permite să zici orice-ți va trece prin minte.

— Te cunosc destul de bine. Tu mi-ai făcut viața plină de surprize. Venirea în acest sătuc uitat de lume e tot o surpriză de-a ta. Dacă nu mă aduceai încoace, nici în patul Ecaterinei nu ajungeam. Mi-am înșelat iubita numai și numai din cauza ta.

— Totul ce ți se întâmplă este spre binele tău. Așteaptă cu răbdare momentul adevărului.

— O.K., totuși, viața fără bine și rău este imposibilă. Un

același lucru, în același timp, poate fi bun pentru unii și rău pentru alții. Depinde de fiecare cum percepe lucrurile.

— Ce vrei să zici? Întrebă captivat interlocutorul.

— Un singur exemplu sper să fie suficient: de ce unii creștini condamnă dansurile, iar alții le practică chiar în timpul serviciilor divine? De la mic la mare, ei dansează mai ceva decât la discotecă. De ce unul și același lucru este înțeles diferit de lume?

— Este un fenomen greu de înțeles. Sectele apar ca ciupercile după ploaie. Câte secte există, tot atâtea moduri de înțelegere a Bibliei. Unii o înțeleg absolut greșit. Aceasta poate fi considerată drept erezie. Prin propovăduirea greșită a Sfintelor Scripturi, aderenților le este spălat creierul. Biblia e numai una și doar o singură interpretare este acceptabilă. O singură interpretare este acceptată și în cazul dansurilor. Abaterile de la normele recunoscute universal sunt considerateerezii.

— Cum putem afla care sunt erezii și care nu?

— Citind personal Biblia. Teoriile propovăduite de unii capi religioși sunt greșit înțelese sau li se dă o însemnătate prea mare. Oamenii acordă o importanță minimă preceptelor biblice și consideră predicile părinților lor spirituali ca venite direct de la Dumnezeu. Aici are loc detașarea pregnantă a enoriașului de Dumnezeu și supunerea lui exagerată față de lider. Orice cuvânt rostit de conducătorul lor este văzut ca o insuflare divină.

— Cred că-i normal ca fiecare creștin să facă parte dintr-un grup religios.

— Bineînțeles, dar trebuie să fim prudenți când alegem grupul. În scurt timp vei ajunge să numești culoarea albă, neagră, iar cerului îi vei zice pământ. Ți se spală creierul, fiule.

— Influențe putem primi în oricare alt grup...

— Grupările religioase, mai ales, cele recent create sunt dăunătoare, chiar periculoase pentru om. Anume ele influențează negativ stabilitatea psihologică a individului. Spălarea creierului te transformă dintr-un om echilibrat, într-unul care fluctuează dintr-o extremă în alta. Liderilor

le este ușor să manipuleze aceste persoane. Le folosesc frecvent la recrutarea noilor membri, le sunt folosite adesea resursele financiare de care dispun. Ei nu au putere de decizie. Cel care decide este liderul religios.

— Îngrozitor!

— Chiar este îngrozitor. Nici învățăturile biblice nu sunt radicale, precum le percep unii lideri religioși.

Eram foarte obosit. Obosită era și Ecaterina. În timp ce dialogasem cu Satan, ea adormise. Nici nu-și închipuia lângă cine doarme. Nici nu-și închipuia cu cine făcuse dragoste. Dacă știa... Adormisem și eu. Ah, ce dulce-mi era somnul. Aceasta e unica ipostază în care omul nu gândește, în care capul e eliberat de probleme, de griji, de necaz. Ipostază în care nimeni nu-și poate manifesta mândria sau furia. Ipostază în care îți odihnești gura și nu-ți obosești creierul. Somnul e starea în care nu-ți poți ascunde defectele, dar nici nu ți le scoți în evidență. Somnul e starea de inerție în care se intersectează realitatea cu irealitatea, forța cu relaxarea, acțiunea cu non-acțiunea, progresul cu regresul.

Lenevisem în pat până târziu. Fui trezit de vocea plăcută a Ecaterinei.

— Trezește-te! Du-te și fă baie.

— Mergi cu mine? Întrebasem somnoros.

— Eu m-am băit deja. Vreau să-mi cer iertare pentru cele întâmplate, bolborosi ea jenată.

— Dar ce s-a întâmplat?

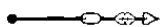
— Am fost prea obraznică...

— Nu-i nimic. Plăcerea e unicul lucru de care nu se mai satură nimeni. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat.

— Corect, dar...

— Nu te justifică pentru că toți avem slăbiciuni. Unii și le manifestă permanent, iar alții când sunt influențați de anumiți factori.

Baia îmi făcuse bine. Mă simțeam proaspăt ca primăvara. Ecaterina mă invitase s-o însoțesc în curte. Mulțumită de sine, își aprinse o țigară. Aerul era cald și curat, însă, amestecându-se cu fumul de țigară își pierdea

din calitate.

— Fumezi? întrebă ea, în timp ce înghițea cu inșatîabilitate gudronul și nicotină.

— Nu.

— Cel puțin, încearcă.

— Nu vreau.

— Fă-o de dragul meu. N-am auzit să moară cineva din cauza unei singure țigări.

— Fie. Haide să-ți demonstrez că o pot face și pe asta.

— Omul trebuie să le încerce pe toate în această viață.

Luasem țigara între dinți fără să mai analizez dacă ceea ce

fac e bine sau nu. Fumam fără dificultate de parcă aș mai fi făcut-o de mii de ori.

Vântulețul sufla lenos, mânând fumul îndărăt, iar gândurile, unduios, mi le îndrepta către țara mea. Deși frunzișul copacilor din Rusia era galben ca razele soarelui, iar vremea tocmai favorabilă pentru un meci de fotbal în aer liber, în minte-mi persista verdeața și căldura lăsată în țara mea. Vremea caldă de-acolo îți dădea impresia că sezonul estival încă nu se sfârșise. În Rusia lucrurile stăteau cu totul altfel. Toamna nordică se apropia de etapa finală. În scurt timp, pe copaci urma să nu mai vezi nici zăre de frunză. Totuși, toamnele nordului, pe cât sunt de scurte, pe atât de frumoase.

— Nicu, îți place țara noastră?

— Natura, clima și relieful Rusiei sunt diverse. N-am apucat să văd decât o parte infimă. Totuși, am văzut suficiente locuri ca să pot declara deschis că-mi place această țară, mai cu seamă sătucul vostru. Prin el se reflectă Rusia despre care am citit în cărți. Acest sat reprezintă Rusia de acum o sută de ani. Deși oamenii se schimbă, localitatea voastră confirmă istoria. Acestea sunt locurile în care te poți regăsi în vechimea timpului. Aici încă nu au pătruns noul, modernul. Sunteți rupți de oraș din toate punctele de vedere. Plămânii voștri sunt scutiți de gazele toxice; urechile voastre sunt scutite de gălăgia infernală din oraș; ochii voștri au norocul să admire

natura, și nu gigantele clădiri de beton. Mândrește-te că te-ai născut aici. Mândrește-te.

— Vorbele tale mă fac să nu plec niciodată de aici, spuse ea coplesită.

— În lumea largă poți să pleci oricând, dar nu uita să revii înapoi ori de câte ori ai posibilitatea. Satul va fi locul reînsu-flețirii tale. Aici o să primești mereu energia de care vei avea nevoie.

În timp ce discutam, se auzi ușa casei. Cu ochii tulburi, Vova exclamă entuziasmat:

— Hei, copii, nu vă prinde somnul? Odihniți-vă, pentru că azi avem treabă multă. Vom pleca la Tihvin.

— Cum așa? întrebă mirată Ecaterina. Doar abia ați venit?

— Nu te teme. În cel mult două zile ți-l aduc pe Nicu înapoi. Avem de pus la punct doar câteva lucruri. Sunt sigur că-mi va fi de mare ajutor, zise el cu o manieră mai mult sau mai puțin ipocrită. Vorbele sale mă neliniștiseră. Neliniștea era un lucru normal, mai ales că mă aflu pe terenul său. În calitate de oaspete nu aveam dreptul să-i refuz îndemnul de a ne deplasa la Tihvin. Mă întrebam nedumerit cu ce i-aș putea fi de ajutor, eu, un biet străin, în țară străină. Intuiția îmi spunea că prietenul meu pune ceva la cale.

— Mai stați măcar o zi, propuse nemulțumită Ecaterina.

— E imposibil.

— Păcat, zise ea tristă.

— Mă, Nicule, ești neliniștit sau mi se pare? mă întrebă el amuzat.

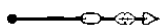
— Aș avea motive?

— Ești nemulțumit de felul cum te-a tratat Ecaterina?

— O, nu, e o fată super. Ai parte de o cumnată deosebită.

— Ți-am zis eu. În locul tău aș accepta să locuiesc aici, mai ales că ai întâlnit o ființă excepțională. Ce zici?

— Aș vrea, dar nu pot. Am multe probleme nerezolvate în țara mea. Plus la toate mai am și o prietenă pe care nu

pot s-o uit așa, pur și simplu. Dacă inima îmi era liberă, aş fi dat curs invitației tale, dar, vezi și tu, nu-i posibil.

— Ar fi minunat ca doi prieteni să fie căsătoriți cu două surori. Nu-i așa?

— De ce, nu?

— În locul acestei cocioabe am ridica un castel de o rară frumusețe. Un castel în care să trăim ca frații.

— Văd că ai o imaginație bogată!

— Imaginație care poate fi transformată în realitate. Vreau să te implici în activitățile mele. Ești un tânăr deosebit.

— Eh, mai vedem noi.

În timp ce noi trei pălăvrăgeam, Tania prepara ceva delicios. Era o persoană modestă și responsabilă. Femei ca ea tot mai rar întâlnim astăzi. Multe aderă la mișcări feministe și, în loc să facă un lucru cu adevărat bun, trângănesc cât e ziua de lungă despre drepturile femeii. Trebuie să fim de acord că aceste mișcări urmăresc scopuri nobile, dar care este rezultatul lor? Multe dintre femei doresc să facă ceea ce fac și bărbații: fumează cu nerușinare pe la colțuri de clădiri, prin veceuri, umblă bete criță. Ce să le faci, sunt femei emancipate! Demne de laudă nu-s femeile care folosesc viciile de secole ale bărbaților, ci acelea care împrumută ce-i bun la ei. Mai curând ai respecta o femeie viciată, dar care nu vorbește de fiecare dată despre emancipare, decât una din cealaltă categorie. O femeie educată nu vede în emancipare o interdicție de a păși pragul bucătăriei. Tania chiar zicea entuziasmată că bucătăria e terenul femeilor pe care nu-i bine să-l cedezi bărbaților. A face mâncare bună bărbatului, înseamnă, în primul rând, a-i demonstra că ești femeie. Aceste vorbe îl făceau pe Vova să radieze de bucurie.

— Deși sunt femeie, nu le prea înțeleg pe acele care fac atâta zarvă cu emanciparea. Vor funcții de conducere la fel ca bărbații? Vor să se implice în activități în care până nu demult activau numai ei? Feminismul îi determină pe mulți dintre bărbați să devină misogini și provoacă ruptura

dintre bărbat și femeie, duce la dispariția armoniei dintre ei. În timp ce femeile cuceresc domeniile masculine, bărbații, treptat, își pierd terenul de sub picioare.

— Am o soție de aur, exclamă fericit Vova. Lângă ea mă simt bărbat în adevăratul sens al cuvântului.

— Nimeni nu zice că femeile sunt mai puțin capabile decât bărbații, însă implicarea lor în domenii străine spiritului feminin, duce la pierderea calităților de mamă și de soție.

— Se pare că democrația e ultimul drum pe care a pășit omenirea, zise pesimistă Ecaterina. Libertatea totală îl distruge pe om. Omul poate fi om numai atunci când este constrâns de anumite legi morale. Doar așa ne vom menține ca indivizi autentici. Sub regimurile autoritare lumea parcă era mai bună.

— Sub regimuri autoritare și credința în Dumnezeu era adevărată, interveni Tania. Din cauza răului oamenii căutau să se înfrățească cu binele. Ei se adunau chiar și în timpul nopții ca să se închine lui Dumnezeu.

— Ce mai vorbă, rânji Vova. Azi Dumnezeu a rămas în sufletele multora doar ca o piesă de muzeu, iar Biblia - carte de anticariat.

— Când e rău știm să prețuim binele, dar când e bine, lăsăm răul să ne doboare, conchise Ecaterina.

— Să ne concentrăm atenția la lucruri mai frumoase.

— De exemplu? întrebă pe un ton nevinovat Ecaterina.

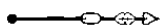
— Cât de gustoasă este mâncarea de pe masă, cât de fierbinți sunt femeile și cât de puternici sunt bărbații. Acum e momentul, pentru că în scurt timp eu cu Nicu vom porni spre Tihvin.

— Spune-mi și mie cu ce treburi ne ducem încolo, cerusem eu.

— Mai întâi, vreau să-mi vizitez părinții, după care am o întâlnire cu colegii de serviciu. Încă de ieri trebuia să ne întâlnim, dar am contramandat-o pentru că te-am așteptat pe tine, drag prieten.

— Luați-mă și pe mine, zise amărâtă Ecaterina.

— Și unde vei dormi?! întrebă Vova iritat.

— Acolo unde veți dormi și voi! răspunse ea, mușcându-și tristă buzele cărnoase.

— Ne ducem la muncă, nu la odihnă.

— Aș fi vrut să ies măcar pentru o zi din satul acesta. Mi-ar prinde bine să cunosc oameni și locuri noi.

Ecaterina rostea vorbele pe care i le spusese eu. La vârsta ei, care era și vârsta mea, fiecare tânăr simte nevoia să plece undeva. Nu contează unde, important să plece. Fiecare plecare din casa părintească, din satul sau orașul natal are o influență pozitivă asupra comportamentului tânărului. Lumea nu-i mai pare atât de mică.

— Îți promit să te iau cu noi peste două zile. O să-ți prezint Sankt Petersburgul. Tu nu vrei să mergi cu noi? i se adresă Vova soției.

— Nu. Mă simt foarte bine și acasă.

— Îți mulțumesc că treci cu vederea desele mele deplasări. Tu știi bine că aflarea mea departe de casă este spre binele familiei noastre.

— Te înțeleg, dragule.

În orele după amiezii, plecarăm. Tihvinul îmi păruse un orașel destul de frumos și liniștit. Pe străzi, ambuteiajele erau inexistente, contrar realității din marile orașe. Oriunde priveai, ochii ți se opreau asupra mestecenilor îngălbeniți și a brazilor mereu verzi. Căsuțe din lemn etajate, vopsite preponderent în verde; clădiri de cinci și nouă etaje; unele mai vechi, altele mai moderne. Pe la unele colțuri de străzi puteai să dai nas în nas cu câte un monument sau un edificiu luxos. În afară de galbenul copacilor, care dădeau o nuanță vie orașului, totul era îmbrăcat în culori sumbre. Lumea părea abătută și tristă. Din spusele lui Vova aflasem că munca oamenilor din acel oraș era bine remunerată, ceea ce mă făcea să cred că tristețea nu le era provocată nicidecum de starea financiară.

În timp ce admiram împrejurimile, Vova manevra grăbit „Mercedes”-ul. Spera să ajungem cât mai repede la părinții săi. Opri abia când intrasem în strada Karl Marx.

— Am ajuns, frate, mă anunță el. Sper să nu zăbovim

mai mult de jumătate de oră.

— Sunt părinții tăi, poți sta cât dorești.

— Oricum, nu te voi face să aștepți prea mult!

— O.K.!

Vova nici nu se depărtase prea mult de mine că Satan îmi și șoptise:

— Băiete, la examenele pe care le-ai avut ieri de susținut, ai rămas restanțier.

— Care examene?!

— N-o face pe prostul. Ai băut o tonă de alcool și ți-ai înșelat iubita. Te atenționez că pentru fiecare greșeală, vei plăti.

Astăzi urmează să susții un examen mult mai greu. Din câte îmi dau seama, nu prea ai șanse să devii un om cu adevărat virtuos.

— Și în ce constă, mă rog, examenul de astăzi?! Are vreo legătură cu Vova și echipa lui?

— Da. Te așteaptă clipe grele, soarta va fi decisă de un simplu „da” sau de un categoric „nu”. Vreau să văd cum te vei comporta în compania unor oameni rău famați. E vorba de arme, crime și, poate, sinucideri. Dacă vei ieși învingător, să știi că ești bărbat.

— Satane, sper să nu mă bagi în vreo daraveră! Dacă-i așa, plec acasă chiar în acest moment.

— Băiete, văd că-ți tremură vocea și genunchii. Vai și amar de capul tău. Te temi. Ai auzit că ți-e în pericol pielea și...

— Nu mă tem de nimeni și de nimic.

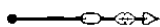
— Dacă-i așa, de ce vrei să fugi acasă?

— E bine să înfrunți riscurile când nu ai o alternativă. În cazul meu am: țara mea.

— Te comporți ca un laș.

— Am impresia că vrei să faci experimente. Decât să mă chinui în așa mod, mai bine dispari din viața mea.

— Străduiește-te să nu fii niciodată categoric în afirmații. Lucrul pe care îl detești azi, mâine poți avea stringentă nevoie de el. Fii calculat în declarații, altfel riști să pierzi lucruri irecuperabile. Fii prudent.

— Ajunge să mă-nveți cât face unu plus unu. Crezi că nu-mi voi putea trăi viața fără sfaturile tale? Aș putea, și încă cum!

— Pot să plec din viața ta oricând, dar te atenționez că tot tu vei fi acela care mă va căuta. În următoarele zile vreau să te învăț cum să-ți cunoști viitorul.

— Mi-am cunoscut viitorul până în clipa în care m-ai deposedat de acest dar! replicasem eu nemulțumit.

— Știi de ce am făcut-o?

— Nu știu, pentru că nu mi-ai dat nici o explicație.

— Deși ai fost înzestrat cu un dar excepțional, nu ai încercat să ți-l valorifici. Așa e lumea. În loc să profite de ceea ce are, își irosește timpul ocupându-se de nimicuri. La naștere, fiecare dintre voi primește un cadou divin, însă, cei ce nu-l folosesc...

— Sunt deposedăți.

— Corect. Omul rațional, după ce-și identifică potențialul ori talentul, precum mai este numit, încearcă să și-l valorifice. Timpul tău a expirat.

— De când mă țin minte, nu am avut nimic deosebit. Tu ești cel care mi-ai oferit puteri supranaturale în adolescență.

— Să știi că ce-ți aparține, se găsește-n tine.

— Vrei să zici că m-am născut cu aceste capacități?

— Da.

— De ce mi le-ai luat totuși? Pe zi ce trece îmi dau seama că nu mai am nimic supranatural în mine.

— E prea complicat să-ți explic acum. Sustține examenul de azi și vom vorbi mai apoi.

— Satane, Satane! intervenii eu vijelios. La naștere omul nu posedă nimic. El se formează. Deși nu știe și nu poate face ceva, el se învață. Învățând poți să determini apariția unor capacități deosebite în sufletul tău.

— Ce știi tu, băiete?!

— De ce stai încruntat? mă întrebă brusc Vova. Nici nu băgasem de seamă când ieșise din clădire.

— Acestea sunt semnele bătrâneții.

— Ha, ha, râse el cu gust. Dacă zici că ești bătrân, urcă

în mașină. Nu vreau să te obosești stând în picioare.

— Mai rezist eu vreo cinci minute.

— Haide, ne așteaptă foarte multă treabă.

— Sper că n-ai de gând să jefuim vreo bancă?!

Vova privi încurcat la mine. Nu știa ce să răspundă.

— Ai vorbit ceva cu Ecaterina?

— Ehe, despre câte am vorbit!

— Dar de unde ai luat chestia cu banca?

— Mi-a venit și mie. Dar ce?

— Asta și avem de gând să facem. Chiar vrem să jefuim o bancă, zise el bâlbâindu-se.

— Știu, dar nu o implica pe Ecaterina, pentru că ea nu mi-a spus absolut nimic.

— Ea nici nu are de unde să-mi cunoască planurile, dar mai știi? M-o fi auzit vorbind la telefon.

— Mi-a spus altcineva. Am eu propriile mele surse de informații.

Vova avuse pe moment o profundă stare de confuzie. În timp ce se uita la mine nedumerit, eu radiam de fericire. Satan îmi oferise o clipă, numai o clipă, în care să pot anticipa lucrurile. Totuși, bucuria nu era deplină, știind că în trecut puteam citi viitorul fără dificultate.

— Bine. Nu te mai întreb cine ți-a dat această informație, pentru că oricum nu-mi vei spune.

— Îți voi spune, dar mai târziu.

— Foarte bine. E timpul să plecăm. Colegii mei se vor plictisi așteptându-ne.

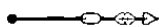
— Vova, din spusele tale am înțeles că sunteți un grup bine organizat.

— Suntem organizați în felul nostru.

— Am impresia că vrei să mă tragi pe sfoară.

— Ce vorbești? Mă crezi un idiot? În spatele nostru stau persoane importante. Te vei convinge. Pun mâna în foc că vei fi tentat să ni te alături.

— Nu te enerva. E și normal să discutăm despre aceste lucruri, că nu-s nebun să mă aventurez implicându-mă cu ochii închiși într-o operațiune nesigură. N-am de gând să sparg bănci, bazându-mă doar pe noroc. Să am probleme

cu justiția din țara voastră, ar fi prea de tot.

— Se mai întâmplă ca poliția să pună mâna pe noi, dar să știi că nu stăm prea mult după gratii. Ai noștri imediat ne vin în ajutor. Când vei afla despre câți bani este vorba, vei fi disponibil să comiți și singur spargerea.

Vova avea o putere de convingere deosebită. Probabil, eu nu eram primul om pe care vroia să-l atragă în activitățile sale. Deși nu aveam de gând să intru în cârdășie cu el, eram hotărât să merg până la capăt. Siguranța că Satan nu va admite să mi se întâmple ceva grav, mă determina să pășesc înainte cu încredere. Oprise mașina în fața unui bloc de pe strada Pervâi Microraion, după care își telefonă colegii, anunțându-i că am ajuns.

— Să mergem în apartament, suntem așteptați.

Nu zisei nimic. Încercasem să fiu cât mai ascultător. Deși mă conformasem cu ideea că voi participa la jefuirea unei bănci, nu-mi puteam da seama ce învățătură voi lua din această lecție. Vrussem să-l întreb pe Satan, dar el mi-o luase înainte:

— Băiete, vrei să vorbim zile întregi despre o acțiune care va dura numai câteva ore? Ți-am zis doar că vreau să te călesc, nimic mai mult. Deși te uiți la aceste lucruri ca fiind lipsite de sens, te asigur că anume prin intermediul lor vei putea să-ți modelezi personalitatea. Nu te îngrijora. Am planuri mărețe. Ca să fii puternic, trebuie să te faci puternic. Ca să ajungi învingător, trebuie să ai trăsături de învingător. Ca să refuzi înfăptuirea unui lucru, trebuie să spui, NU. Acesta este cuvântul cel mai greu de rostit. În multe situații ziceți, DA, deși inima vă șoptește să spuneți, NU. Azi, pentru prima dată vei înțelege corect ce înseamnă să acorzi și să primești ajutor în situații extreme. Acel ajutor este echivalent cu însăși viața omului. Nepăsarea totală și responsabilitatea maximă sunt două extremități pe care, dacă le vei depăși acum, în viitor vei fi un om absolut echilibrat. În schimb, oamenii care au fost echilibrați încă din copilăria lor, în viitor vor fi potențiale victime ale extremităților psihologice. Acum te las. Încearcă să te descurci cum știi. Încearcă să te gândești

doar la faptul că te găsești de unul singur în fața greutăților. Încearcă să uiți că eu exist.

— O.K., Satane! Sper să fii mândru de mine!

— Aș vrea să fiu! șopti el sceptic.

În apartament se aflau doi bărbați sub treizeci de ani. Unul din ei avea părul blond, tuns foarte scurt. Era un munte de om. Celălalt era de o statură mai mică, dar, din câte observasem, îi plăcea să se dea mare și tare.

Odăile apartamentului nu arătau deloc grozav. Pereții erau îmbrăcați în tapete de culoare verde, iar podelele din scândură, vopsite în întregime în cafeniu, scârțâiau imediat ce făceam vreo mișcare. În una din cele două odăi se găsea doar un pat și o noptieră, pe când în cealaltă, erau patru paturi vechi, iar într-un colț, pe o noptieră, zăcea un televizor prăfuit cu ecran nu prea mare. Bucătăria era mică și bine amenajată. În mijlocul încăperii -o măsuță meșterită din lemn roșu, iar în partea dreaptă, lipit de perete, se plectisea un aragaz.

Așezându-ne în jurul mesei, unul dintre ei scoase o hartă a orașului și proiectul edificiului în care se găsea banca pe care urma s-o jefuim. În timp ce Aleoșa, băiatul cel blond, deschise harta și ne arată locul exact unde se află banca, Iura, celălalt partener, puse pe masă o sticlă de apă minerală, un baton de salam, o pâine și un borcan de castraveți murați.

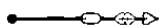
— Dacă la noapte vom acționa ca niște adevărați profesioniști, mâine ne vom permite să ciocnim și câte o cupă de șampanie, zise el.

Deși păream a fi calmi, toți eram chinuiți de o stare profundă de nervozitate. Era și normal, pentru că operațiunea se anunța destul de riscantă.

— Nicu! strigă Vova. Te rog, fii atent la fiecare detaliu, pentru că cea mai mică greșeală ne poate pune în pericol viața.

Aleoșa, aprinzându-și fără grabă o țigară, zise îngândurat:

— Cred că vom acționa pe la vreo unu noaptea. Până atunci vom patrula zona să ne convingem că nu ne paște

vreun pericol.

— E și fișesc, aprobă Vova.

— Ai anunțat băieții din Petersburg?

— Bineînțeles. La doisprezece ne vor aștepta deja la periferia Tihvinului, răspunse Vova, în timp ce tăia salamul.

— Vor aștepta atâta cât va fi nevoie, zise Aleoșa, trăgând domol din țigară. Dacă ne vom mișca rapid fundurile, o scoatem în capăt și în jumătate de oră.

— Exact. Nu-i mare treabă să iei banii și să fugi. Tu cu Iura veți intra în bancă, Aleoșa vă va aștepta în mașină, iar eu voi veghea în fața băncii. Voi doi aveți misiunea cea mai grea, dar nu vă pierdeți curajul.

— Nu-i nimic complicat în treaba asta, interveni Iura.

— Se vede că ai experiență, spusei eu.

Făcând un scurt schimb de priviri cu Vova, Iura continuă:

— Nicu, fii atent la ce-ți voi spune. Activez în această bancă aproape un an. Cunosc foarte bine căile de intrare și de ieșire din cadrul ei. Tu trebuie doar să mă însoțești. Restul îl voi face eu. Ne-am înțeles?

— Fie cum zici tu. Sper să fii as în spargeri de acest gen.

— Nu, e pentru prima oară, dar aș vrea să nu fie și ultima. Vova și Aleoșa îmi sunt vechi prieteni. Mă vor ajuta. Astăzi ori ne îmbogățim, ori ajungem de rahat.

— Sistemul de alarmă?

— Stai liniștit. Din momentul declanșării avem la dispoziție patru minute să luăm banii, și încă patru să ne camuflăm. Din datele pe care le dețin, polițiștii ajung la fața locului în aproximativ opt minute.

— Și camere de supraveghere?

— Sunt, dar ce treabă avem noi cu ele? De vreme ce ne vom acoperi fețele, nu ne mai recunoaște nici naiba.

După ce ne ascultase, Vova zise calm:

— Va trebui să vă mișcați ca vântul. Ca să scăpăm de dovezile incriminatoare, va trebui să dăm cât mai rapid banii colegilor noștri. N-ar fi rău să incendiem și una din

mașini.

— De ce-am face-o?

— Ca să derutăm polițiștii.

— Crezi că nu-și vor da seama că a fost provocată intenționat?

— Sunt detalii pe care vi le voi dezvălui pe parcurs, spuse Vova, îngândurat.

— Dar mai departe ce va fi? Vom sta ascunși ca niște șobolani? Întrebasesm neliniștit.

— E prea devreme să ne gândim la asta, glăsui Iura.

— Te înșeli, amice. A sparge o bancă e floare la ureche. Mai greu e să dispari fără urmă. Eu cred că obiectivul primordial al hoțului este să-și asigure un adăpost de nădejde.

— Ai dreptate, zise Vova, dar nu vă frământați atâta pentru că fratele lui Aleoșa activează în cadrul forțelor de ordine locală. Pericolul e departe de noi. Dar ca să-l îndepărtăm și mai mult, ne va ajuta mașina incendiată. Detaliile esențiale, așa cum ne-am înțeles, pe parcurs.

După mai mult de jumătate de oră de discuții, Vova îl trimise pe Iura să aducă munițiile din mașina sa:

— Vezi să nu-ți explodeze valiza în brațe.

— Mă descurc eu. După ce părăsise încăperea, Aleoșa și Vova își îndreptară privirile către mine. Felul în care mă priveau mă puse pe gânduri.

— Ce vă uitați așa?

— Misiunea cea mai grea va trebui s-o îndeplinești tu, zise Vova în șoaptă. Te vei alege cu o sumă fabuloasă.

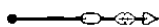
— Sunt sigur că te vei descurca, zise Aleoșa, în timp ce-și aprinse o nouă țigară.

— Iura mi se pare un tip descurcăreț. În doi vom comite o spargere legendară.

— Nu, zise categoric Vova. Numai o jumătate din operațiune o veți desfășura împreună. Cealaltă jumătate o vei isprăvi tu.

— Adică?!

— Urmează să acționați împreună, până când veți pune mâna pe bani.

— Și?!

— După aceasta vă veți despărți.

— De ce?

— Despărțirea este mai mult decât necesară. După ce luați banii, va trebui să-l împuști.

— Cum așa?

— Să-i iei zilele chiar în interiorul băncii, zise Aleoșa.

— De el nu vom mai avea nevoie, interveni Vova.

— Dar, nu-i cinstit! Am vreo garanție că nu mă veți ucide și pe mine? N-am de gând să ucid pe nimeni.

— Liniștește-te! Tu-mi ești unul din cei mai buni prieteni. De ajutorul tău voi avea nevoie nu o singură dată! În schimb, lura este o pușlama și jumătate de care, pur și simplu, nu mai avem nevoie.

— Adineauri declarați că sunteți prieteni!

— Ei, și?! Tu vei face ce-ți cerem noi, mă avertiză Vova. Vorba lungă, sărăcia omului. Nu te-am crezut slab de înger.

— Dacă ți-ar cere cineva în acest moment să-l ucizi pe Aleoșa, ai face-o? Mă îndoiesc.

— Când este vorba de bani, omul se transformă în fiară. Omenia și banul sunt ca soarele și luna. Nu-i prea vezi șezând alături. Te vei convinge și singur, zise Aleoșa.

— Dacă voi avea norocul să ajung până atunci!

— Liniștește-te, amice. Nu-ți vom face nici un rău, grăi Vova.

— Fie, nu-mi pasă. Eu promit să fur banii, dar pe lura, dacă vreți, ucideți-l voi cu mâinile voastre.

— Orice operațiune necesită jertfe. Aceasta este o lege nescrisă a naturii, spuse Aleoșa, continuând să inhaleze fumul gros de țigară.

— Nu prea înțeleg de ce voi nu sunteți afectați de această lege?

— Dacă vei fi ascultător, moartea va sta departe de tine. Oamenii care au un potențial deosebit vor fi mereu utili celor din jur. Tu ești un asemenea om.

— Util, șoptii eu neîncrezător.

— Da, confirmă Vova. Arma crimei o vei pune în mâinile

defunctului. Totul va părea o simplă sinucidere.

— V-am zis doar că nu-l ucid.

— Nu vreau să te dezamănesc, dar cale de întoarcere nu există.

— Nicule, ori ne ești de folos, ori..., zise amenințător Aleoșa.

— Bine. Dacă-i așa, sunt gata să fac tot ce-mi veți ordona.

Înțelegeam perfect că situația în care mă găseam era delicată. Dacă continuam să mă opun deciziilor lor, m-ar fi ucis cât ai clipi din ochi.

În timp ce Vova își mai ținea ochii holbați asupra hărții, Iura intrase, ținând în mână geamantanul.

— Măi, ce-i greu, exclamă el. Parcă ar fi plin cu beton.

— Tu ce credeai? Armamentul e confecționat din metal, nu din pene, spuse calm Vova.

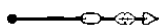
— Cu atâta muniție nu va îndrăzni să se apropie de noi nici un detașament de soldați, zise Iura zâmbind.

Îmi era milă de el. Nici nu bănuia că prietenii lui sunt, de fapt, niște fiare. În zadar îi trata ca pe adevărați prieteni. Visul lui de a se îmbogăți avea să nu se realizeze niciodată.

În adâncul sufletului meu să dădeau lupte acerbe. Încercam să pun în funcțiune un plan, dar nu aveam idei. Pentru a ieși din daraveră vedeam o singură cale. Aceea de-al omorî atât pe Vova, cât și pe Aleoșa. Dar aveam totuși o temere. Banda lor era mult mai numeroasă. Ar fi pus mâna pe mine înainte de poliție.

Cale de întoarcere chiar nu exista. Vova și amicul său își înfipseseră adânc ghearele în libertatea mea, dar și în cea a lui Iura. Deși situația era complicată, nu mă temeam. Eram sigur că Satan va avea grijă de mine. Dar Iura? Încăpuse pe mâinile pline de sânge ale două bestii turbate. Aveam nevoie doar de-o clipă ca să pot prevedea viitorul. Să-i fi cunoscut planurile lui Vova, măcar cu o oră înainte, aș fi contraatacat, însă... Satan m-a lipsit de capacitățile mele acu când aveam mai mare nevoie de ele.

Pentru a nu trezi suspiciuni, mă apropiasem de Vova,

pre-făcându-mă că sunt interesat de desenele neclare de pe hartă. Era satisfăcut. Se credea învingător.

— Și cum vom pătrunde în interiorul băncii?

— Numai Iura știe. N-ai decât să-l urmezi.

— O.K. Aș vrea să-mi dați și mie vreo armă.

— Nici nu se discută, nu te vom trimite cu mâinile goale încolo.

— Dacă operațiunea se va încununa de succes, până în orele dimineții va trebui să ajungem în Sankt Petersburg. Acolo ne vom simți în siguranță. Tot acolo vom putea pune la cale o nouă spargere.

— Hoția e o boală, zisei eu zâmbind. Mă forțam s-o fac.

— E o maladie nu numai a haimanalelor, replică Aleoșa.

— Toți suntem hoți, fără excepție. Cine nu fură, nu are.

În timp ce Vova și Aleoșa schimbau vorbe înțelese numai de ei, Iura deschise valiza și încerca să-și aleagă un pistol pe placul său. Dintre noi toți, el era cel mai entuziasmat. Probabil, de foarte multă vreme visa să devină posesorul sutelor de mii de dolari depozitați în seiful băncii.

— Hei, flăcăilor, unde și când vom împărți banii? întrebă el, continuând să scotocească în valiză.

— Imediat ce ajungem în Sankt Petersburg, răspunse Vova.

— Doar știi că-i imposibil! se revoltă el. Disparația mea va trezi suspiciunea polițiștilor. Primul suspect voi fi eu.

— Dacă-i așa, ți-i vom da mai târziu.

— Îmi voi lua partea pe care o merit imediat ce sparg seiful. După încheierea operațiunii, eu voi rămâne în Tihvin. A doua zi va trebui să mă prezint la serviciu, ca și cum n-aș ști nimic din ce s-a întâmplat. Dar mai bine vă dau vouă banii.

— Duci lipsă de logică, bătrâne. Nu știi ce vrei. Tu ocupă-te de jaf, iar noi de restul.

— Ce-i de făcut în asemenea caz?! Că doar nu voi lua banii cu mine, acasă?

— Sigur că nu! Despre partea financiară vom vorbi când se vor mai liniști apele. La noi banii vor fi în

siguranță.

În loc să se liniștească, Iura devenea din ce în ce mai nervos și mai îngrijorat. Deși ochii lui trădau un licăr atât al lăcomiei de bani, cât și al dorinței puternice de a renunța la planul banditesc. Din comportamentul său reieșea că vrea să se îmbogățească, dar nu vrea sau, cel puțin, nu mai vroia să participe la spargerea băncii. Era clar că se temea. Abia în acele clipe el reuși să sesizeze riscurile operațiunii, însă era prea târziu. Cu toate că Vova și Aleoșa nu erau nici pe departe oameni cu o moralitate sănătoasă, nu ar fi admis niciodată rușinoasa soluție de a da înapoi. Erau băieți serioși și neînfricați. Vova era mai calm ca niciodată. Cred că trecuse prin multe până ce a ajuns la etapa în care să nu-i mai pese de repercusiuni.

Din câte se vedea, Iura nu calculase bine riscurile în care se lansase. În timp ce mă uitam în ochii săi speriați, băgasem, din obișnuință, o mână în buzunar. Vârful degetelor mi se atinseseră de o hârtie. Inconștient, o scoasei, apoi o desfăcui. Deși șifonată, puteau fi văzute, fără dificultate, o mulțime de cifre. Rămasei nedumerit. Toate cifrele erau culese la computer. Văzând nedumerirea mea, Vova întrebă curios:

— Hei, amice, citești scrisori de dragoste?!

— Nu. Pare a fi un număr de telefon!

— Prostii, zise el nepăsător.

— Sunt sigur că-i un număr de telefon, dar n-am idee cui aparține.

După ce aruncase o privire asupra foii, Iura zise:

— Cred că-i codul Statelor Unite sau al Canadei.

— Eu sunt de aceeași părere, zise Aleoșa, aprinzându-și nu știu a câta țigară.

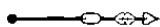
— E cu neputință, nu am pe nimeni de partea cealaltă a globului.

— Haideți și-om suna, propuse Vova.

— Dacă zici tu!

— Apropo! Uite aici, mai este scris ceva.

Avea dreptate. Într-un colț al fițuicii, abia vizibil, era scris cuvântul „Atenție”.

— Ce mai înseamnă și asta? Întrebă încurcat Vova.

— În limba rusă se traduce „Внимание”¹.

— Cine știe cum s-o fi strecurat în buzunarul tău, vociferă Aleoșa. Haideți să schimbăm subiectul, că deja încep să mă enervez.

Fără să-i acord atenție, eu continuasem:

— Dacă era un număr de telefon, nu ar mai fi fost nevoie de virgule între cifre. „17, 14, 27, 21, 11, 25, 13”, dădusem eu citire cu voce tare.

— Întinzându-mi telefonul, Vova spuse iritat:

— Ține și formează numărul.

Simțeam cum mi se zbat tâmplele. Dintr-odată un glas de bărbat îmi răspunse într-o altă limbă. Nu înțelesesem absolut nimic.

— Cine-i? Întrebă Vova. Era neliniștit. Nici ceilalți doi nu erau prea relaxați.

— Nu știu. Sună și tu! Mi-a vorbit unul în graiul păsăresc. Sper că tu ești mai luminat decât mine și vei înțelege ceva.

Ascultă și el.

— Din tot discursul, am deslușit doar numele tău. Cred că cel ce vorbește, nu-i altul decât robotul!

Vocea lui Vova tremura. În acele momente de neclaritate, fiecare dintre noi, pe cât de bărbați eram, pe atât de mișcați furăm din cauza acelui număr blestemat. Cel mai mult mă nedumerea cuvîntelul sugestiv: „Atenție”.

— Dați-mi mie telefonul, ceru alarmat Iura. Cred că vi se vorbește în engleză, iar eu sunt tocmai persoana potrivită care să vă traducă. Fața sa era mai roșie decât florile de mac. Mâna, în care ținea telefonul, tremura precum o creangă chinuită rău de un vânt năprasnic.

— Ciudat! exclamă el.

— Ce ți-a zis? Întrebam în același timp cu Vova.

— A zis „Why are you looking for me, Nicu”?

— De-ai putea fi mai explicit!

— Se traduce „Nicu, de ce mă cauți”?

— Și mai mult nu ți-a zis nimic?

¹ Внимание - Se citește *Vnimanie* = Atenție [rus.]

— Nu! Dar haide să mai apelăm o dată. Îl vom întreba cine este și ce dorește! Iura prinse parcă la curaj.

— Perfect, replicasem eu. Ce bine e când dai peste oameni care mai cunosc și alte limbi.

După ce ascultă alocuțiunea telefonică a interlocutorului, Iura întrebă ceva.

— L-am întrebat cine-i, dar mi-a închis. Îi place să se joace de-a pisica cu șoarecele.

— Cine-i oare? Alt număr, în afară de cel al iubitei mele, nu am.

— De vreme ce-ți rostește numele, te cunoaște! Gândește-te bine, o să-ți amintești cine poate fi! motivase Vova.

— Cred că-i o coincidență. Nu merită să ne epuizăm. Decât ne-am gândi la fleacuri, mai curând ne-am concentra atenția la operațiunea din astă seară.

— Tu ai început totul.

În momentul în care Vova își potrivi o țigară între dinți, telefonul său începu să sune.

— Fir-ar să fie, înjură el. E numărul acela blestemat. Ce să fac, să răspund?

Priveam unul la altul, nedumeriți. Fără să mai stea pe gânduri, Vova îi întinse telefonul lui Iura.

— Scapă de el cât mai repede și zi-i să nu mă deranjeze niciodată.

Imediat ce robotul termină de vorbit, legătura fuse întreruptă, dar, peste câteva momente, telefonul începu iar să sune.

— Lăsați că răspund eu, intervenii nervos.

— Poftim, zise Iura.

— Alo, cine sunteți și ce vreți?

În receptor era liniște totală. După câteva clipe de tăcere, o voce foarte cunoscută, îmi zise:

— Fiule, nu mă cunoști?!

Și închise.

— Ai aflat cine-i? întrebă Vova.

— Ce-ați vorbit? insistă Aleoșa.

— Nu mi-a zis nimic. A zis ceva în engleză, după care a

închis. O fi fiind vreun alcoolic.

Toți trei mă priveau cu reticență. Se uitau la mine de parcă aș fi fost vinovat de ceva. Înțelegeam foarte bine care-i treaba. Le era frică să nu-i trădez sau cine știe ce gânduri mișunau în capetele lor pătrate. La finele celor câteva zeci de secunde de tăcere, Vova zise:

— Foarte bine. Dacă nu are nimeni nimic de spus, haideți să ne odihnim câteva ore. Nu vreau să ațipesc în timpul jafului.

În dormitor, fiecare dintre noi ocupase câte unul din cele patru paturi. Vova și Aleoșa adormiră foarte repede, pe când eu și Iura, nu aveam somn. Gândurile nu ne lăsau în pace. Eram sigur că inima lui se zbătea la fel de tare ca și a mea. Cu cât se apropia ora stabilită pentru demararea operațiunii, cu atât mai mult ne afundam în gânduri chinuitoare. Iura se îngrijora pentru că nu luase parte niciodată la jafuri tâlhărești, iar eu mă nelineșteam că va trebui să-l omor cu sânge rece. Ca să mai scad din tensiune, hotărâsem să mă adresez lui Satan cu o întrebare. Ca să nu fiu deranjat de nimeni, mă retrăsesem în veceu.

— De ce ne-ai zădărnici cu apelurile alea interminabile?!

— Am vrut să trezesc suspiciuni în creierii mărunți ai dragilor tăi prieteni.

— Intuiam eu. Nu ți-e suficient în ce dandana m-ai băgat, vrei să-mi mai complici nițel situația?

— Nu numai asta. Vroiam să-ți comunic ceva important.

— Și ai ales s-o faci prin intermediul telefonului.

— La un moment dat m-am răzgândit. Totuși, cum te-ai simțit când ai descoperit hârțoaga aia blestemată?

— Penibil. Care este semnificația acelui avertisment? Și ce număr mai e și ăla? Bine că nu mi-ai dat un număr din douăzeci de cifre.

— Ești un tânăr nepriceput. Să ții minte odată și pentru totdeauna că taina literelor, ba chiar și a cuvintelor, se găsește în cifre. Ele pot reprezenta enigme inestimabile, dar înțelese de foarte puțină lume.

— Și de unde puteam eu să știu acest lucru? Nu mi-ai

vorbit niciodată despre așa ceva.

— Ia aminte la ce-ți voi spune acum. E vorba de un secret. Dacă te va duce capul să descifrezi taina acelor cifre, vei înțelege cât de gravă sau cât de simplă este situația ta. Dacă te vei descurca, să știi că o să ai parte de revelații uluitoare. Cunoscând secretul cifrelor, nu-ți va mai fi necesară puterea de a prevedea viitorul. Totul rămâne la discreția ta. Apropo, viața ta se află în mâinile cifrelor.

— Există riscul să-mi pierd viața în această seară?

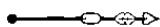
— Nu știu, totul depinde de tine!

— Nepăsarea ta mă face să cred c-ai decis să mă lași în voia sorții.

— Viața ta se află în mâinile tale. Învață să o păstrezi. Caută ieșire din orice situație. Dacă vei stăpâni o astfel de capacitate, ieși-vei victorios din toate greutățile. Învățăturile pe care ți le ofer sunt foarte prețioase. Păstrează-le. Eu te las, dar tu mergi în odaie și privește în ochii disperați ai lui Iura. Cunoaște-vei adevărata senzație a unui om neajutorat! Reușind să-l înțelegi pe el, vei înțelege multe alte lucruri.

După fiecare discuție purtată cu Satan, mă simțeam mai puternic, mai sigur de sine. Eram conștient că fiecare întâmplare din viața mea avea un scop, iar acel scop era să devin un om echilibrat și neînfricat. Satan mă testa, însă, aproape de fiecare dată îi dovedeam cât de slab sunt. În anii adolescenței mă bazasem, ca un nătâng, numai pe forțele supranaturale de care dispuneam. Crezusem că voi avea parte de ele o viață întreagă, dar, treptat, am fost depozat de ele. Să fi știut...

Deși situația în care mă aflu era mai mult decât anevoioasă, reușii să-mi păstrez calmul. Cel puțin, pentru moment, îmi aruncasem ochii asupra numerelor de pe foaie în speranța să găsesc enigma, dar nu o vedeam. Era și normal să n-o văd, pentru că enigmă se numea. Numai naiba ar fi fost în stare să descopere taine în numerele 17, 14, 27, 21, 11, 25, 13. Dar, de vreme ce mă însărcinase cu o asemenea misiune, știa el că mă voi descurca cumva.

Recunosc, nu mai avusesem de-a face cu chestii legate de numerologie, dar, de ce să nu încerc?!

Iura încă nu dormea. Ședea întins pe spate și privea, dezolat, în sus.

— Ești îngrijorat, nu-i așa? întrebasesm în șoaptă.

— Desigur, încuviință el. Sunt chinuit de gândul că treaba nu se va sfârși cu bine.

— Să mergem în odaia cealaltă, îi propusei eu, făcându-i semn cu mâna. Acolo vom putea vorbi în liniște.

— Haide. Simt nevoia stringentă de a discuta cu cineva.

Iura conectă televizorul, după care mă întrebă pe un ton

liniștit:

— Ești sigur că vrei să participi la jaful din această seară?

— Nu. Aș zice chiar că am fost adus cu forța încoace.

— Mă uit la tine și înțeleg că nu ești creat pentru așa ceva. Tu nu poți fi hoț. Nici eu nu pot fi.

— Nici o dată în viață nu am fost ispitit de gândul să jefuiesc vreun om, cu atât mai mult o bancă. Nu-mi permite conștiința.

— Te înțeleg, dar banul orbește lumea. Nenorocitele astea de hârtii au capacitatea să transforme oamenii în animale. Pentru bani, bipezii cu conștiință seucid între ei. Oricine se gândește să aibă mai mulți bani, devine mai crud.

— Așa mă simt eu acum. Parcă-s nebun. Nu mă interesează nimic decât să mă îmbogățesc. Într-atât de mult mă gândesc la bani, încât nu mai reușesc să le văd rostul.

— Cu puțin timp în urmă am trecut printr-o încercare similară. O persoană, care s-a dat drept domnișoară, îmi expediasc o scrisoare prin e-mail. Îmi adresase vorbe ce mă înduioșară profund. Zicea că este din Coasta de Fildeș, însă, din cauza instabilității politice din țara sa, fusese nevoită să fugă în Senegal. Îmi scria dintr-o tabără de refugiați. Se plângea că este tratată inuman și că ar vrea să evadeze cumva de pe continentul negru. Intenționa să

vină în Europa, însă toată problema se limita la bani. Zicea că părinții săi, care muriseră de curând, i-au lăsat o moștenire de peste cinci milioane de dolari, însă din cauza că se afla într-o tabără de refugiați, nu avea acces la ei. Unica salvare a sa, eram eu. Mă rugase să contactez o anumită bancă din Marea Britanie unde erau depozitați banii, îmi oferise și un cod de acces. Mă rugase să transfer întreaga sumă pe un cont. Îmi mai zise să-i trimit și ei o parte din bani pentru documente și bilet de avion. Declarase că mă iubește și că ar vrea să trăiască cu mine tot restul vieții.

— Și, cum ai procedat?! Întrebă captivat Iura.

— Din acel moment în mintea mea nu rămăsese loc pentru altceva, decât numai pentru bani. Dimineata și seara gândul îmi era doar la cele cinci milioane. Nu mă înnebunise acea fată, ci banii ei. Zile în șir m-am gândit la această oportunitate, dar nu întreprindeam nimic. Văzând că șovăi, domnișoara îmi mai expediasse o scrisoare. De data aceasta spusese că o să-mi ofere cincisprezece procente din sumă doar să grăbesc transferul.

Povestea sa mă puse pe gânduri.

— Și, ai profitat de ocazie?!

— Stătusem de vorbă cu câteva persoane influente care îmi sugeraseră să fiu precaut, pentru că exista riscul să încap pe mâna vreunei grupări mafiote bine organizate. Mai curând m-aș fi ales cu câțiva ani de pușcărie decât cu bani.

— Mă îndoiesc.

— De vreme ce ai activat timp de un an în cadrul unei bănci, ar trebui să cunoști foarte bine schemele prin care operează infractorii.

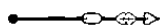
— Cunoscut eu câteva scheme, dar cea mai eficientă este de a intra în seif ca să-ți ei atâta de cât ai nevoie.

— Totuși, riscurile sunt mari.

— Bineînțeles. În caz că poliția dă de urmele noastre, ne vor putrezii ciolanele în dosul gratiilor.

— Cam acesta va fi sfârșitul operațiunii noastre.

Vorbele mele îi căzură ca o piatră în cap. Îl priveam în

ochi și-i citeam disperarea. Vroia să-și scoată din minte această poveste, dar nu avea cum.

— Mi-e scârbă de mine însumi, șopti el. De când mă țin minte am luat numai decizii pripite. Și mă mai mir de ce toate îmi merg pe dos!

Sărmanul. Încerca să mă atragă de partea sa. Știa că nu văd cu ochi buni inițiativa lui Vova, dar vroia să audă clar din gura mea că mă opun planului de jefuire a băncii. Îl înțelegeam bine, de aceea trecusem direct la subiect:

— Dacă ziceai că până în prezent nu ai fost prea fericit, iată că de acum încolo vei fi nefericit total. Și știi de ce?

— E și logic: din cauza jafului.

— Cine e hoț, trebuie să demonstreze că are calități de hoț. Nu știu cine a pus la cale planul de sustragere a banilor, dar nu-i gândit deloc. Mă mir de faptul că Vova și Aleoșa se mai află încă în libertate. Cred că până în prezent n-au furat decât curci și găini, pentru că de altceva nu-i văd în stare.

— Crezi?

— Sunt sigur.

— Eu n-aș zice. Planul l-am gândit toți trei, doar că eu am contribuit cu mai multe idei. Cei doi nu prea și-au dat silința.

— E clar. Vrei să știi de ce ei nu-și bat capul?

— Spune.

— Sânt zece motive după care poliția te va acuza de jaf pe tine.

— De exemplu?

— Azi ai fost la serviciu?

— Nu. I-am anunțat că mă simt foarte rău.

— O.K. Un motiv avem. Al doilea: cineva știe unde te afli acum?

— Le-am zis părinților că astăzi mă întâlnesc cu Aleoșa.

— Bravo! Ai tăi știu cine este acest Aleoșa?

— Și-a făcut deja un nume în lumea interlopă.

— De mai mulți indici nici nu este nevoie ca poliția să te suspecteze.

— Crezi? Eu sunt unul dintre cei mai buni angajați ai

băncii. Sper să fiu trecut cu vederea.

— Nu te baza pe asta. Fii realist. Pun mâna în foc că tu vei fi primul care va nimeri ori în închisoare, ori în mormânt. Planurile diabolice au fost puse la punct în lipsa ta. Eu cunosc o anumită parte din ele și cred că mă așteaptă aceeași soartă ca și pe tine. Atât tu, cât și eu, vom fi folosiți de către Vova și Aleoșa. Ei au un scop, iar noi suntem persoanele potrivite care să-i ajute la realizarea lui.

— E cu neputință pentru că sunt prieten cu Aleoșa! Nu s-ar folosi de serviciile mele pentru nimic în lume. Îl cunosc de foarte mulți ani.

— Ha, râsei eu ironic. Nu uita că aici e vorba de bani, iar banii transformă prietenii în dușmani. De vreme ce ambii neam pomenit până la gât în mizerie, vreau să-ți zic ceva. Dețin o taină. Dacă o descifrăm, vom ști ce ne așteaptă în această seară.

— Și, care-i taina? Întrebă intrigat.

— Cifrele.

— Vorbești de numărul ăla de telefon?

— Acela nu-i un număr de telefon. E o taină.

— Mă obligi să privesc la tine ca la un om ciudat. De fapt, din prima clipă mi-am dat seama că ești nițel altfel decât ceilalți.

— Oare contează cum sunt eu? Mai degrabă spune-mi vreo modalitate de descifrare a numerelor. În ele se găsește răspunsul la întrebarea care ne frământă pe amândoi.

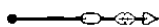
— Foarte bine! Arată-mi cifrele. Îți descopăr taina în doi timpi și trei mișcări.

— Poftim, zisei eu, întinzându-i foița.

— Așa, 17, 14, 27, 21, 11, 25, 13, de la care începem?

— Ah, cât pe ce era să uit, Satan îmi zicea..., vai ce prostii îndrug! Cineva îmi spunea că taina cifrelor o poți găsi în litere.

— E și firesc. Acum să trecem la treabă. Numărul treisprezece e numărul diavolului, aduce mult ghinion unora, dar mult noroc altora.

— În așa mod nu mai dăm noi de capăt. Și cifra trei, dar și șapte au anumite semnificații. Nu uita că noi suntem în căutarea necunoscutului.

— Bine, făcu el resemnat! Dacă e vorba de așa ceva, vreau să aflu un detaliu: fiecare număr semnifică o idee sau un gând complet?!

— Nu știu.

— Ah, făcu el trist.

— Nu exclud posibilitatea ca în aceste numere să se găsească mai multe cuvinte, dar ar putea să fie și un singur cuvânt care să reprezinte mai multe idei.

— Totul e posibil.

— Extraordinar! exclamă el brusc. Secretul e mai simplu decât mi-am închipuit.

— Ce vrei să zici?

— Tind să cred că fiecare cifră de pe foaie reprezintă una din literele alfabetului. Scrie, te rog, undeva alfabetul. În așa mod ne va fi mai ușor să atribuim fiecărui număr câte o literă.

— A, B, C, D, E, F, G, H, I, î, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, Ș, T, Ț, U, V, W, X, Y, Z. Pare-mi-se că nu l-am scris corect.

— Verifică.

Cunoșteam eu alfabetul, dar mai știi, poate scăpasem totuși vreo literă. Vrusem să-i cer părerea lui Satan, dar nu mai fusese nevoie, pentru că vocea sa, însoțită de un ecou prelung, îmi șopti cald în urechi:

— Băiete, primele gânduri care-ți vin în minte, întotdeauna sunt cele trimise de mine. Cu cât te gândești mai mult, cu atât mintea-ți este invadată de gânduri străine. Nu mă subaprecia. Enigma o vei descoperi cu, sau fără o literă. Cine este prietenul meu, le poate realiza pe toate.

— Fără îndoială!

— Ai verificat? întrebă Iura.

— Da.

— Așadar, literei A îi atribuim cifra 1, literei B -cifra 2, C -3, D -4,... Z -29. Din aceste 29 de litere trebuie să scoatem esența.

— Ești un geniu, îl lăudasem eu. Fără tine nu m-aș fi descurcat niciodată.

— Îmi cer iertare pentru lipsa de modestie, dar sunt foarte ingenios.

— Mai vedem noi!

— Privește, zise el! Primele două cifre care formează numărul 17 fac pereche cu litera P.

— Numărul 14 se împerechează cu M.

— Numărul 27 cu X, continuă Iura.

— 21 cu Ș.

— 11 cu J.

— 25 cu V.

— Și ultimul număr, adică 13 cu litera L.

Aranjându-le, obținusem cuvântul P M X Ș J V L.

— O, nu, făcu Iura decepționat.

Se contrazise pe sine când a declarat că este ingenios.

— Oare unde-i eroarea? Am încurcat și mai mult lucrurile. Are vreo semnificație acest cuvânt în limba ta?! Spune, nu tăcea.

— Dar tu cum crezi? Cuvânt constituit numai din consoane. Un asemenea cuvânt nu-l găsești nici în vocabularul chinez.

— Trebuie să găsim o altă soluție.

— Această problemă ne depășește!

— De vreme ce versiunea mea nu-i cea adevărată, gândește-te și tu la una. Poate că prinzi o clipă mai bună în viața asta amărată!

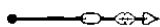
Interesanta noastră ocupație îl ajută pe Iura pentru moment să uite de problemele sale. Parcă era un pici. Dacă-l vezi că plânge, dă-i o jucărie și el va zâmbi din nou. Dacă mie Satan îmi reproșă că sunt un om fără virtuți, atunci pe Iura, fără îndoială, l-ar fi bătut. Pentru vârsta lui se comporta precum un bebeluș.

— Mi-a venit și mie o idee!

— Spune-o repede, nu cumva s-o uiți!

— Ah, sunt mândru că m-a făcut mama deștept, exclamasem satisfăcut. Nici nu mă compar cu alții.

— Ești obraznic din cale-afară. Recunosc că m-am dat

de rușine, dar nu-i așa de grav. Să te văd pe tine.

— Ești supărăcios ca o fată mare, dar o să-ți treacă!

— Hai, lasă.

— Sunt de părere că literele alfabetului trebuie numărate invers.

— Cum anume?

— Numerotăm litera Z cu 1, Y cu 2, X cu 3... B cu 28, A cu 29.

— Interesantă opțiune!

Inima îmi bătea în piept ca o nebună. Eram nerăbdător să aflu cuvântul. La fel de nerăbdător era și Iura, care își freca mâinile încontinuu.

— Poftim, cuvântul: L O C I R E P. Ori noi nu procedăm cum trebuie, ori nu-i nici o taină în aceste numere blestemate.

— Cum? În limba voastră nu există așa cuvânt?

— Pe naiba. Decât am pierde timpul cu prostiile astea, haide să ne gândim la starea reală a lucrurilor. În câteva ore urmează să stăm față în față cu moartea.

— Și ce-i de făcut?

— Când știi ce te așteaptă, nu poți gândi lucid.

— După felul cum vorbești, îmi dau seama că știi ceva ce eu nu știu.

— Moartea, ea te așteaptă, îi răspunsei în șoaptă. Astăzi tu trebuie să mori. Risc prea mult dezvăluindu-ți acest secret, dar mi-e totuna.

— De ce vorbești atâta despre moarte?!

— Pentru că Vova și Aleoșa mi-au ordonat să te împuşc imediat după ce vom scoate banii din seif! Acesta este ordinul primit din partea, așa-zişilor tăi prieteni.

— Cred că exagerezi!

— Nu, și ți-o spun în modul cel mai serios. Tu trebuie să mori.

Iura tremura de frică. Începuse să vorbească, dar fără sens. După ce-și mai reveni, zise frânt de durere:

— Nu poți să ai încredere nici în propria-ți umbră. Dacă știam cât de ticălos este Aleoșa, nici capăt de vorbă nu legam cu dânsul.

— Și nici directorul băncii nu te-ar fi angajat, dacă știa cine ești.

— Dar eu nu sunt hoț. Această idee o am doar de câteva zile!

— Nici Vova și nici Aleoșa n-au avut de gând să te omoare până acum câteva zile. Acest gând le-a venit imediat ce le-ai prezentat oferta. Lucrurile se complică exact din clipa în care noi singuri le complicăm.

Vrusem să mai spun ceva, dar vocea lui Satan mă opri din vorbă:

— Neisprăvitule, ai renunțat să descifrezi numerele?

— Nu, dimpotrivă.

— Și de ce nu acționezi?

— Pentru mine numerologia este un domeniu străin. Descifrarea unor asemenea taine o pot realiza doar persoanele luminate. Eu nu sunt nici măcar inițiat.

— Nu ești inițiat? E zadarnică învățătura pe care ți-o dau zi de zi? Tu nici nu încerci măcar!

— Ești martor al eșecului nostru, de ce mă chinui atât?

— Dar tu de ce renunți atât de ușor? Ce fel de bărbat ești? Cei ce se lasă ușor învinși, nu obțin nimic în viață, strigă el mânios. Tu nu vrei să lupți, iar societatea nu are nevoie de așa oameni. Fii exemplu demn de urmat! Transformă-te, fiule. Trăiesc acei ce vor să lupte, iar cei fricoși se plâng și mor. Tu faci parte din categoria oamenilor care traversează marea înotând, însă se îneacă la mal.

— Ce vrei să zici?!

— Am vorbit în zadar până acum? Trezește-te!

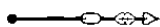
— Ce ai în vedere când zici că mă îneacă la mal?!

— Nu ai obișnuința să duci lucrurile la bun sfârșit. Lași mâinile în jos exact în clipa în care trebuie să culegi rodul muncii tale.

— Consideri că efortul nostru de a descifra numerele alea nu a fost zadarnic? Aaa?!

— Exact. Oamenii se pierd în falsități, având adevărul în față.

— Adică?

— Holbează-ți ochii asupra cuvântului descifrat! urlă el. Mie lehamite de tine.

Oricât am încercat să-i fiu pe plac, nu am reușit. Aștepta prea multe de la mine, iar eu nu eram decât un om cu posibilități limitate.

— Vreau să știu de unde ai luat aceste numere, se implică Iura în discuție. Nu avea de unde să știe că în acele clipe eu vorbeam cu altcineva. Deși verbal nu scoteam nici un sunet, din punct de vedere telepatic aveam parte de o comunicare frecventă.

— Numerele mi le-a oferit cineva în care merită să-ți pui toată încrederea.

— Și cine-i acel cineva?

— Nu-ți pot spune, pentru că nu am dreptul.

— Dacă nu vrei să-mi spui, nu mă supăr.

— Mulțumesc pentru înțelegere.

— Știi ceva? Mi-a mai venit o idee.

— Se deosebește prin ceva de prima?

— Desigur. Adu-ți aminte de prima metodă pe care am folosit-o la descifrarea numerelor.

— O țin minte foarte bine. Am numerotat alfabetul de la A cu 1, până la Z cu 29.

— Corect. Pe cea de-a doua metodă ți-o amintești?

— Desigur. Am inversat numerotarea.

— Exact. Iar acum ce crezi că trebuie să facem? întrebă el fericit.

— Scuză-mă, dar nu-s în stare să-ți dau vreun răspuns! Numi vine nici cea mai puerilă idee. Tu nu cumva ai avut parte de vreo revelație?

— Am avut. Am descoperit secretul. Ține foaia și citește. Spune-mi și mie ce înseamnă acest cuvânt.

— Dă-mi să văd.

— Mai întâi ascultă cum am aflat taina. Dacă aveai puțină logică, ai fi fost tu învingătorul. Recunosc că ai contribuit și tu cu o idee, totuși eu sunt cel ce a străbătut labirintul.

— Mă declar învins, numai spune-mi mai repede ce ai descoperit.

— De vreme ce nu am numerotat alfabetul de la A la Z, ci de la Z la A, trebuia și cuvântul obținut să-l citim de la coadă la cap.

— Incredibil! Dă-mi mai repede foaia.

— Ține-o, spuse el, purtându-și fălos pașii prin odaie.

Deja mă enerva comportamentul său. Avea motive să fie

trufaș, dar nu într-atât încât să i se pară că l-a apucat pe Sfântul Petru de picioare.

Inițial citisem cuvântul obținut de mine: L O C I R E P, iar mai jos Iura scrisese același cuvânt, însă inversat. Fui perplex. Obținusem parola foarte sugestivă „P E R I C O L”.

— Bravo! De-aș fi știut pentru ce fleac ne batem capul, renunțam din start.

— Cum se traduce acest cuvânt?

— „PERICOL” literar se traduce „ОПАСНОСТЬ”². Deși știam ce ne-așteaptă, acum am primit confirmarea că anume răul ne pândește.

— Ce-i de făcut?

— Să scăpăm din ghearele acestor doi criminali e mai greu decât am jefui banca!

— Ai dreptate, dar nici să ne măcelărească nu le vom permite. În timp ce cineva s-ar lăfăi în bunătați, alții să stea în mormânt?! Chiar sunt mai hâtri decât noi?

— Până în acest moment ne-au demonstrat că sunt.

— Dacă refuzăm să spargem banca, ne vor împușca chiar în acest apartament.

— E și normal. Haide să discutăm despre asta chiar cu ei.

— Ești nebun? Ne tăiem creanga de sub picioare cu bună știință.

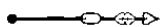
— Totuși, o discuție cu ei ne poate fi de folos.

— Îmi e teamă! Eu sunt acel ce a venit cu ideea jafului și...

— Și tot tu vei pune capăt acestei nebunii. Nu ești genul de om care să se ocupe cu lucruri murdare. Tu ești o

² ОПАСНОСТЬ - Se citește OPASNOSTI - PERICOL [rus.]

persoană onestă.

— N-ar fi rău să procedăm altfel!

— Cum anume?

— Decât să trăim cu frică, haide să-i omorâm noi pe ei.

O altă ieșire din situație nu există.

— Ești nebun?! Vrei să ajungem după gratii?

— Vom declara polițiștilor că am fost în legitimă apărare.

— Trebuie să acționăm într-un mod inteligent. Ne-ar prinde bine să le demonstrăm că nu ne temem de dânșii.

— Și cum? Punând pieptul în țeava puștii?

— Ce-ar fi să jucăm teatru?! I-am prosti cum știm noi mai bine.

— În ce mod?! Întrebă Iura agitat.

— Simplu ca bună ziua. Îi mințim că suntem dispuși să acționăm conform planului, însă, în timp ce-o să ne aflăm în preajma băncii vom proceda așa cum voi dicta eu.

— În ce fel?

— Nu contează. Important e că tu nu vei fura nici un ban și vei rămâne în viață. Teoretic, jaful va avea loc, practic, nu.

— Ideea ta e bună, dar ascult-o și pe a mea!

— Zii!

— Ce-ar fi să dispărem pentru o perioadă?! Vom fugi care și unde poate. Tu te vei ascunde în țara ta, iar eu plec la Norilsk, la un frate de-al tatei!

— Ascultă, Iura. Ar putea trece și douăzeci de ani fără să mai dai ochii cu Vova sau cu Aleoșa, dar mereu vei fi pândit de gândul că acuș-acuș îți va apărea unul dintre ei în cale. Asta se numește sinucidere lentă! Indiferent în ce colț al lumii vom fi plecați, ei vor căuta să se răzbune. Chiar dacă plec în Moldova, niciodată nu voi fi în siguranță acolo.

— Dar de ce?

— Pentru că Vova vine frecvent în țara mea. Intuiesc că are legături cu lumea interlopă de-acolo.

— În asemenea caz vei merge cu mine!

— Nu, nu vreau. Eu voi proceda exact cum face Vova. Îi

voi demonstra că nu mă tem de nimeni și de nimic. Nu mă va impune să fur atâta vreme cât nu-mi doresc eu acest lucru.

— Hai, demonstrează!

— Decât să mă stresez gândindu-mă la jaf, mai curând rezolv problema pe cale amiabilă.

— Nicu, e cu neputință. Aleoșa este un băiat bun, dar nu-și cruță niciodată dușmanul.

— Iată așa. Noi ne ieșim din minți, iar ei dorm nepăsători. Nu în zadar s-a bucurat Vova când i-am spus că-i voi face o vizită! Oare nu-mi era mai bine acasă? Nu mi-o voi ierta niciodată.

— Uitându-te la Vova, n-ai zice că are față de nemernic.

— Dar, Aleoșa are? Ambii o fac pe inocenții.

— Răutatea le stă în suflet, nu pe chip.

— Dă-mi, te rog, telefonul tău. Vreau s-o sun pe Ecaterina.

— E vreo iubită de-a ta?

— Nu, e sora soției lui Vova. Discutând cu ea, sper să scap de tensiunea ce a pus stăpânire pe mine.

— Poftim, zise Iura binevoitor.

— Salut, Ecaterina! Ce faci?

— Tocmai mă gândeam la tine. Deși au trecut puține ore, inima-mi se ofilește deja de dorul tău. Ce faci? mă întrebă ea cu vocea-i ca mierea.

— Aștept!

— Ce aștepti?

— Să treacă timpul.

După felul cum îi vorbeam, intuise că ceva nu-i în regulă.

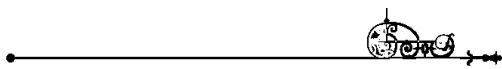
— Este cineva prin preajma ta?

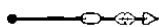
— Nu-i nimeni.

— Fii atent, Nicu. Îl cunosc foarte bine pe Vova. Mai mulți băieți au avut de suferit din cauza lui. Ai putea avea neplăceri!

— De ce nu m-ai avertizat când eram cu tine?

— Nu am avut posibilitatea. Mi-era frică să nu fiu auzită.

— Îți mulțumesc că ești grijulie. Voi încerca să-mi păzesc pielea! Când voi putea, o să-ți mai telefonez. Acum trebuie să închid.

— Atât de mult aș vrea să mai fim o noapte împreună, șopti ea visătoare.

— Cât e ziua de lungă te gândești la unul și același lucru!

— Eu nu-s excepție, toate se gândesc la asta.

— Nu chiar toate.

— Da, dar acelea, la sigur, nu-ți plac, zise ea zâmbind.

— S-ar putea. Pa, frumoaso. Așteaptă sunetul meu.

— Firește. Îți mai zic o dată: fii atent.

Pentru moment rămăsesem nemișcat cu telefonul în mână. Mă gândeam la Ecaterina. Avea în minte doar un gând. Încercam să-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă toate femeile planetei s-ar gândi numai la sex. Ar fi vai și amar de viața bărbaților. Ar uita cu desăvârșire care este sensul cuvântului odihnă.

— Te înțelegi bine cu ea.

— Ne cunoaștem abia de-o zi, însă...

— Ați reușit să vă faceți de cap.

— Mai curând ea și-a făcut de cap.

— Cum adică? Nu cumva erai beat?!

— Ca un porc. Nici nu țin minte cum am ajuns în patul ei!

— În ultima vreme inițiativa aparține femeilor, își dădu părerea Iura.

— Dacă tu nu le satisfaci, caută ele prin alte părți!

— Interesant vorbești despre femei, dar acum, în situația noastră, nu-i loc de glumă.

— Iura, să fiu sincer, nu-mi pasă. Nu-mi pasă dacă astăzi voi muri. De-ar fi să mor, aș avea o singură dorință. De fapt mai multe. În primul rând, să-mi vizitez părinții, frații, prietena din țara mea și pe un vechi amic din Murmansk.

— Ai prieteni și pe-acolo?!

— Eh, numai acolo și am.

— E bine când ai relații de prietenie cu oameni mulți.

— Depinde. Dacă ar fi din aceștia precum Vova și Aleoșa... Mai curând accept să mă împrietenesc cu animalele pământului și cu păsările cerului, decât cu niște neghiobi.

— Într-adevăr, e riscant să stai în preajma ticăloșilor. Eu zic să fugim de-aici. Atâta vreme cât ei dorm, putem să ne facem nevăzuți foarte ușor.

— E periculos. Surprinzându-ne ieșind, ne vor împușca pe loc.

Nici nu terminasem fraza, că ușa odăii se deschise. Două canalii ne priveau cu dispreț. Eram înmărmuriți. Aleoșa deconectă televizorul, iar Vova învârtea pe deget, amenințator, un revolver.

— Blegilor! V-ați săturat de trăit?!

— Ți-a spus cineva așa ceva?

— Am ascultat discuția voastră și mi-am dat seama ce fel de stârpituri sunteți. Ne credeți atât de proști? Vă înșelați amarnic. Noi auzim și cel mai slab suflu de vânt. Auzim chiar și frunza care se desprinde de ram. Nimic nu ne scapă. Mai ales, nu ne-a scăpat dialogul vostru.

— Ce vrei să zici?! Nu cumva ne ameninți?! În locul tău aș tăcea. Te-am rugat să mă iei cu tine?! Te-am rugat să mă implici în săvârșirea acestui jaf?! M-ai impus. Ai decis ce să fac în locul meu.

— Băiete! răcni el. Crezi că am nevoie de o asemenea potaie, precum ești tu?! Nu valorezi nici doi bani. Ești un nimeni.

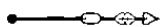
Vova era de nerecunoscut, părea un animal sălbatic pus în cușcă. Atât de enervat era, încât ar fi fost în stare să-mi zboare creierii.

— Fii mai calm. Nu vei rezolva nimic țipând la mine. Dar, dacă ai de gând să mă sperii, să știi că n-ai dat peste omul potrivit.

— Sunteți în mâinile noastre. Veți face ce vom porunci noi! urlă nervos Aleoșa. Cine nu ascultă de porunca mea, moare.

— Dar dacă vă vom da ascultare, întrebă Iura disperat.

— În asemenea caz...

— Vorbește! Ți-e jenă? Îl atacasem eu dur. Ți-e greu să recunoști că oricum ne veți omorî?! Sunteți niște lași! Puterea voastră e numai și numai în arme.

— Ai întrecut măsura, răcni Vova, aplicându-mi o lovitură peste nas. Căzusem la podea, iar sângele îmi curgea șiroaie.

— Crezi că vei băga frica în mine?

— Da. Învață-te să respecti un om mai puternic decât tine.

— Cineva zicea: Vai de voi cei care știți să omorâți trupul, dar nu și sufletul! strigă Iura pe un ton disprețuitor. Sunteți niște neputincioși. Nicu are dreptate: puterea voastră este arma.

— Nu te juca cu răbdarea mea, amenință Aleoșa. Ai întrecut măsura. Nu mă face să-ți trimit un glonț în cap.

— Voi nu cunoașteți limita. Dacă vă place să fiți infractori

— succes. Noi alegem să fim oameni pașnici. Nu aveți nici un drept să ne impuneți.

— Ratatule, urlă Vova. Tu ai venit cu propunerea și tot tu refuzi să iei parte la acțiune? O asemenea faptă nu se iartă.

— Omoară-mă, replică Iura. Te asigur că poliția va pune mâna pe tine chiar astăzi! Multă vreme nu vei mai vedea soarele.

— Ha, ha, râseră ambii. Chiar de-o mie de ori să fim întemnițați, tot de-atâtea ori vom fi și eliberați. Băieții buni, nu prea încălzesc locul după gratii. Misiunea lor e să salveze societatea de mucegaiuri ca voi.

— Vestea proastă e că am reușit deja să anunțăm poliția. În aceste clipe la sigur e în drum spre noi.

De ce nu-mi venise această idee mai înainte? Inventasem toate căile posibile de evadare, dar nu ne gândisem nici măcar pentru o clipă să anunțăm poliția. Acum am fi fost salvați deja.

— N-ați reușit să telefonați nimănui, pentru că am ascultat întreaga voastră discuție.

— Ești sigur?

— O sută de procente. Ai vorbit numai cu Ecaterina și cu nimeni altcineva.

— Te înșeli! Am reușit să discut cu un vechi prieten, polițist în Murmansk. Este un om cu o reputație foarte bună. A zis că în cel mai scurt timp va pune pe urmele voastre poliția. Mi-e teamă că însuși fratele tău te va însoți până la pușcărie.

— Ha, ha! râse Aleoșa. Dovedește-mi că-i adevărat. Dă-mi telefonul.

Iura întinse telefonul. Se temea că ne vor face de minciună.

— Credeți că sunt prost? Am șters toate apelurile efectuate, intervenii eu.

Cei doi deveneau din ce în ce mai nervoși. Deja aveau temeri că, într-adevăr, i-am turnat poliției.

— Și dacă ai un prieten reputat, cum se numește el?

— Om.

— Nu mă enerva!

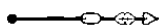
Fără să șovăi, le oferisem și acest amănunt. În timp ce Vova îmi cântărea vorbele, Aleoșa îi telefonă fratelui său ca să se convingă de veridicitatea declarațiilor mele. În încăpere se așternuse o liniște grea. Ambii erau în așteptarea răspunsului. Tensiunea creștea de la o clipă la alta. Erau îngândurați. La fel de îngândurat era și Iura. Se îngrijora ca nu cumva fratele lui Aleoșa să infirme spusele mele. Eu nu aveam de ce să mă tem, le spusese adevărul. Era cu neputință ca maiorul Serghei să nu fie cunoscut în mediul polițienesc din Tihvin, era o personalitate notorie. Succesul cu care a anihilat numeroase bande de criminali, l-a propulsat în scurt timp în rândurile celor mai vestiți polițiști. Se făcuse cunoscut lumii ca persoană onestă și conștiincioasă, care n-ar fi în stare să-și vândă onoarea pentru bani sau pentru alte obiecte de preț.

În câteva minute, Aleoșa primise răspunsul. Fratele său confirmase cele relatate de mine.

— Ce ți-a spus? întrebă nerăbdător Vova.

— Mârlanii ăștia nu mint.

Era deja un avantaj. Reușisem să preiau controlul

asupra situației. Relația de prietenie mă ajutase enorm. Nu numai că îi pusesem la punct pe cei doi, dar îi și dezorientasem. Deși se lăudau că anumite persoane influente îi protejează, își descoperiseră foarte ușor frica de polițiști. Își trădaseră vulnerabilitatea. Mitul atotputerniciei lor se ruinase. Revolverele le confereau o falsă autoritate.

— Hei, băieți! rânjii eu triumfător. Ați luat apă-n gură?

— Stârpitură, strigă înciudat Vova.

Să știți că impresia urâtă pe care ne-o facem referitor la anumite persoane, este, de fapt, despre noi înșine. Inițial îmi făcusem și eu o părere despre tine. Credeam că ești puternic și neînfricat, dar aceste impresii, reflectau, de fapt, propria mea persoană. În realitate, tu ești un om slab, înconjurat de niște neputincioși aroganți.

— Încetează, replică Aleoșa. Se regăsea și el în vorbele spuse de mine.

— Persoanele din anturajul tău, în loc să-ți facă viața mai ușoară, ți-o complică. Presupun că până în prezent n-ai fost decât un hoț de mărunțișuri, iar astăzi credeai că vei da marea lovitură. Visezi să pui mâna pe sume enorme, fără să iei parte la acțiune? Ești un fricos, tinere, și un profitor. Din nefericire, eu nu-s omul de pe urma căruia poți strânge foloase. Dacă nu ți-ai dat încă seama, pe umeri port capul, nu un sac cu paie.

— Închide-ți gura, că de nu, ți-o închid eu pentru totdeauna.

— Dacă-i vorba de asta, permite-mi să-ți mai spun câteva cuvinte: dacă aveți de gând să ne ucideți, cadavrele noastre vor fi puse în cărca voastră. În afară de tentativa de jefuire a unei bănci, veți purta răspundere și pentru dublă omucidere.

— Ești sigur? întrebă șovăitor Aleoșa.

— Da. Ați face bine să ne lăsați în pace, pentru că din clipă în clipă trebuie să ajungă aici oamenii legii.

Vova își aruncă revolverul undeva pe podea și se întinse pe pat, alături de mine. Începuse de două ori să zică ceva, dar nu isprăvi. După mai multe ezitări, rostise

rușinat parcă:

— Nicu, îmi cer iertare că te-am lovit. Nu m-am putut controla. M-am dezechilibrat. I se poate întâmpla oricui.

— Nu-i nimic.

— Anunță-ți, te rog, amicul din Murmansk și spune-i că problema s-a rezolvat. Roagă-l să nu mai trimită stigleții înapoi.

— Iartă-mă, dar nu m-ai convins. Mai încearcă o dată.

— Decât să ne certăm, haide să cinstim câte un pahărel în numele prieteniei noastre. Oare îs mai prețioși banii, decât omenia?

— Cine vorbește!

— Cine n-ar vrea să se îmbogățească peste noapte?!

— Mă simt mizerabil, interveni Aleoșa. Iura, haide să punem capăt neînțelegerii și să lăsăm prietenia noastră să dăinuiască în veci. Parcă nici nu eram eu acel individ dispus să te omoare.

— Nu-i nici o problemă, replică calm Iura. Viața fără greutate e imposibilă. Doar iertându-ne, vom putea trăi liniștiți unul lângă celălalt.

— Dacă-i vorba de asta, eu și Aleoșa vrem să ne ispășim vina.

— Și cum o veți face? întrebases eu sceptic.

— Mergem la „Sadko” să cumpărăm ceva, iar voi anunțați polițiștii să nu mai vină.

— Ei, haide, dacă ziceți! răspunse Iura binevoitor.

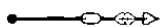
Rămânând doar noi doi în apartament, vorbii impacientat:

— E ceva putred la mijloc.

— Ce vorbești?! Ești un adevărat erou. Am ieșit din belea nesperat de ușor. Cred că nu meritai să primești acea lovitură în nas, dar lasă, îți va trece. Important e că m-ai salvat de la moarte, frate, strigă el bucuros. Pentru așa ceva, chiar merită să bem.

— Vom cinsti câte un pahar, abia după ce ne vom fi spălat pe mâini și pe picioare de răpănoșii cei doi. Atâta timp cât stăm în preajma lor, viața noastră este în pericol.

— Calmează-te. Ei sunt dispuși să renunțăm la planul

nostru. Nu mai e nici un pericol.

— Iura, nu subestima șiretenia lor. Ei știu foarte bine ce fac. De ce crezi pe neașteptate, din răi s-au făcut buni? Chiar nu-nțelegi că ei urmăresc un scop?

— Nu. Nu cred. Decât ți-ai chinui capul cu gânduri prostesti, mai bine du-te și te spală pe față. Arăți de parcă ai fi ieșit din abator.

Spălându-mă cu grijă, observasem în regiunea ochiului stâng o vânătaie. „Mi-o vei plăti, idiotule”, spusei în sinea mea. „Nu mă las până nu te pocnesc și eu o dată!”

— Omul, deși declară că ți-e prieten, te-ar omorî cu sânge rece, îmi vorbi Satan. El nu se deosebește prin nimic de vânt, care-și schimbă direcția de zeci de ori în zi. Te avertizez: nu te-ncrede în om, căci de la el pornesc războaiele. El te amăgește că-ți aduce pacea-n casă, dar de fapt, vine să te nenorocească. El umblă cu crucea la gât, și cu cuțitul la sold. El păstrează icoane în toate ungherele casei, iar în dosul lor ascunde arme. El încearcă să te vindece, îmbolnăvindu-te și mai tare. El te alintă cu vorbe frumoase, punându-ți ștreangul. El e acel ce zice că merge la magazin, dar se duce după ajutoare.

— Vorbești de Vova și Aleoșa? Întrebasesm îngrozit.

— Vorbesc despre oameni, fiule! Descurcă-te cum poți! Dumnezeu ți-a dat rațiune. Folosește-o! Mai ales acum, că ai enormă nevoie de ea!

— Dar... ce să fac?!

— Succes, băiete!

Rămasei față în față cu destinul. Din nou mă simțeam neajutorat și neputincios. Din nou eram nevoit să simt povara deciziilor, pe care trebuia să le iau de unul singur. Mă dusesem să-l anunț pe Iura.

— Să fugim, amice. Să fugim. În curând se vor întoarce cei doi cu brigada lor de bandiți. De vreme ce suntem în pericol, nu putem sta cu burta-n sus.

— Liniștește-te! Nu avem nici-un motiv de îngrijorare. Acum o clipă mi-au sunat, zicându-mi că vor reveni abia peste douăzeci de minute, pentru că s-au întâlnit cu un vechi prieten. S-or fi dus la o bere, probabil.

— Iura, ascultă-mă! Știu bine ce vorbesc. Dispun de date concrete. Cu cât mai mult timp vom zăbovi în această încăpere, cu atât mai repede ne va veni sfârșitul.

— Nu intra în panică, amice, zise el nonșalant.

— Eu plec, iar tu, fă cum vrei.

Pornii spre ușă fără să privesc în urmă. Nu-mi mai păsa de soarta lui Iura. Făcuse alegerea de unul singur. Dacă el, prin naivitatea sa continua să creadă în prietenia celor doi indivizi, eu hotărâi să pun capăt oricărei legături cu dâșșii.

— Nicu, așteaptă, merg cu tine, strigă Iura în cea din urmă clipă. Am decis să te însoțesc pentru că mi-ai demonstrat deja că pot avea încredere în tine. Tu nu vorbești în van. Fiecare cuvânt al tău e bine gândit.

Surpriza cea mare, nu se lăsase prea mult așteptată. La ieșirea din bloc ne întâlnirăm nas în nas cu Vova și Aleoșa.

— Și încotro ziceați că vă duceți, fraților?! întrebă Vova, cu un zâmbet fals pe buze.

— O gură de aer proaspăt nu dăunează nimănui, replicasem eu, în timp ce mă scărpinam la ceafă. Aveți ceva împotriva?

— Sigur că nu. Respirați cât vreți. Aer este din belșug, spuse Aleoșa bâlbâindu-se. Nimeni nu vă lipsește de acest drept!

Se comportau foarte ciudat. Nu în zadar Satan mă avertizase că ei sunt plecați în altă parte, numai la magazin, nu. La sigur, aveau un plan. După felul cum decurgeau lucrurile, planul lor eșuase. Acum le-ar fi fost și mai dificil să ne țină sub papuc, pentru că ne găseam într-un loc public. În așa circumstanță, nu ar mai fi îndrăznit să dea în noi nici cu sfârta.

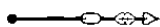
— N-ați avut răbdare să ne așteptați înăuntru, grai resemnat Vova.

— Păi, cât se poate? Ați reușit să treceți pe la magazin?

— Nu, nu, tocmai intenționez să plecăm, răspunse el încurcat.

— Unde-i prietenul din cauza căruia ziceați că vă rețineți?!

— Dacă ieșeați acum cinci secunde, ne-ați fi văzut

vorbind.

— Interesant scenariu! De vreme ce voi tocmai plecați la magazin, eu cu Iura am hotărât să vă așteptăm aici.

— De ce nu mergeți și voi cu noi? În patru e mai interesant. Hai, urcați, ne îndemnă Vova cu ipocrizie în voce.

— Mulțumim, dar noi vom rămâne aici.

Din cauză că lucrurile luară o întorsătură nedorită, fața lui căpătă o nuanță de roșu aprins. Probabil trăia cea mai nefavorabilă zi din viața sa.

— Dacă nu mergeți voi, nici noi nu ne ducem.

— De ce vă comportați așa? S-a întâmplat ceva?! Întrebă Iura, disimulându-și frica.

— Absolut nimic! răspunse agitat, Vova. Încerc să-mi revin după incidentul de azi, dar nu-mi reușește.

— Dacă-i așa, rămâneți aici, iar eu cu Iura mergem la magazin. Vom încerca să vă facem viața mai ușoară. În locul nostru ați proceda la fel, sunt sigur, spusei eu.

Jucam teatru, iar cei doi înțelegeau foarte bine acest lucru. Dacă Aleoșa încerca din răspuțeri să-și păstreze cumpătul, Vova turba de mânie. Nu-i venea să creadă că un tânăr ca mine îndrăznește să se comporte în asemenea mod cu dânsul. Călcam cu nerușinare demnitatea lui.

— Nu! răspunse el răspicat. Nimeni nu vine și nici nu pleacă nicăieri. Acuși vă spun eu ce-i de făcut.

— Băieți, dacă-i vorba de-așa, vă abandonăm chiar în acest moment. Ziceați că suntem prieteni!

— Așa și este.

— Prietenii nu-și dictează unul altuia ce au de făcut. Nu trebuie confundată prietenia cu viața privată la care are dreptul fiecare dintre noi.

— Nimeni nu v-a dictat nimic. Eu doar v-am propus.

— Perfect. Voi ne-ați propus, iar noi nu acceptăm propunerea voastră. La revedere! pronunțai eu apăsător.

Amândoi își holbară nedumeriți ochii.

— În nici un caz! urlă învins Vova. Veți sta cu noi atâta timp cât voi spune eu. Ați înțeles?

— Iarăși ești dornic de ceartă?! Întrebasem enervat.

— Luați aminte la vorbele mele: un pas fără consimțământul meu și sunteți morți. Ați înțeles?

— Ne vei împușca chiar aici, în stradă?!

— Nu mă tem de nimeni, răspunse el, în timp ce-și ștergea saliva de pe buze.

— Recunosc că ești curajos, dar nu ești tu acela care să-mi ordone ce să fac. Îmi pot purta și singur de grijă. Iura, mergi cu mine ori rămâi?

— Împreună mereu, răspunse el imediat.

— Ați văzut? De voi nu se lipsesc nici muștele. Înțelegeți că nu putem să fim prieteni, cu atât mai puțin parteneri de afaceri. Fiecare să-și caute de treburile sale. Noi plecăm. Adio!

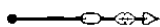
În timp ce ne îndepărtam, cei doi se uitau la noi răvășiți sufletește. Nu aveau nici o posibilitate să ne țină lângă ei. Nu ne-au putut opri din drum nici cu revolverele ce le țineau la șolduri. În apartament mai erau câteva, dar nu aveam trebuință de ele. Adevăratul învingător nu-i acel ce-și biruie dușmanul cu ajutorul gloanțelor, ci prin intermediul dialogului. Ce bine că ne aflam în stradă. Din cauza avalanșelor de oameni care reveneau, pe semne, de la serviciu, cei doi nu se încumetară să ne facă nici un rău. Eram liberi. La fel de liberi ca și mai înainte de a avea vreo legătură cu dânsii.

— Iura, ar fi bine să părăsim orașul în cel mai scurt timp, vorbii eu în șoaptă. Aveam impresia că cineva ascultă ce vorbesc. Deși demult ne îndepărtaserăm de cei doi, simțeam bizara prezență a unor urechi și a unor ochi străini.

— Facem cum zici, încuviință el. Mai întâi să trecem pe la mine să-mi iau mașina.

— Excelent.

Urcaserăm în microbuz. Aici ne simțeam mai în siguranță. Până acasă la Iura avurăm nevoie de mai puțin de 15 minute. Locuia în preajma gării feroviare. Acea regiune a orașului era numită „Diplomat.” În timp ce amicu-mi intrase în apartament să ia niște bani, eu ramasem afară. Amurgul se contura tot mai vizibil, iar

inima-mi, cu greu, dar reușea să se liniștească. Evenimentele din cursul zilei mă epuizaseră. În acele clipe, un pui de somn mi-ar fi fost de un real folos. Din păcate, nu era posibil. Ne aflam încă pe terenul vrăjmașului și ar fi fost prea periculos să mă las învăluit de ispita somnului. Mă simțeam ca un mistreț rănit, care fuge cu disperare de urmăritor. Deși îndepărtasem pericolul, continuam și să mă uit înapoi. În pofida tuturor greutăților, mă consideram un biruitor. Îmi bătusem joc de doi infractori cum îmi poftise inima.

Grație sutelor de luminițe, puteam admira căderea domoală a frunzelor de pe copaci. În acest cartier mărginaș aveai ocazia să descoperi frumusețea unor priveliști încântătoare. Zecile de mesteceni, care-și lăsau frunzele să cadă la întâmplare, formau un tablou memorabil. Acea frumusețe era opusul urâteniei din sufletele handicapate ale celor doi răufăcători, în interiorul lor plămădeau ceva bolnav și nociv. Săvârșind răul, ei se simțeau bine. Am cunoscut și eu acea stare, dar trecuse ceva vreme de-atunci. Nu știam ce-nseamnă remușcare, nu știam ce-i milă, nici înțelegere. Cu cât mai multă suferință produceam celor din jurul meu, cu atât mai fericit mă simțeam. Avusei mare noroc că am scăpat de strânsoarea nebuniei și a teribilismului.

Mai mult de zece minute așteptasem, însă amicul meu întârzia să apară. La sigur, părinții săi îl luară la întrebări. Era unul din acei băieți care se dau mari și tari, dar care continuă să trăiască alături de părinți până ce li se înălbește barba. Ca să nu mă plictisesc, încercam să fac ordine în gândurile mele. Mare harababură sălășluia în capul meu. Atât de dezorientat eram, că nu-mi puteam face planuri nici măcar pentru cinci minute înainte. Pentru o fracțiune de secundă fusesem ispitit de gândul de a fugi în țară, dar mă răzgândisem pe loc. Vova, la sigur, m-ar fi așteptat la gară.

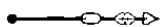
Contam din tot sufletul pe ajutorul lui Satan, dar nu mi-l oferea. În ultima vreme era de nerecunoscut. Nu mai era cel de odinioară. Se transformase într-un moralist și

îndrumător de excepție. Nu-mi puteam închipui că un înger al întinericului ar fi atât de bun. Gândindu-mă cât e de frumos și cât e de bine să știi că există cineva care se îngrijește neîncetat de tine, uitasem cu desăvârșire de Iura. Un fior îmi trecu prin tot corpul. O neliniște ciudată îmi făcu inima să se zbată îngrozită. Începusem să-mi rotesc privirea în toate direcțiile. Acei ochi răutăcioși mă urmăreau din nou. Deși nu se găsea nici o persoană în apropierea mea, știam că cineva, dintr-o parte, se uită la mine. Dintr-o dată, din direcții diferite, patru haimanale se năpustiseră asupra mea. Vova, Aleoșa și alți doi băieți zdraveni, mă înconjuraseră, imobilizându-mă ca pe un infractor.

— Duceți-l la mașină, ordonă Vova complicilor săi pe un ton autoritar.

Unul dintre ei își îndesă violent mâna peste gura mea, iar altul mă ghiontea în coaste să mă mișc mai repede. Mașina o parcaseră la vreo treizeci de metri, în dosul unei clădiri. Eram nedumerit. Cum era posibil ca ei, niște mitocani, să opereze cu atâta precizie?! Fusesem o captură prea ușoară pentru dâșii. De data aceasta nu mai aveam nici o șansă să scap. Eram un prizonier de soarta căruia nu știa absolut nimeni. Deși mă aflu în inima hăului, mă străduiam să-mi păstrez calmul. Procedam astfel pentru că nu-mi mai păsa de ce avea să mi se întâmple mai departe.

În timp ce unul dintre ei rămase în mașină să mă supravegheze, celălalt plecă, dar se întoarse, însoțit de Vova și Aleoșa, foarte repede. Toți trei îl îmbrânceau cu putere pe nefericitul Iura. După câtă bătaie de cap le dădusem, era și de așteptat. Pe el îl urcară în altă mașină. Băieții proaspăt-veniți urcaseră la volane, iar „vechii” și „bunii” noștri amici ne supravegheau: Aleoșa pe mine, iar Vova pe Iura. După ce parcurserăm câțiva kilometri, șoferii opriră în apropierea unui parc. Nimeni dintre noi nu scotea o vorbă. Deși îi ieșea foc pe nări, Aleoșa nu îndrăznise să mă ofenseze în nici un fel. Peste câteva zeci de minute, Vova se apropiase de mașina în care mă aflam eu. Se așezase alături de mine. Stăteam pitit ca un delincvent

între el și Aleoșa. Nu dispuneam nici de cel mai mic spațiu de manevră.

— Ehei, Nicule! Cât de mică-i lumea asta. În zadar fugi de mine, pentru că soarta ne vrea alături. Din câte observ lucrurile nu merg deloc așa cum ai sperat. Și știi de ce?

— Crezi că-mi pasă?!

— O să-ți pese! O să-ți pese! Îți dai aere, dar să știi că eu îți voi oferi o porție de modestie. Știi ce ești!

— Mama m-a născut om, răspunsei eu scurt.

— Nu. Tu ești un animal. Un animal puturos.

— Dacă-ți pute, coboară din mașină. Văd că Aleoșa mă suportă, zisei nepăsător.

— Te-am suportat și eu, dar e cu neputință să continui așa. Am nevoie de un coleg de lucru ascultător care să mi se supună cu desăvârșire.

— Nu-s eu prostul acela.

— Te voi pune la punct foarte curând.

— Nu fi mare și tare.

— Ha, ha! râse el răutăcios.

— De fapt, cine nu-i puternic atunci când are în preajma sa o turmă de idioți?!

— Râde bine, cine râde la urmă. Tu nu ești primul tontălău pe care îl trimit în rai. Peste câteva ore vei merge la bancă „să împrumuți” bani de bilet.

— Nu mă tem de moarte, mai ales în aceste clipe. Mi-e milă însă de tine, pentru că nu știi ce faci. Te atenționez încă o dată că ești în vizorul unui agent al Interpolului. E suficient să dau un singur sunet amicului meu din Murmansk și s-a zis cu voi. Gândește-te bine la ce te așteaptă. De data aceasta nu te vor putea ajuta să ieși de după gratii nici prietenii tăi influenți, și nici banii. Va ști o țară întreagă că ești un bandit.

— Vai, îmi tremură genunchii.

— Îți vor tremura și dinții în gură.

— Îți repet, nu mă tem. Ești o jigodie care încearcă să mă tragă pe sfoară. Ziceai că vin polițiștii. Unde-s? Unde-i sprijinul oferit de amicul tău, Serghei? Ascultă-mă atent: vrei, nu vrei, vei lua parte la jaf. Altfel te ucid. Gândește-te

bine.

— Fie cum zici tu, dar îți promit că nu vei pune în buzunar nici un ban. Nici unul.

— E și firesc, amice. Nu vor încăpea atâția bani în buzunare. O să mi-i aduceți într-un sac.

— Anume așa va fi, replicasem sceptic.

— Știi foarte bine ce vorbesc! urlă el iritat.

— Ce se va întâmpla cu noi după ce furăm banii?!

— Ce întrebare banală! Vă vom ucide. Îți promit să te împușc direct în cap. N-o să te doară deloc.

Deși încercam să fiu indiferent, gândul că aș putea să mor în câteva ore începea să mă sperie. Ca să nu-l mai enervez pe Vova, decisei să tac. Nici chiar la întrebările pe care mi le adresa nu-i mai răspundeam. Lăsasem loc să se înțeleagă că, totuși, voi participa la operațiune. Dându-și seama de acest lucru, încetă să mă tachineze. Prin comportamentul meu îl determinasem să vadă lucrurile așa cum vroia el, nu cum erau în realitate.

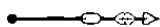
Trecuse o oră. Apoi, încă una, și încă... nu mai știu câte ore. Știi doar că era foarte târziu. Pe străzi nu se mai zărea tipenie de om. Liniștea de pe străzi poposisese și în salonul mașinii. Aleoșa nu mai dădea nici un semn de viață, iar Vova, demult plecase în cealaltă mașină. Momentul jafului era aproape. Prea aproape ca să mai găsesc o cale de evadare din mâinile acestor bandiți. Fusesem ținut la distanță de Iura, iar acest lucru nu ne convenea deloc. Unica cale de evadare era să improvizăm una în timpul jafului. Când acul ceasornicului ajunsese în dreptul orei stabilite, Vova coborî din cealaltă mașină și porni țănoș spre noi. Imediat ce deschise portiera, glăsui:

— Să nu încercați cumva să fugiți, pentru că nu aveți nici o șansă de scăpare. Veți fi sub strictă supraveghere. Ține lanterna și revolverul. Imediat ce pui mâna pe bani, îl împuști pe Iura. Ai înțeles?!

— Am înțeles.

— Perfect. Te atenționez că în revolver este doar un glonț. Folosește-l eficient, altfel s-a zis cu tine.

— Cum zici tu, șefu'.

— Așa te vreau, cârâi el entuziasmat. Dacă ne vei dovedi că valorezi ceva, îmi dau cuvântul că te las în viață. În caz contrar -teucid.

Mașinile porniră din loc. Vova, înainte, iar noi în urma lui la o distanță de cinci metri. În corpul meu germinase o energie inexplicabilă. Eram nerăbdător să trec la acțiune. Vroiam să le demonstrez celor patru călăi că valorez mai mult decât cred ei.

Deși ne aflam chiar în inima orășelului, străzile erau total pustii. Într-un interval de zece minute, abia dacă trei autoturisme trecură prin preajmă. Coborâsem calm din mașină. Se ivise și Iura. Ceilalți rămăseseră înăuntru. Apropiindu-se de mine, cu vocea slabă și tremurătoare, exclamă desperat:

— Suntem pierduți.

În schimb, eu nu eram nici stresat, nici speriat. Mă comportam așa cum o făceam în cele mai frumoase zile din viața mea.

— Liniștește-te, frate. Totul va fi bine.

— Nu prea cred, murmură el.

— Vei vedea. Lucrurile pot lua o întorsătură neașteptată.

— Nimic nu se mai poate schimba.

În ochii săi vedeam durere, lipsă de speranță și frică. Se temea enorm.

— Ai luat planul edificiului? Cum ne vom orienta?

— Nu avem nevoie de el. Cunoscm locul la perfecție.

În timp ce ne apropiam de sediul băncii, automobilul în care se afla Vova, se îndreptă spre partea opusă a clădirii. Acolo se afla intrarea principală în bancă. În schimb, Aleoșa cu colegul său opriră mașina sub un mesteacăn, la vreo zece metri de pereții construcției.

Ne apropiaserăm de zidul clădirii, uitându-ne cu prudență prin părți. Mă uitasem chiar și în sus. La etajele superioare ale edificiului locuiau oameni. S-ar fi putut ca vreun individ pe care nu-l prinde somnul să ne observe. Din fericire nu era nimeni. Pe peretele clădirii, la nivel cu pământul, se găsea un șir lung de ferestre. Acela era

demisolul. La unele geamuri erau instalate gratii, la altele, nu. Apropiindu-ne de-o fereastră fără grilaj, Iura își întinse cotul, spărgând-o.

— Pe-aici vom coborî.

— O.K.

În timp ce el pătrundea în încăperea întunecoasă, eu mai aruncasem câteva priviri superficiale asupra împrejurimilor, îl furasem cu privirea și pe Aleoșa, care tocmai coborâse din mașină. M-aș fi aruncat asupra lui ca o fiară să-l sugrum, însă o voce lăuntrică îmi striga în surdina:

— Liniștește-te! Ți-a mai rămas puțin. Liniștește-te!

În sufletul meu se aprinse pe moment o mânie imensă, însă ca un copil supus, dădusem ascultare acelei voci. Decât să întreprind vreo acțiune irezonabilă, alesesem, fără să scot o vorbă, să-l urmez pe Iura. Uitându-mă înjur, prin întuneric, nu vedeam decât niște încăperi părăsite..

— Și, unde-i banca?! Nu cumva în ruinele astea?

— E la câteva zeci de pași de-aici, răspunse Iura încrezător.

— Ești sigur de izbânda noastră?

— Bineînțeles!

— Mă bucur pentru tine, dar nu acesta este scopul nostru, nu?

— Păi, deja nu mai înțeleg ce vrei, replicase el furios. Ori comitem spargerea, ori, nu!

— Nu.

— Atunci?

— Taci și urmează-mă. Am un plan.

— Care? Să ne ascundem prin aceste încăperi?

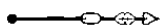
— De ce să ne ascundem, dacă avem posibilitatea să fugim? Nu știi, tot demisolul e-n ruine?

— Da. Nici o încăpere nu este amenajată și nici una nu are ușă! Putem intra în oricare dintre ele.

— Acest lucru ne avantajează de minune. Stinge-ți lanterna și haide în încăperea alăturată.

— De ce?

— Rabdă.

Pe cât de lung era edificiul, pe atât de lung era și coridorul

— circa patruzeci de pași. Pătrunzând în odaia învecinată, încercasem să mă uit prin geamul cu gratii, afară. Nimic nou. Aleoșa continua să stea rezemat de mașină, scrutând fiecare centimetru pătrat din jurul său. Nici nu bănuia că-l pândesc.

— Ascultă, Iura! Am două soluții de evadare. Prima e să-mi dai telefonul ca să anunț oamenii legii, iar a doua...

— Mi l-au luat, spuse el trist.

— Foarte rău. Ne rămâne să punem în aplicare doar planul B.

— Care-i acesta? mă-ntrebă el, trădând o ușoară însuflețire.

— Unica noastră salvare e acest coridor. Dacă vom merge până în capătul lui, ne vom îndepărta de dușman cu cel puțin treizeci de metri. De-acolo, ieșim afară și fugim. Ce zici?

— E foarte riscant pentru că ei au mașini! Ne vor ajunge din urmă. Nu vreau să mor.

— Și, ce-i de făcut? Ai o altă soluție?

— Nu.

— Vova mi-a oferit un revolver.

— Cu o singură armă nu ai șanse să ții piept unor nebuni.

— Am un singur glonț, și acela e rezervat pentru tine.

Iura oftă. I se strânse inima de tristețe când se gândea că

amicul său, Aleoșa, îl trimise fără remușcări la moarte.

— Noi am putea folosi acest glonț împotriva lor.

— Da?

— Da! Fie ce-o fi, haide să ne încercăm norocul. Oricum, nu avem de ales!

— De acord, spuse el.

— Dacă-i vorba de așa ceva, ia arma și trage.

— Crezi că-s nebun?! Nu vreau să mor, dar nici să omor pe cineva nu-mi doresc. Dacă vrei, trage tu, dar pe mine nu mă sili să fac una ca asta.

Ideea de a ucide pe cineva ne îngrozea.

— Nicu, șopti el, sper să nu fie necesară utilizarea armelor. O scoatem noi la capăt și așa. Dumnezeu e mare! Dacă va binevoi, ne va lăsa în viață, dacă nu...

— Ce optimist mai ești!

— Să pornim, pentru că ne-a rămas mai puțin de jumătate din timpul rezervat jafului.

Mergeam foarte încet, pentru că pe jos erau aruncate cutii, sticle, bucăți de lemn. Încercam să le evit, ca nu cumva să produc zgomote. Ne trebuiseră vreo trei minute ca să ajungem în capătul coridorului. Fără să zăbovim, intraserăm în una dintre odăi.

— Pare-mi-se, aici a fost veceu, glăsui Iura.

— O fi fost.

Priveam prin geamul murdar, gândindu-ne dacă avem vreo șansă.

— Dacă spargem geamul, vom face zgomot.

— Nu contează.

— Nicu, trebuie să prețuim fiecă secundă. Nu trebuie să stăm prea mult aici. Haide să ne aruncăm în același timp peste geam și să fugim. Încearcă să te ții cât mai aproape de mine. Bine?

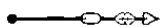
— Înțeles, aprobasem eu grăbit.

Sângele îmi inundă retina ochilor. Timpul parcă se oprișe în loc. Totul în jur mi se părea un vid. Din cauza emoțiilor, energia de odinioară mă părăsise. Mi se înmuiaseră picioarele, iar creierul parcă îmi amortise. Nu gândea deloc. Pentru moment, fusesem cucerit de o paralizie acută. Încercam să-mi mișc capul, mâinile sau picioarele, dar fără rezultat. Situația extrem de riscantă mă imobilizase total. Printr-o experiență fizică similară nu trecusem, pare-mi-se, niciodată.

— Haide, Nicu, ce stai?! Timpul pierdut ne poate costa viața. Mișcă-te, strigă disperat Iura. Nu cumva te-ai răzgândit?

— Mă crezi nebun?! Nu, nu, haide..., bolboroseam eu neputincios.

În clipa următoare ne aruncărăm asupra geamului.

Cioburi zgomotoase de sticlă pluteau în aer. Unele dintre ele îmi brăzdară fața fără pic de milă. Din fericire nu suferisem nici o leziune serioasă. Ridicându-ne grăbiți pe picioare, o luaserăm la goană printre copacii din apropierea edificiului. Alergam ca doi nebuni. Distanța dintre mine și Iura nu era mai mare de câteva zeci de centimetri. Instinctiv, îmi aruncasem ochii în partea dreaptă. Îi zării pe Aleoșa. În timp ce galopa spre noi, își scoase revolverul de la șold și începu să tragă. Gloanțele suierau pe lângă urechile noastre.

— Mai repede, Nicu, mai repede, striga Iura speriat.

Nu mai aveam forțe să țin pasul cu el. Rămasei cu mult în urma sa. Parcă alergam cu încetinitorul. Puterile mă părăsiseră când aveam cea mai mare nevoie de ele. Mă trădaseră. Drumul mi se arăta prea lung. Fugeam haotic, fără să știu încotro. Când avalanșa de împușcături luă sfârșit, încercasem să-mi îndrept privirea îndărăt. Aleoșa și colegul său continuau să ne urmărească. Erau turbați de mânie. O nouă ploaie de gloanțe începuse să crape văzduhul, din preajma urechilor mele. Un singur glonț și ar fi fost de-ajuns. Un singur glonț.

Ura și disprețul ce mă încercau în acele momente mă împinseră să-mi duc mâna la șold. Revolverul. Revolverul oferit de Vova mă putea ajuta. Dacă nu omoram inamicul, mă omora el pe mine. Imediat ce sună ultima împușcătură, mă oprisem, îndreptasem revolverul spre Aleoșa. Acesta nici nu sesizase pericolul. Când se apropiase la vreo douăzeci de picioare de mine, apăsasem pe trăgaci. Un glonț magnific, care cu o secundă în urmă ședea cuminte în revolver, acum zăcea în burta dușmanului. Se prăbușise la pământ, scăpând arma jos. Răgea ca un taur și se zvârcolea ca un pește pe uscat. Acele câteva minute de acțiune, parcă au durat un veac. Mi se părea că nu mai ies din acel spațiu atemporal. Deși mă uitasem doar câteva secunde la Aleoșa cum se tăvălește pe pământ de durere, mi se păruse că am stat o oră. Colegul său încercă agitat să-i acorde primul ajutor. Acest lucru îmi convenea de minune. Căutam cu privirea în toate direcțiile, dar fără

rezultat. Iura dispăruse. Nici picior de-al său prin preajmă. Habar n-aveam unde dispăruse. Începusem să strig ca un smintit. Ecoul vocii mele curmase somnul multor locatari din clădirile învecinate. Începusem să-l caut printre mesteceni în speranța că s-a ascuns undeva pe-acolo. Dar nu era. Nu se zărea nici o ființă umană. Eram distrus sufletește. Nu-mi venea să cred că Iura, omul pe care l-am salvat de la moarte, mă părăsise. Fugise ca un laș. Nici nu știam încotro să apuc. Ca să mă îndepărtez cât mai mult de urmăritori, continuam să alerg înainte. Ajunsei într-un colț de umbră. Mă oprisem să-mi mai trag sufletul. Din beznă, răzbise până la urechea mea un geamăt, după care, o voce slabă murmură:

— Nicu, sunt aici.

La câțiva metri de mine, în apropierea câtorva urne de gunoi, zăcea Iura. Stătea întins pe iarbă, sângerând. Avea o rană în zona coloanei vertebrale.

— Iura, rezistă! strigasem eu.

— Aaaaa... mor de durere, mor.

— Cred că ar trebui să chemăm ambulanța.

— E prea târziu, șopti el.

— Nu vorbi prostii.

Nici nu știam cum să procedez. Să-l fi ajutat, îmi riscam viața, să-l fi lăsat să moară, aș fi avut remușcări tot restul zilelor. Omul din mine nu-mi permise să fug. Mă silise să rămân lângă suferind.

— Nu vreau să mor, plângea el sfâșietor. Nu vreau-u-u-u.

— Nu te agita, totul va fi bine, încercam eu să-l consolez.

Abia de mai respira. Durerile chinuitoare îl epuizaseră cu

totul. Vruî să-i astup rana, dar deja pierduse foarte mult sânge. Era pe moarte. Când am observat că doi bărbați vin ca vântul spre noi devenisem și mai agitat. Unul dintre ei era Vova. Gemetele incontolabile ale lui Iura ne trădaseră.

— Suntem urmăriți, zisei eu timorat. Ticăloșii ăia nu

vor să ne lase în pace.

— Lasă-i să vină, oftă Iura.

— Te voi duce în spate.

— Nu, e prea târziu. Oricum voi muri. În buzunar am niște bani, ia-i și fugi. Salvează-te, frate. Îmi pare foarte rău, vorbi el cu vocea-i slăbită.

— N-am de gând să te părăsesc în așa stare.

— Dacă vrei să mai trăiești, pleacă.

— Iura!

— Pleacă, Nicu, pleacă.

Plângea ca un copil. Era prea tânăr să moară, prea tânăr. Suflarea sa se stingea grăbită. Adunându-și ultimele puteri, șopti:

— Adio, prietene! Ne vom revedea în cealaltă lume.

Mă ridicasem în picioare și-l privii în ochi pentru ultima oară. Fusesse un băiat foarte bun, dar ce folos de bunătatea sa, dacă cretinii ceia îi luaseră viața?! Deși era întuneric, vedeam clar cum ochii săi abundau de lacrimi. Îmi venea să strig de milă.

— Adio, Iura. Ți mulțumesc pentru tot. Îmi pare rău de cele întâmplate.

Nu mai aveam nici o clipă de pierdut, dar nici să fug nu puteam. Mă aplecasem încă o dată asupra muribundului. Îl luasem în brațe încercând să-l ridic. Nu-l puteam lăsa aici, însă, din păcate, era deja mort. Lacrimi mari și amare se prelingeau pe obrajii mei supti. Mi se frângea inima de durere. Îl așezasem jos în grabă și... o luai la fugă. Cei doi erau cât pe ce să pună mâna pe mine, totuși, bezna din zonă, mă salvase.

Fugeam ca un apucat printre copaci, printre case și clădiri. Nu-mi mai păsa dacă voi fi prins de Vova și ai lui. Mă gândeam răvășit că moartea nu-i cu nimic mai fioroasă decât viitorul obscur ce mi se postase în cale. Observând că următorul mi-a pierdut urma, decisei să nu mai alerg, ci să merg. Străzile orașelului erau la fel de pustii ca acum o oră. Nici chiar câini vagabonzi nu se zăreau pe-afară. Toate sufletele dormeau la acea vreme târzie. Numai eu și frica din mine umblam pe-acolo. Îmi ridicasem ochii către

cer și începusem să strig cu disperare:

— Dumnezeu! Unde-i dreptatea pe acest pământ? De ce ești nepăsător și nu te implici în rezolvarea problemelor noastre? De ce trebuie să sufere oameni nevinovați? De ce nu le curmi viața celor răi? E cu neputință să mai suport nedreptățile din jurul meu. Pământul pe care trăim noi e un iad. E un loc al durerii. Decât așa, mai bine ia-mă la cer, acum. Viața noastră e doar suferință, chin și lacrimi vărsate. Răpește-mă la cer, Doamne!!!

— Bravo, fiule! Faci progrese! spuse fericit Satan. Ai ales calea cea mai scurtă pentru a obține pacea sufletească.

— Lasă-mă în pace! Mai mult nu te voi mai asculta.

— Să nu mă numești Satan, eu sunt altcineva. Nu-s cel de crezi că sunt.

— Te rog, n-o fă pe misteriosul.

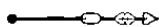
— Îți spun adevărul. Și de ce smiorcăi atâta?

— A murit un om din cauza mea.

— Ba, nu. El oricum trebuia să moară. Tu ai asistat doar la sfârșitul său. El ar fi murit chiar dacă tu nu te aflai în această seară aici.

— Foarte bine, m-ai convins. Acum lasă-mă în pace! urlasem enervat.

Plângeam. Despărțirea de Iura mă durea cumplit. De-am fi fost împreună ne ascundeam mai ușor de bandiții ăia. Fără dânsul, însă, fuga mea devenea anevoioasă. Nu cunoșteam deloc nici orașul, nici împrejurimile lui. Îmi era dificil. Ca să-mi salvez pielea, trebuia să ies cumva de aici. În timp ce rătăceam pe ulicioare, cerul începu să cearnă o ploaie mărunță și deasă. În câteva minute umezeala îmi pătrunse hainele, făcându-mă să dârdâi de frig. Continuam să pășesc impasibil, neținând cont de precipitațiile care nu aveau de gând să se oprească. Deși eram trist, trist de tot, începui să râd. Parcă eram dement. Plângeam și râdeam. Râdeam și plângeam. Motivul acestei neobișnuite alternanțe a stărilor emoționale era acela că reușisem să ies învingător din întreaga poveste, și că îl pierdusem pe Iura. Eram sigur că-i făcusem pe plac lui Satan. Îi

demonstrasem că sunt un luptător adevărat. Eram mândru de mine. Experiența dată mă ajutase să-mi schimb părerea despre viață, dându-mi seama, în sfârșit, care este sensul ei. Până atunci fusesem un papă-lapte, care în cazul oricărei acțiuni renunța la prima încercare. Nu știam ce înseamnă să fi cu adevărat insistent, luptător, dar, mai ales, ce înseamnă victoria. Toate bătăliile, pe care le câștigasem anterior se datorau sprijinului Celui de Sus. Acum, mă părăsise până și Satan.

Copleșit de gânduri, nici nu observasem cum am ajuns la periferia orașului. O șosea udă și pustie ducea undeva spre pădure. Îmi era ușor să înaintez, pentru că drumul era iluminat de zeci de becuri. Nu parcursei nici un kilometru când, văzui de-o parte, și de alta a șoselei imobile cu un nivel, apoi blocuri cu cinci și cu nouă etaje. Probabil, era un cartier recent construit. Mergând înainte, observasem un pod sub care trecea calea ferată. Mă oprii fără să vreau. În timp ce priveam în tihnă spre drumul de fier, dinspre oraș, răzbătea până la mine gălăgia infernală produsă de către mașinile polițiștilor. Vroiam din tot sufletul ca oamenii legii să pună mâna pe tâmpiții ăia. Măcar așa să fie răzbunată moartea lui Iura. Melancolia și durerea îmi invadară din nou ființa. Plângeam deznădăjduit. Un gând diabolic mă împingea nemilos să sar de pe pod. Nu știu de ce, dar vroiam să mă sinucid. Odată cu moartea aș fi scăpat nu numai de chinurile fizice, ci și de cele sufletești. Aș fi pus capăt odată pentru totdeauna nefericirii. Era peste puterile mele să înving durerea. Un om murise în brațele mele. Un om care câteva minute înainte era viu.

— Ah, viață, viață, crudă mai ești cu noi. Ne părăsești fără să ții cont de voința noastră! răcnii eu.

Ploaia ciobănească continua să cearnă. Era și firesc pentru o asemenea ploaie care nu încetează prea repede. Șiroaie de apă mi se scurgeau pe față, pe gât, în josul corpului. Nu mai aveam pe mine nici un petic de haină uscată. Eram ca un câine fără cușcă, care înfruntă nefericit ploile și ninsorile. M-aș fi adăpostit sub un acoperiș, dar

cine mi-l oferea la acea oră? Îmi roteam privirea în toate părțile, încercând să ochesc vreun loc în care să mă refugiez. Unica soluție era podul. În timp ce cântăream această idee, auzisem motorul unei mașini ce venea dinspre oraș. Lumina farurilor străbătea ploaia, ajungând până la mine. Speram să nu fie Vova, pentru că avea să mă omoare fără să discute cu mine. Să fi vrut să mă ascund nu aveam unde, rămânea doar să sar de pe pod.

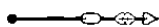
Cu cât se apropia autoturismul de mine, cu atât inima-mi bătea mai intens, iar sângele îmi năvălea în obraji. De spaimă, corpul începu să-mi tremure. Eram încă un fricos, deși mi se păruse că depășisem acest cusur juvenil. Mai aveam mult până când să privesc la moarte ca la un fenomen obișnuit. Nu mă temeam atât de Vova sau de Aleoșa, cât de moarte. De ea mă temeam cel mai mult.

Când văzui că șoferul, deși se afla în apropierea mea, continua să gonească, mă mai liniștisem. Distanța dintre noi era doar de vreo douăzeci de metri, apoi de zece și..., exact în fața mea, claxonă puternic. Tresăriră și intestinele în mine.

— Canalie ce ești! țiipasem eu speriat. Am văzut mulți alde tine.

Îmi revenisem rapid. Mă apropiasem din nou de marginea podului și privii în jos. Înălțimea sa nu depășea șapte metri. Deși nu aveam motive ieșite din comun, în inimă continua să domnească aceleași gânduri diabolice: să mă sinucid?! Deși mă temeam de moarte, eram tentat să-mi iau viața. Începusem să-mi dau întrebări și să-mi ofer răspunsuri care mai de care: „Merit să trăiesc? Are societatea nevoie de mine? Ce am de câștigat dacă aleg viața în loc de moarte?! O, nu! Sinuciderea e caracteristică oamenilor slabi! Eu sunt puternic! Eu nu sunt slab. Eu am învins deja! Eu sunt un om virtuos, așa că merit să trăiesc. Eu știu ce vreau de la viață”.

Cele din urmă gânduri mă ajutaseră să ies victorios din torentul de ispite negre. Mă mai liniștisem. Totuși, acea liniște nu dură prea mult, pentru că un tren zgomotos se apropia de mine, venind de nu știu unde și nu știu unde

ducându-se. Îmi era greu, chiar imposibil să constat care-i sudul, nordul, estul sau vestul. Important era faptul că trenul ce se auzea, urma să treacă pe sub pod. Brusc devenisem optimist. În inima mea se întrezărea o rază de speranță. Nu era chiar totul pierdut, dimpotrivă, totul abia începea. Eram hotărât să dau uitării tot necazul suportat în acest oraș, cu speranța că nu voi mai avea parte niciodată în viață de asemenea experiențe. După câteva zeci de secunde, mărfarul își făcu apariția. În urma locomotivei, vagoanele se întindeau pe o lungime de mai bine de o sută de metri. Eram decis. O altă soluție nu aveam. Numărasem până la trei, după care, sării.

* * *

— Ehei, ce-ai pățit, tinere? Cine te-a pocnit? Ultima dată când te-am văzut tot vânăt erai, exclamă maiorul Serghei zâmbind. Iată, doi ani s-au scurs de-atunci.

— Sunt un băiat bun, doar mă cunoașteți. Problema e că toți dușmanii mei preferă să mă lovească numai în regiunea ochilor.

— Așa e viața: unde ne doare, acolo suntem loviți.

— Fiecare primește ce merită, replicasem eu.

— Ce năzdrăvăanii ai mai făcut?

— Eh, și încă câte.

— N-ai avut probleme la vamă? Grănicer să fiu, te-aș supune unui amplu interogatoriu. Fața ta nu-mi inspiră încredere.

— N-am avut nici o problemă.

— Intră! mă invită cu mărinimie maiorul.

Doi ani trecuseră prin fața mea ca o scânteie. Parcă mai ieri fusesem în vizită la el.

— Spune, ce ți s-a întâmplat? De ce ești neliniștit?

— Mereu am parte de peripeții. Nu ies bine dintr-o belea că dau peste alta.

— Problemele se agață de oamenii care nu știu cum să le evite.

— Domnule maior, cum să le evit, de vreme ce eu

însumi sunt o problemă?!

— Ți se pare. Tu nu ești o problemă, ci o persoană mereu disponibilă să le creeze. Ne asemănăm mult. Nu în zadar lucrez în poliție. Zilnic nu doar înfrunt greutățile, ci mai și creez probleme infractorilor.

— O mai mare satisfacție nici că poate avea omul.

Discutasem mai bine de-o jumătate de oră, dar nu-i vorbisem despre problema mea. Îmi era incomod. Îi dădusem suficientă bătaie de cap data trecută, când îl urmăream pe Costel. Dacă nu intervenea el, cu siguranță, aș fi stat și azi după gratii.

— Nicu, văd că ți-s hainele rupte! Ce ți s-a întâmplat, spune?! Nu-ți fie teamă.

Grija sa părintească mă înduioșase profund.

— Eh! A trebuit să trec prin multe până să ajung la dvs. Hainele mi le-am rupt noaptea trecută.

— Povestește-mi de-a fir a păr tot ce ți s-a întâmplat. Știi doar: poți conta pe sprijinul meu.

— Fără îndoială.

— Peste o oră se va întoarce soția mea, așa că ai timp suficient să-mi spui ce-ai pățit. Vorbind, ne vom face poftă de mâncare.

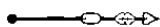
— Aveți dreptate.

Să fi știut că n-am mâncat de mai bine de douăzeci de ore, mi-ar fi dat să ronțai măcar un pesmet. Eram foarte flămând. Banii pe care mi-i dăduse Iura îi cheltuisem, așa că rămăsesem fără nici o rublă.

— Ești foarte abătut. E slută treaba, spuse el cu voce scăzută.

— Da, încuviințasem eu.

Asemenea unui bunic povestitor, îi relatasem fiecare moment din întreaga mea desagă de peripeții. Începusem de la sosirea mea în orașul Sankt Petersburg, apoi scurta ședere în Issad, încheind cu tragedia din orașul Tihvin. Maiorul era numai ochi și urechi. Părea interesat. Povestirile de așa gen nu l-ar fi plictisit niciodată. Plăcerea vieții sale se rezuma în general la acțiunile ieșite din cadrul legii. Ce să-i faci, era polițist.

— Nicu! exclamă el. Ți-ai băgat capul în niște treburi foarte murdare.

— Știu, dar n-am făcut-o benevol. Ticăloșii ăia m-au impus. Oricum, am știut să mă opresc la timp.

— Nu-i suficient. Viitorul tău, din câte îmi dau seama, nu va fi prea strălucit.

— Ce vreți să spuneți? Întrebasesm speriat.

— Deși până în acest moment ai acționat perfect, nu uita că acei criminali, la sigur, sunt pe urmele tale. Fii pregătit. Mă tem să nu ți se întâmple ceva grav. Ai rănit pe unul din ei. Acest lucru e mai rău decât dacă l-ai fi omorât.

— Știu. Cu toate acestea voi reuși să-i înfrunt. Sunt sigur de asta.

— Nici eu nu voi sta cu mâinile încrucișate. Voi face tot posibilul să te ajut. Cunosc bine toate grupările criminale organizate, însă de acești indivizi despre care-mi vorbești tu, nu știu nimic. Sper să fie vreo grupare regională. Totuși, să ții minte un lucru: din partea grupărilor dezorganizate te poți aștepta la mai multe nenorociri decât de la cele organizate. Trebuie să ne gândim cum să prevenim pericolul. Vom reveni la acest subiect mai târziu. Acum spune-mi cum ai ajuns aici? După ce ai ajuns pe pod, încotro ai apucat-o?

— Nu știu ce-aș fi făcut și unde m-aș fi dus dacă în acele clipe nu trecea un tren pe acolo. Am sărit pe-un vagon și... dus am fost. După câteva ore de mers prin ploaia densă, trenul staționează în gara unui orașel. Idee n-am ce oraș era.

— Nu contează, zise nerăbdător maiorul.

— Am luat un taxi. M-a adus până aici, în Murmansk. Îi voi fi recunoscător toată viața lui Iura. Baniile oferite de el miau fost de un real folos. Fără ei nu ajungeam nicidecum la D-voastră.

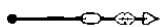
— Bine ai făcut că ai venit. Dacă încercai să pleci în Moldova, riscai prea mult. Aici, pentru moment, ești în siguranță.

— Am fost tentat să revin în țară, dar mi-am dat seama că ar trebui mai întâi să-mi rezolv problemele.

— Acuși îți voi da niște haine. Arăți oribil, zâmbi maiorul.

— Sunteți grijuliu precum un tată.

— O singură viață am de trăit și vreau să fac cât mai mult bine. Nu pot rămâne insensibil la nevoile altora. Îi ajut pe mulți, acum cât am cu ce. Dumnezeu îmi oferă de toate, ca să le pot da și celor care trăiesc în lipsuri. Să-ți spun drept, nu-s omul care să-și adune averi mari. E inutil să strângi milioane, pentru că oricum nu le poți lua în lumea cealaltă. De aceea, surplusul pe care-l acumulez, îl dăruiesc nevoiașilor. Mai ales, nevoiașilor din Moldova. Nenumărate sunt zilele în care plâng. Plâng când văd lumea chinuită și oropsită, plâng când văd oamenii cum robesc, primind în schimb sume derizorii. Mi se rupe inima când văd bărbați și femei cu fețele îmbătrânite înainte de vreme. Mă afectează profund nefericirea celor din jur. Zi și noapte îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mă ajută să împart puținul care-l am cu cei nevoiași. Am realizat că viața pe acest pământ nu este întâmplătoare. Aici, noi suntem doar niște ființe rătăcite, cărora Dumnezeu le-a dat un scurt răgaz, suficient ca să se regăsească. Cei ce se vor redescoperi, în pofida tumultului teluric care împiedică omul să se concentreze asupra lucrurilor sfinte, vor avea șansa să trăiască veșnic. Vor trăi în paradis. Acela e locul tuturor ființelor regăsite. Dumnezeu face selecția finală a speciei umane. Dorința Lui este ca noi toți să mergem în rai, însă, din nefericire, nu poate obliga pe nimeni să accepte darul Său. Dumnezeu iubește voluntarii, dar ei sunt foarte puțini. Făcând o comparație cu numărul total al oamenilor de pe pământ, sunt prea puțini acei care aleg să-L slujească pe Dumnezeu. În ziua judecății, însă, nimeni nu va avea nici o scuză. Dacă în prezent mai există numeroase populații tribale care nu au auzit de Dumnezeul cel Adevărat, iată că în Ziua de Apoi, nu va mai fi nici un om care să nu fi auzit de El. Mii și mii de misionari au împânzit planeta, pentru a vesti Cuvântul Sfânt. Până nu demult n-am auzit de El. Cu ceva timp în urmă mi-a povestit cineva de Bunătatea Lui. Treceam impasibil prin

preajma locașurilor sfinte, fără să bănuiesc că acestea sunt, de fapt, particule din inima Creatorului. Particule sădite pe planeta noastră. Dacă aș fi auzit de Dânsul mai demult, l-aș fi acceptat atunci, însă, știi tu cum e, toate lucrurile își au timpul lor. Dumnezeu este un fel de pâine, pe care, n-ai apetit s-o mănânci, înainte de a fi gustat din ea. Eu am gustat-o și până azi nu mă mai satur s-o tot mănânc. Sunt flămând de Dumnezeu.

— Domnule maior, de puțin timp simt un gol în suflet, pe care, aș dori să-l umplu. Poate că-i vorba de Dumnezeu?!

— Dumnezeu, când intră în inima omului, nu mai rămâne nici un loc gol în ea. El este totul. Trebuie să ne bucurăm de această binecuvântare divină.

— M-ați pus pe gânduri.

— Deja e un semn bun, zise el blând.

— Nu am nici un secret față de dvs., de aceea aș vrea să vă spun...

— Poți să-mi spui orice! Doar știi că sunt disponibil oricând să te ascult și să te ajut.

— Ieri noaptea, din disperare, am invocat numele Lui Dumnezeu. Imediat după aceea, a apărut Satan zicându-mi bucuros că fac progrese și că acesta e drumul cel mai scurt către pacea sufletească.

— Îmi pare rău, dar să știi că din gura unui demon niciodată nu vei auzi asemenea cuvinte. Te mai necăjește diavolul?!

— Nu. Din ziua ultimei bătălii, m-a lăsat în pace. El doar îmi dă sfaturi. Nu mă mai supune chinurilor, precum o făcea odinioară. Acum e foarte bun cu mine.

— Și nu ți se pare suspect?!

— Suspect nu-mi pare el, ci cuvintele pe care mi le spune.

— Anume acest lucru mă pune și pe mine pe gânduri. Cuvintele lui au logică, să știi.

— Fac un lucru bun hulind numele Lui Dumnezeu? Întrebasesm mirat.

— Inițial, da. Omului, care-L condamnă pe Dumnezeu, i

se trezește interesul față de Dânsul. La început îl condamnă, mai apoi însă, răul pe care-l găsea în El, îl depistează în sine. Te anunț că în interiorul tău încolțește necesitatea satisfacerii spirituale.

— Aveți dreptate! De ieri noapte, în mintea mea stăruie gândul apropierii de divinitate. Nu știu de ce!

— Nici nu trebuie să cauți explicații. Acesta e un proces psihic firesc. Aproape fiecare dintre noi are asemenea trăiri.

— Pe lângă afirmațiile non-demonice ale lui Satan, am observat și o schimbare radicală în comportamentul său. Este de nerecunoscut.

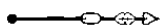
— Nicu, eu nu-s demonolog care să cunoască în profunzime manifestările satanice. Consultă-te cu vreun preot căruia nu-i sunt străine tainele forțelor malefice. El ar putea să te ajute la înțelegerea corectă a lucrurilor de sorginte diavolească.

Spunându-mi aceste cuvinte, gândul mă duse la starețul care acum câțiva ani mă ajutase să scap de diavol. Dânsul cunoștea perfect natura lucrurilor satanice. El însuși trăise intens o dramatică răfuială psihică și fizică cu Satan. Eram nerăbdător să revin în țară și să-i cer părerea. Cuvintele sale întotdeauna erau însoțite de adevăr și înțelepciune.

— Apropo, spusei eu. Diavolul mi-a mai zis ceva ce cu adevărat mă îngrijorează. M-a sfătuit să nu-l mai numesc Satan, pentru că nu-i acel care cred eu.

— Nicu, anormalitățile se țin lanț de tine. Spiritul omului, deși suferă enorm din această cauză, are totuși ocazia să cunoască lumea supranaturală. Oameni ca tine au șansa să se familiarizeze paranormalul. E bine să existe asemenea oameni. Ei sunt apti să exploreze necunoscutul ce ne înconjoară. Făcând cunoscută experiența voastră, societatea va fi pregătită să ia poziția adecvată față de normal.

— Tuturor le este interesant să asculte povestioare legate de fenomenele supranaturale, însă se tem să fie ei înșiși protagoniști.

— Nicu, de vreme ce ți-a fost dat să trăiești o asemenea viață, trebuie să te conformezi. Nu te împotrivi Providenței.

— Eu m-am opus o dată lui Satan și mi-a reușit.

— Vrei să te opui și lui Dumnezeu?!

— Deocamdată nu mi-a dat nici un motiv.

— Ai face-o?

— Nu știu. Important e că am ieșit de sub călcâiul diavolului. Acum suntem pe picior de egalitate.

— Bravo ție. Cu ajutorul unor buni prieteni..., vorbi sugestiv maiorul.

— Cu ajutorul unor prieteni, dar mai cu seamă, cu ajutorul dvs. Grație sprijinului pe care mi l-ați acordat am devenit un om normal.

Într-un târziu, intră în casă soția amicului meu. Arăta exact ca acum doi ani: tânără și frumoasă. Aveam impresia că nordul este partea globului unde oamenii sunt conservați. Răceala septentrională, parcă, nu permite lucrurilor să se deterioreze, să se modifice. Veni în camera în care eram noi și ne salută amabil. Mai apoi, se duse în bucătărie să gătească.

— Nicu, nu regret nici o clipă că am rămas pe aceste meleaguri reci. Dragostea soției mele mă înfierbântă mereu. Această femeie e un înger.

— Cred că sunteți invidiat de toți bărbații.

— Posibil. Cum crezi, ai șanse să ajungi acasă în siguranță?

— E greu de spus, dar cred că-i posibil. Există nenumărate metode de a ieși din țară fără să fiu capturat de Vova. Pot lua trenul pentru Moscova, iar de acolo să plec în Moldova. O fi șiret el, dar nici eu nu-s prost. Problema e că acasă viața mea va fi în pericol. Vova poate veni acolo în orice moment. Dacă pune mâna pe mine, nu scap cu viață.

— Aș putea trimite câteva persoane cu tine care să te protejeze, însă acest lucru e posibil doar până la gara „Vitebsk”. Mai departe rămâi pe cont propriu.

— Domnule maior, am în minte o sută de idei. Eu vi le

fac cunoscute, iar dvs. le alegeți pe cele mai inspirate.

— Te ascult!

— Ce-ar fi să-i capturați pe criminali și să-i puneți după gratii?

— Sunt un om onest care nu se ia de cineva până nu află concret dacă acea persoană a comis vreo infracțiune ori nu.

— Ieri noaptea, persoanele despre care vorbiți au ucis un om nevinovat.

— Cred că de acest caz se ocupă deja polițiștii din Tihvin. Probabil, la această oră ei au fost deja capturați! Nu crezi?

— Ar fi bine, dar cine știe!

— Mâine dimineată voi încerca să aflu. Dacă au fost prinși, să știi că nu e bine.

— De ce?

— Peste un timp vor fi eliberați. Astfel, din nou va apărea pericolul atentării asupra vieții tale.

— Aveți dreptate.

— Îți promit să te ajut, dar cu o singură condiție: mergi în țară și te liniștește. Încearcă să legi prietenie doar cu oamenii buni. Dacă vei proceda astfel, nu vei da greș.

— Sânt un băiat bun însă tentația de a cunoaște lucruri noi mă face să greșesc adesea.

— Și te plângi că nu-i bine ca oamenii să-și trăiască viețile ghidându-se de anumite modele.

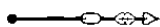
— Depinde! Dacă-i vorba de lucruri legate în exclusivitate de experiențe pământești...

— De modele avem nevoie în orice circumstanță, fie ea de natură rațională sau irațională.

— Nu, zisem prompt. Cei ce trăiesc în lumea paranormalului nu au nevoie de nici un fel de model.

— Bine. Acum ascultă-mă cu atenție. Ce motive ar mai avea Vova să te omoare? Ar fi el în stare să te ucidă numai că nu ai vrut să jefuiești banca?

— Da! Acesta-i unicul motiv. Însă, mai mult decât Vova ar vrea să-mi ia zilele amicului său. L-am rănit. L-am nimerit în burtă.

— De ce nu mi-ai spus de la început? se răsti el la mine.

— Am uitat. Am trăit prea multe evenimente, ca să țin minte tot ce s-a întâmplat.

— Dacă l-ai împușcat în burtă, de unde știi că nu a și murit? Situația e mai complicată decât mi-am imaginat, zise el pe un ton grav.

— Nu cred să fi murit.

— Crezi că toți răniții mor dintr-odată? Depinde unde a nimerit glonțul!

— Înseamnă că am încurcat-o de-a binelea, spusei eu decepționat.

— Vom găsi noi ieșire din orice dificultate. Bine că ai venit la timp. Chiar mă mir de cât noroc ai în viață. De obicei nu cruț nici un infractor, însă tu ești unul dintre ai noștri. Nu te pot lăsa în voia sorții.

— Vă mulțumesc, domnule maior, pentru bunăvoință, vorbii eu în șoptă, coborându-mi rușinat privirea.

— Ești încă tânăr. Ar fi păcat să ajungi după gratii.

— Ce se va întâmpla cu mine dacă moare Aleoșa? Ce voi face?

— Tu nu poți face nimic, absolut nimic. Rămâne să aștepți. Mă ocup eu de acest caz. Lăsăm problema asta pentru mâine.

— De acord.

În scurt timp, soția maiorului ne invită la masă. După cină, obosit peste măsură, fui condus în dormitor. Aceasta era odaia în care dormisem acum doi ani. Norocul meu că tocmai copiii erau duși în vizită la bunici. Mă întinsei pe spate, răscolind prin amintiri. Remușcărilor nu-mi dădeau pace. Dacă murise Aleoșa, eu eram un criminal. Un criminal pasibil de închisoare. În pofida faptului că eram protejat de domnul Serghei, pericolul oricum mă pândea din toate părțile. Din revolverul pe care-l țineam în mâini a ieșit un glonț. Trebuia să plătesc pentru asta.

Închisei ochii. De această dată, ceva măreț și frumos furase locul gândurilor negre. Ceva la care ar visa oricine. Dragoste, iubire. Mă gândeam la Elena. Nu o văzusem doar de câteva zile, însă din cauza nenumăratelor

evenimente, parcă trecuse un veac. Vroiam s-o strâng în brațe și să nu-i mai dau drumul niciodată. Din cauza modului meu de viață îmi privam sufletul de cele mai mari plăceri pe care le poate trăi omul. Dintotdeauna când găseam pe cineva care cu adevărat să mă iubească, greșeam. Așa se întâmplase și cu Maria, fata cu chip de înger, care se sinucise, purtând un copil de două luni în burtă. Procedase astfel, pentru că o părăsisem de dragul altei femei. Mă alesesem cu nimic. De această dată o întâlnisem pe Elena, însă apucasem pe căi greșite. Deși vedeam viitorul alături de ea, nu-mi puteam permite să-i ascund adevărul despre aventura mea cu Ecaterina. Ar fi fost, pur și simplu, neomenește. Aș fi dat dovadă de lipsă de respect și de trădare. Oricare ar fi fost consecințele, eram obligat moral să mă confesez. Era prea bună și nevinovată ca s-o mint. Eram dispus să îndur tot necazul, numai să trăiesc o relație curată cu ea. În adâncul inimii aveam siguranța că Elena nu mă va părăsi niciodată, dar, adesea, încrederea de sine este înșelătoare. Speram să-mi ierte toate păcatele, numai să rămânem împreună. Era inocentă, și acest lucru îmi dădea aripi. Eram obsedat de prospețimea și nevinovăția ei. M-aș fi luptat cu oricine, numai să n-o pierd. Plănuiam să mă întorc în țară și să nu mai plec de lângă ea niciodată. Vroiam s-o fac fericită... Adormisem în compania acestor gânduri.

* * *

— Nicu, trezește-te, auzii o voce caldă.

— Da, da, răspunsei somnoros.

— Vei merge cu mine. Azi vom putea stabili gravitatea situației în care te-ai pomenit. Te aștept în bucătărie. Dar, mai întâi, îmbracă costumul pe care ți l-am ales. Sper să ți se potrivească, zise maiorul cu aceeași voce caldă.

În mai puțin de zece minute, reușisem să fac un duș și să pun costumul pe mine. Culoarea neagră mi se potrivea de minune. Cămașa albă și cravata nu se prea combinau cu vânăta-ia de la ochi, dar, important e că mă făceau mai matur și mai serios. Văzându-mă, domnul Serghei exclamă

mirat:

— Ești de nerecunoscut!

— Vă mulțumesc! Mă simt cam incomod în costum. Rare sunt ocaziile în care îmbrac asemenea haine. Poate doar de sărbători.

— Te vei obișnui. Trebuie să faci din fiecă zi o sărbătoare. Să nu așteptăm niciodată ocaziile, pentru că riscăm să nu le mai apucăm.

— Îmi este greu să pot gândi ca dvs. Aveți o viziune interesantă despre viață. O viziune total diferită de a mea.

— Învăță de la acei care vor să te învețe, zise el.

— Cred că vi-e cunoscut proverbul: „Cine stă cu lupii, urlă ca ei”.

— Datoria ta e să stai cât mai puțin timp pe lângă dâșii, replicase el.

— Aș sta, însă aceste ocazii nu sunt prea dese. Frecvent mă pomenesc lângă niște ticăloși, lipsiți de scrupule. E un mare blestem pe capul meu.

— Nu te lamenta aiurea. Fiecare om își alege singur amicii. Amicii, grație naturii umane, trebuie aleși după anumite principii. De exemplu, dacă un hoț vede că cineva din preajma lui prezintă disponibilități pentru hoție, se va împrieteni cu el, în caz contrar îl va evita. Exact în același mod se aleg și oamenii buni. Dacă vrei să te convingi de acest lucru, privește în ochii amicului tău, oricare ar fi el, și te vei vedea pe tine, însuși.

— Domnule maior! Pot să privesc și în ochii unui cal, oricum tot pe mine mă voi vedea.

— Eh, băiete! Vorbesc la figurat. Învăță-te să citești printre rânduri, zise el zâmbind. Acum, hai, treci la masă, că se răcește ceaiul.

Simțeam prezența unei energii neobișnuite. Acest om îmi insufla nu doar încredere, ci și o forță spirituală semnificativă, îmi dădea motive în plus să cred că merit să trăiesc. În scurt timp servirăm dejunul, după care plecarăm împreună la serviciu. Priveam la prietenul meu și-i invidiam modul de a fi. Se realizase nu doar din punct de vedere familial, ci și profesional, pe când eu, fugeam de

colo până colo și nu realizam nimic. Poate că nu știam clar ce vreau de la viață. Nu era suficient să fac facultatea, era nevoie și de altceva. Trăiam, dar nu urmăream nici un țel. Doar trăiam..., așa, ca mulți alții.

În timp ce mergeam pe stradă, îmi amintisem de ziua în care, pe aceleași drumuri, eu, împreună cu Dorel, Sașa și Andrei, ne plimbam mahmuri. Petrecusem o noapte întreagă în compania unor domnișoare de purtare îndoielnică, printre care era și Maria. Aceasta se întâmplase cu doi ani în urmă. Doi ani în care am reușit să uit de ea, de Maria. Totuși, eram tentat s-o revăd. Sau cel puțin să aflu cum o mai duce.

— Nicu la ce te gândești? Nu fii abătut pentru că până la urmă totul se va termina cu bine.

— Mă gândesc că nu fac nici un rău, dar răutățile se țin lanț de mine.

— Așa crezi tu.

— De fapt, din toate aceste lucruri am ce învăța. Voi ști cum să procedez pe viitor, cum să evit răul, zisem eu ascunzându-i adevăratele mele gânduri.

— La drept vorbind, omul poate să fugă toată viața de ce nu-i place pentru că ce-i este scris, în frunte îi e pus, vorba înțeleptului. Trăim viața așa cum ne-a fost hărăzită.

— Anume acest lucru mă și alarmează cel mai mult. Noi, oamenii, ne pierdem în acest univers al contradicțiilor. Din cauza lor, aproape oricine ar fi dispus să renunțe la principiile și valorile spirituale. Dacă Dumnezeu cunoaște de la începutul începuturilor care dintre oameni vor moșteni împărăția Lui și care nu, ce rost mai are să ne chinuim ca să dobândim un loc în rai? Oricum, mulți pretendenți la viața veșnică au deja locurile rezervate în iad. Nu putem sta în calea predestinației.

— Oamenii sunt foarte vulnerabili. Se contrazic din cauza unor banalități.

— Banalități decisive. De ce un om rău, care nu se poate împotrivi ispitelor, dar își dorește să ajungă în rai, nu poate pretinde la viața veșnică din cauza predestinației divine? În același timp însă, un alt om, prin grația lui

Dumnezeu, își permite să cadă în păcat, pentru că-i sigur că Domnul îi va ierta toate fărădelegile. În pofida păcatului înfăptuit el e convins că va moșteni împărăția. Unde-i dreptatea?

— De unde-ai scos asemenea bizarerii?

— Acestea nu sunt bizarerii. Cunoscut foarte bine realitatea.

— Simți că ești iubit de Dumnezeu?

— Deși nu am avut o relație specială cu El, deși nu am fost un băiat prea bun, deși am comis păcate multe, în adâncul inimii simt o doză enormă de siguranță, exclamasem fericit.

— Ce fel de siguranță? Întrebă el încurcat.

— Siguranța că, deși sunt cum sunt, Dumnezeu mă iubește. Nu vreau să mă luați drept nebun, dar simt că și eu am partea mea de moștenire în rai. Uneori mi se pare că sunt cam obraznic, din cauza că profit de bunătatea divină și de șansa pe care mi-a dat-o. Deși nu m-am apropiat de Dumnezeu încât să simt prezența vădită a Sa, am citit Biblia, și nu o singură dată. Dintre acei care au profitat de bunătatea divină a fost chiar și Da-vid. Puteți citi la 2 Samuel, capitolul 11, ba chiar și 12. Acolo e relatat cum s-a culcat cu soția altuia, comițând adulter.

— Ei, și ce-i cu asta?

— Cum, ei și ce? Anume aici se face observabilă nedreptatea. Oamenii care trăiesc cu siguranța mântuirii, pot păcătui oricând, nefiindu-le dificil să revină la starea de decență preferată de Dumnezeu, pe când cei care sunt sortiți morții veșnice, depun eforturi supraomenești să facă un bine pentru că imediat după aceasta să cadă, din nou, în dizgrația divină.

— Nicu, vorbești prostii. Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii la fel. El le dă tuturor șansa să obțină viața veșnică. Chestia predestinației, nu-i bătută în cuie. Ea se referă doar la destinul omului, aici, pe pământ. Cu privire la viața veșnică lucrurile iau cu totul altă întorsătură. Veșnicia e la îndemâna fiecăruia. Totul depinde de voința omului. Vrei viață veșnică

— luptă pentru ea, nu vrei -problema ta. Nimeni nu e avantajat în fața lui Dumnezeu. Toți sunt egali. Deocamdată mintea îți e încețoșată. Nu vezi lucrurile așa cum sunt ele. Dar vei atinge treapta când o să vezi realitatea divină fără a fi orbit de falsități.

— Oricum, sunt sigur că tot ce v-am spus, e adevărat.

— E și firesc. Sunt frecvente situațiile în care oamenii, formându-și o anumită părere despre lucruri, deși acea părere e greșită, vor încerca să și-o apere. Atitudinea lor cu privire la convingerile pe care le au, este fermă. E dificil să impui unor asemenea oameni adevărul irefutabil.

— Nu știi ce să zic.

— Nu zi nimic. Acum cât ești încă tânăr, cercetează bine lucrurile. Nu te avânta în apărarea anumitor cauze. Cercetează-le mai întâi. Inițial, lucrurile rele, îți pot părea bune. Tu însă, nu înceta să le cercetezi. Această tactică va fi în avantajul tău. Procedând astfel, nu vei da greș niciodată.

— Ar fi bine, însă...

— Obiceiul de a acționa la repezeală e mai presus de puterile noastre, continuă domnul Serghei, pe un ton grav.

În câteva minute intrară în sediul comisariatului.

După ce salutase colegii de serviciu, îl chemă pe Andrei în biroul său.

— Îl cunoști pe acest flăcău?

— Cum aş putea să-l uit pe Nicu?! exclamă vesel acesta. Neam distrat pe cinste atunci. Ce zici? Ai fost mulțumit de fetele noastre?

— Indiscutabil!

— Dacă nu ești împotrivă, putem repeta aventura! Același apartament, aceleași fete, aceeași plăcere!

— Ne mai gândim. Nu e rău deloc, dar pentru câteva zile nu am putere de decizie.

— Anume așa este, confirmă maiorul. Nicu a călcat cu stângul. Am dreptul moral să-l oblig să fie cuminte și ascultător până când vom clarifica câteva situații conflictuale.

— Mă voi strădui, zisei scurt.

— Acum să trecem la treabă.

Se așează la birou și luă receptorul în mână. După câteva ezitări, formă un număr. Eram numai ochi și urechi.

Isprăvind discuția, însemnă pe o foaie un număr de telefon.

— Am aflat adresa comisariatului de poliție din Tihvin, mă informă el.

În urma unui dialog ce durase minute lungi, aruncă enervat receptorul. Avea fața roșie ca un trandafir.

— Situația e mai complicată decât am crezut, spuse el mâhnit.

— Ce s-a întâmplat? Spuneți-mi!

— În ultimele 36 de ore s-au întâmplat multe, chiar prea multe.

— Ce anume? Întrebasesm intrigat. Inima mi se strânse de frică.

— Ai intrat într-o încurcătură care poate avea urmări foarte grave. În prezent este căutat criminalul.

— Cum, încă nu au fost găsiți?

— La care criminali te referi? mă întrebă el compătimitor.

— La Vova, Aleoșa, ceilalți complici.

— Nu, Nicu. Infracțiunea a fost comisă de un singur criminal și acela ești tu.

— Dar unde-i dreptatea?! răcnisem disperat. Cum e posibil așa ceva?

— E posibil, replică el scurt. Acum, cât încă nu-i prea târziu, spune-mi exact ce s-a întâmplat în acea seară. Nu-mi ascunde nimic. Cea mai neînsemnată inexactitate poate fi folosită împotriva ta. Spune! îmi ordonă el iritat.

— V-am povestit totul. Ce am avut de spus, ați aflat ieri. Altceva nu am ce să vă mai zic. Credeți-mă.

— Foarte bine. Câteva zile vei sta în apartamentul meu. Îți interzic să-ți scoți până și nasul afară.

— De ce?

— Fiindcă ești dat în urmărire. Riști să fii prins în orice moment.

— N-ați aflat ce s-a întâmplat cu Vova și Aleoșa?

— Băiatul despre care ziceai că a fost împușcat, va fi înmormântat mâine sau poimâine. Legiștii mai adună probe. De moartea lui ești bănuیت anume tu. Un alt băiat e rănit și stă în spital. A suferit o rană ușoară, de care tot tu ești învinuit.

— Îngrozitor! Cum pot fi acuzat de vreme ce din revolverul pe care-l ținam în mâini a ieșit doar un singur glonte?

— Ești învinuit de folosirea ilegală a unui revolver în uciderea unui om și rănirea altuia. A fost depistată o singură armă.

— Domnule maior, din arma mea a ieșit doar un glonț! Doar v-am spus!

— Nu știu. Din ambii băieți au fost extrase același tip de gloanțe, iar pe armă au fost descoperite amprentele bănuیتului. Flăcăii au avut grijă de toate detaliile. Sunt convins că anume ei au schimbat încărcătorul de la revolverul lor la acela pe care l-ai folosit tu. Cine va demonstra că din acea armă a fost tras doar un foc? Nu trebuia să arunci revolverul.

— Dar de unde știți că anume eu sunt urmăritul? Întrebasesm trist. De unde știu ei că acelea sunt amprentele mele?

— M-au anunțat că urmele duc spre un tânăr din Moldova. Cine altul poate fi, dacă nu tu? E posibil că prietenii tăi să fi depus mărturii false.

— Sunt pierdut. De această dată nu mai am scăpare. Voi înfunda pușcăria pe viață.

— Nu te alarma prea tare, voi încerca să te ajut. Dar te rog insistent un lucru.

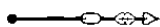
— Cereți-mi orice! Oricum, nu am de ales.

— Uite care-i treaba. Te scot din această daraveră, și promite-mi că n-o să-l mai cauți pe naiba.

— Promit.

— Ai face bine să-ți cauți de treburile tale și să nu te mai legi cu fel de fel de netrebnici. Nu vezi că din cauza lor ai numai de suferit?

— Văd, văd!

— Acești răi au profitat de credulitatea ta. Sunt foarte șmecheri. Te-au manipulat cum și-au dorit, iar tu nici n-ai observat măcar.

— Ba da! Am observat și m-am oprit la timp. Dacă procedam așa cum îmi ceruseră ei, în aceste clipe nu aș mai fi stat de vorbă cu dvs. Ei intenționau să mă omoare.

— Oricum, ai mers prea departe. Din câte mi-ai povestit, am înțeles că ai părinți cumpătați și iubitori. Ar fi bine să le urmezi exemplul. Ai ce învăța de la ei.

— Într-adevăr, întotdeauna m-au învățat numai de bine. Totuși, nu-s de acord că eu aș fi un tânăr care se ține doar de rele.

— Practic, nu. Teoretic, te bagi în cercuri de persoane unde, de fapt, nu ți-e locul. Ți-am mai zis, potolește-te. Mai ușor e să suporti rutina vieții, decât să încerci să scapi de ea. Nu crede că te așteaptă ceva mai bun.

— Sunt convins că schimbările sunt binevenite în viața fiecărui om.

— Da, însă depinde din ce unghi privești lucrurile. În cazul tinerilor, aceștia le văd diform. Nu crede că ești o excepție. Toți tinerii trec prin această perioadă. Vârsta dată vă poartă pe la răscruci de drumuri și vă determină să alegeți. Aceasta e o necesitate vitală. Fiecare tânăr este obligat să aleagă. De-finindu-și abilitățile, el va alege domeniul. Acest domeniu reprezintă, de fapt, drumul care pornește de la răscrucea în care se pomenește fiecare dintre voi. Acum tu te afli în acest punct de pornire. În dependență de drumul ales, așa îți vei trăi viața, înțelegi? Totul depinde de alegerea pe care o vei face acum. Ce drum ai ales?

— Fac o facultate, răspunsei scurt.

— Și de ce nu ești la ore? Ce cauți aici?

— V-am spus deja. Dar vă promit că imediat ce ajung în țară, mă apuc serios de studii. Sunt conștient de greșelile pe care le fac. Totuși, mă cam plictisesc să fac unul și același lucru.

— În esență, plictiseala nu vine de la Dumnezeu. Ea are origini satanice. Un om îndrăgostit de Dumnezeu nu

cunoaște sensul cuvântului plictiseală. Deși este banalizat de societatea contemporană, Dumnezeu are o influență enormă asupra vieții noastre. Mai cu seamă asupra ființelor care îi sunt supuse și îl respectă. Cine trăiește bucuria protecției divine, poate depăși cu lejeritate orice obstacol. Iubindu-l pe Dânsul, omul va iubi cu intensitate soția și serviciul. Relația cu Dumnezeu o poate experimenta oricine. Grație Lui, omul cunoaște o transformare lăuntrică. Sentimentele și atitudinea negativă sunt înlocuite de o stare permanent pozitivă. Lucrurile pe care le detesta anterior, ajung să-i fie dragi. Influența divină, care este de natură externă, intră în interiorul sufletului uman, iar aici, are loc un proces inexplicabil, care-l transformă radical pe om. Dintr-odată, interiorul nostru este modelat conform voinței divine. Concomitent cu această schimbare, survenită în urma contribuției directe a Lui Dumnezeu, din interiorul omului iese rodul transformării care se manifestă în diverse moduri. Omul devine de nerecunoscut. E mai bun. Mereu e cu zâmbetul pe buze. Nu se plictisește niciodată pentru că face lucrurile din dragoste. Ce iese din dragoste, dragoste se numește.

Domnul Serghei vorbea ca un adevărat orator. Aveam impresia că dacă nu-l voi întrerupe, nu se va opri niciodată.

— Vă înțeleg, domnule Serghei, totuși, mi se pare prea simplă obținerea izbăvirii de plictiseală.

— E mai simplu decât cred oamenii. Mulți aleargă după sfaturile psihologilor și ale psihiatrilor fără să realizeze că acei la care apelează, sunt exact ca și ei, oameni simpli. La ce bun mai există Dumnezeu, dacă oamenii se tânguiesc unii altora? Oamenii fără Dumnezeu, ființe neajutorate și neputincioase, sunt nefericiți din cauza încăpățânării și nesupunerii lor. Numai în ultimul deceniu, procentajul divorțurilor a ajuns aproape la cincizeci procente. Aceasta-i realitatea. Jumătate din căsnicii se destramă. De ce psihologii nu previn sau de ce nu combat acest fenomen? Cu cât societatea se dezvoltă, cu atât omul devine mai

vulnerabil. O familie nu poate fi durabilă atâta timp cât va căuta doar consilierea psihologilor. Un cuplu va fi sănătos atâta timp cât ambii soți se vor iubi cu iubirea lui Dumnezeu.

— Dar de ce sunteți împotriva psihologilor? Îl întrebasesm mirat. Activitatea lor e benefică.

— Și da, și nu. Psihologii, ca oameni, au și ei probleme. Eu pun preț pe psihologii care combină activitatea lor cu teologia. Însă, pentru a o combina, este necesar ca ei să fie oameni transformați, de la care să ai ce lua. Nu neg, oferă ei anumite soluții a problemelor, însă, când se încearcă a fi puse în practică, e cam greu. Acești „maestri” îți spun multe, însă recomandările lor adesea sunt lipsite de încărcătură. În schimb, unui psiholog care încearcă să conducă cunoștințele sale în zona de interferență cu practica teologică, îi vor reuși lucruri mari în viață. El va da puls și impuls vieților ruinate.

— Adică?!

— A vrea să poți echivalează cu neputința, pe când a putea să vrei este prima etapă a autodepășirii. Psiholog nu-i acel care te consiliază cum să lași fumatul, dacă el însuși este dependent de nicotină.

— Nu-i întotdeauna așa.

— Psihologii sunt cu mult sub așteptările noastre.

— Domnule Serghei, sunteți prea exigent.

— Ba nu, răspunse el iritat.

— Dacă nu-i așa, spuneți-mi, cunoașteți vreun psiholog care să lucreze exact cum doriți dvs.?! Nu cred să existe o asemenea persoană.

— Da! Cunosc foarte mulți, însă lumea nu-i apreciază la justa lor valoare. Societatea aleargă disperată după consiliere și ajutor la psihologi, însă mulți dintre ei sunt goi pe dinăuntru, sunt boștori. Ți-am mai zis doar că psihologul nu-i acel care dă sfaturi, ci care plantează în sufletul omului puterea de a vrea încât acesta să depășească orice dilemă. Experiența demonstrează că cea mai bună terapie în cazul bolilor psihice este când însuși Dumnezeu te tratează. Cine se adresează lui Dumnezeu,

nu mai are nevoie de psiholog, iar cine se adresează unui psiholog nepotrivit, mai devreme sau mai târziu va cerși intervenția Creatorului.

— M-aș bucura să fie așa cum vorbești.

— Așa și este. Din nefericire, puțini pun preț pe psihologii despre care vorbesc eu.

— Dar cine, mă rog, sunt ei? Întrebasem curios.

— Băiete, aceștia sunt preoții, pastorii și consilierii spirituali. Un psiholog fără religie e un pseudo-psiholog, pe când un teolog, sau cel puțin un inițiat în doctrinele biblice, poate deveni un psiholog de succes. Fii sigur de asta. Am luat cunoștință de realitățile din domeniul psihologic și cel teologic și pot să fac comentarii concluzive pe baza lor. Acestea sunt două domenii atât de aproape unul de celălalt, dar, în același timp, atât de departe...

— În perioada când am fost chinuit de Satan cerusem ajutorul unui stareț.

— Și?

— Datorită lui am depășit cu succes accesele de criză.

— Vezi? După o convorbire cu un preot, orice om ar putea spune același lucru. Ei, bine băiete. Ne-am luat cu altele și am uitat de problema noastră. Nu te supăra. Aș vorbi ore în șir despre teologie și psihologie. Aș face-o cu plăcere, numai să mă asculte cineva.

— V-am ascultat cu atenție maximă.

— Sunt sigur că în scurt timp te-ai plictisit.

— Credeți că-i posibil să lupt împotriva firii?

Domnul Serghei zâmbi.

— O.K., acum ascultă. Bandiții ăia sunt la libertate și vor căuta să te omoare. Cu ei nu e de glumit. Odată ce s-au pus pe capul tău, nu te vor lăsa în pace cu una cu două. Va trebui să le întindem o cursă. Mă îndoiesc să se aștepte la prea multe surprize din partea ta.

— Ce surpriză le-aș putea face?

— Gândește-te. Nu aștepta s-o fac în locul tău.

— Idei am multe, însă nu știu dacă-s bune.

— De vreme ce ai evadat din mâinile a patru infractori,

nu pot spune că nu ești ingenios. Ai dat dovadă nu doar de ingeniozitate, ci și de tupeu. Ai fost bravo. Ține-o așa până la urmă.

— Cred că succesul se datorează nu doar mie, dar și lui Satan.

— Nu-mi mai vorbi atâta de Satan, că mă enervez. Diavolul nu-i în stare decât să facă rău. Din partea lui nu te poți aștepta la fapte bune. Nu-i numai absurd să declari că ești prieten cu el, ci poate să dăuneze psihicului tău. Fii tu însuși.

— Știu că vă vine greu să credeți, dar eu vorbesc cu dânsul ori de câte ori doresc!

— Băiete, ești tânăr și confuz. Cercetează bine lucrurile și vei înțelege corect ce ți se întâmplă. Din spusele tale reiese că acea forță nici nu este Satan.

— Și, cine-i atunci? Ce interes ar avea Dumnezeu să se ascundă în dosul unui demon? E de neconceput.

— Nu știu. Vorbește cu vreun preot. Mie personal, Satan îmi stârnește oroare. Satan pentru mine rămâne Satan.

— Fie, spusei eu nemulțumit. Vreau să aflați dacă poliția din Murmansk a fost alertată deja cu privire la posibila mea prezență în acest oraș?

— Așteaptă-mă, mă întorc în câteva minute.

În timp ce ședeam singur în birou, simțisem cum mi se face frică. Din cauza peripețiilor din ultimele zile, groaza și nesiguranța începură să-și spună cuvântul. Eram urmărit de gândul că în orice moment pot fi găsit și lichidat. Vova și tovarășii săi m-ar fi găsit chiar și la capătul pământului. Răzbunarea le producea plăcere. Probabil ei nici nu aveau de gând să mă caute, lăsând această sarcină pe umerii poliției, sau poate că deja erau pe urmele mele. N-aveam de unde să știu. Singurătatea îmi acutiza starea de neliniște sufletească. Mă simțeam în siguranță numai atunci când stătea cineva în preajma mea. În așa mod aveam mai puțin timp la dispoziție să mă gândesc la pericolul ce mă pândea.

Brusc, ușa biroului se deschise. Intră domnul Serghei.

Peste câteva secunde intră și Andrei. Era un tânăr foarte energic, într-o clipă îl puteai zări în apropierea ta, iar în următoarea -ia-l de unde nu-i.

— Nicu, exclamă el, vom proceda ca data trecută: va trebui să implicăm mai mulți polițiști. Când sunt mai multe capete, evident, sunt și idei mai multe.

— Nicu, interveni zâmbind Andrei. Parcă ești omul-problemă. Viața ta e o peripeție adevărată.

— Dă-o dracului de așa peripeție.

— Am primit un fax, spuse oftând domnul Serghei. Poliția a și aflat deja care îți este numele. A fost făcut public. Deja au apărut și indiciile cam pe unde te găsești.

— De unde s-a aflat? Întrebasem alarmat.

— Asta e misiunea polițiștilor. Un oarecare taximetrist a informat organele de ordine din orașul Petrozavodsk.

— Reiese că acesta este taximetristul care m-a adus până la Murmansk.

— Exact.

— Mă mir cum de nu m-a denunțat când mă aflu în autoturismul său.

— Incidentul din Tihvin încă nu fusese făcut public.

— Apropo, mă îndoiesc să fi luat taxiul din Petrozavodsk, pentru că am parcurs prea puține ore cu trenul ca să reușesc să ajung în acel oraș.

— Nu uita că taximetriștii nu-s legați cu ață de oraș. Ei se pot deplasa, în caz de necesitate, în orice colț al țării.

— Aveți dreptate. Colegii dvs. Încă nu și-au dat seama că anume eu sunt omul căutat?

— Las-o pe seama mea.

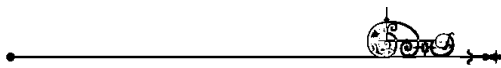
— Eu zic să-l trimiți pe Nicu acasă, propuse Andrei. Acolo va fi în siguranță. Ce zici?

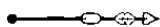
— La asta mă gândeam și eu, replicase domnul Serghei.

— Mai întâi haideți să convenim ce cursă le întindem bandiților ăia, cerusem eu.

— Foarte bine. Cum vrei să procedăm?!

— Mă gândeam la mai multe posibilități, dar m-am oprit la una.

— Spune-o, mă încurajă Andrei.

— Ce-ar fi să-l anunț pe Vova că mă aflu în Murmansk? Mi-e teamă însă că în loc să vină el după mine, va anunța poliția.

— Noi suntem poliția, nu-ți fă griji, mă liniști domnul Serghei.

— Totuși, mai bine ar fi să-i telefonez Ecaterinei, cumnatei lui Vova.

— Vrei să-l atragem prin alt mod?

— De ce nu? Ecaterina va fi momeala.

— Ideea e foarte bună, dar ești sigur că fetișcana aia va veni?

— Da, și odată cu ea va veni Vova și ceilalți amici ai săi. Nici nu vor bănuî că aici îi așteaptă o duzină de polițiști. Asta da surpriză.

— Va trebui să desemnăm un loc potrivit în care să-i dai întâlnire fetei.

— Ne putem întâlni oriunde. Ceea ce mă alarmează, totuși, este faptul ca ei să nu mă împuște de la distanță.

— Crezi? făcu Andrei. Nu te vor împușca. Ei vor căuta să se răzbune în alt mod.

— Oricum, trebuie să alegem un loc deschis.

— Nu-i neapărat, replică domnul Serghei. Vom face tot posibilul să nu ți se întâmple nimic grav. Pentru orice eventualitate îți vom oferi chiar și o vestă antiglonț.

— Excelent, spusei eu.

— Înainte de a le întinde cursa, va trebui să aflu exact cine sunt ei. Și nu numai. Trebuie să știm cine stă în spatele lor, completă Andrei.

— Indiscutabil.

— Pregătirile de atac le vom face în dependență de cine sunt ei? întrebasesm nemulțumit.

— Da, răspunse scurt domnul Serghei.

— Nu-i corect așa!

— Dar ce-i corect în această lume?! Dacă am proceda ținând cont de ce-i corect și de ce nu-i, ar fi trebuit să te reținem și să te punem în arest preventiv. Dar ce facem noi?! Adăpostim un infractor chiar în interiorul

comisariatului! Ar trebui să fii arestat din cel puțin trei motive!

Tăcui. Domnul Serghei avea perfectă dreptate.

— Cred că merită să telefonez câtorva persoane ca să aflu concret cine-i acest Vova și cine-i sunt asociații.

— Nu, nu face asta, zise aspru Andrei. Dacă vei vorbi cu „șefii” acestor băieți, vei strica planul nostru.

— Mai curând rezolvăm litigiul pe cale amiabilă.

— Despre ce vorbiți? Întrebam confuz.

Nu promisem nici un răspuns.

— Fie cum spui, zise Andrei. Cunoști mai bine decât mine regulile jocului.

— Acuși vă anunț ce avem de făcut. La sigur acești băieți nu activează pe cont propriu. Au ei pe cineva în spate care le dirijează faptele. În caz contrar, demult ajungeau după gratii.

— Vova de mai multe ori se lăuda că este protejatul unor persoane influente, dar mă îndoiesc.

— Ar putea fi adevărat, zise Andrei, în timp ce se așeza pe un scaun.

— De aceea și zic, trebuie să verificăm, vorbi calm domnul Serghei.

— Fie cum spuneți.

— Da, aprobă Andrei.

— Să trecem la treabă. Dacă va fi posibil să aplanăm conflictul pe cale diplomatică - bine, dacă nu - mâna pe arme și la atac, zise amicul meu, privindu-mă țintă în ochi.

Probabil aștepta să vadă ce reacție voi avea.

— Vă mulțumesc mult, domnule Serghei. Nu știu ce m-aș fi făcut fără dvs.

— Nu știu ce te vei face atunci când nu voi mai fi!

— Șefule, nu te gânde la prostii! Avem nevoie de tine ca de oxigen! exclamă zâmbind Andrei.

— Ehe, cine ești tu!

Eram tensionați. În aproape o oră de dezbateri eu obosisem mai mult decât aș obosi într-o zi întreagă. Cu cât mă gândeam mai mult la modul de rezolvare al problemei, cu atât simțeam cum creieru-mi devine din ce în ce mai

ineficient. Spre deosebire de mine și Andrei, domnul Serghei, în pofida tensiunii, reușea să-și mențină calmul. Stătea nemișcat pe scaun, fără să dea vreun semn de viață. Deși nu-i eram rudă, totuși el mă trata ca pe un fiu. Când era cazul -mă muștra, când eram bravo -mă lăuda. Eram fericit că se oferise pentru a doua oară să mă ajute. Nu-mi cerea nici un ban pentru binele pe care mi-l făcea. Deși era influent, observasem că are în față persoane și mai influente, persoane care aveau puterea să-i dicteze ce trebuie să facă și ce nu. Deși lupta pentru adevăr, totuși nu-l obținea în întregime. Obținea adevărul care i se permitea. Exista cineva foarte influent, care dicta din umbră. În fața anumitor grupări criminale, însăși poliția se dovedea a fi slabă. Și când mă gândeam că nimeni nu poate fi mai puternic decât domnul Serghei...

— Nicu, te voi ajuta, îți promit. Acum poți pleca. Ține cheile de la apartament. Până nu voi fi venit eu de la serviciu, să nu ieși nicăieri. Casa mea acum e și a ta. Dacă va veni soția mea înainte să ajung eu, nu te incomoda, iar când ți se va face foame, găsește ceva în frigider.

— Vă mulțumesc mult.

— Ca să nu mori de urât, te anunț că am în casă un obiect care se numește televizor, zâmbi el. Deseară te voi anunța cum stau lucrurile. Ține, îmi mai zise el, întinzându-mi cheile.

De ce să nu accept, de vreme ce era atât de mărinimos? Nu găsești la orice colț oameni atât de buni. Ieșisem în stradă. Cerul pe alocuri era pătat de nurași cenușii. Din când în când se ivea soarele, care nu se prea forța să ne ofere căldură. În acele clipe, nici chiar soarele sudului nu m-ar fi încălzit suficient, pentru că răceala din inimă îmi amortise întreg corpul. Mergeam agale pe trotuar, privind la oamenii care treceau prin preajma mea. Mulți dintre ei păreau a fi fericiți. Vedeam perechi de îndrăgostiți, care se țineau strâns de mână. Unele dintre ele se sărutau. Avusesem șansa să fiu și eu ca dânșii. Să fi refuzat îndemnul lui Satan de a veni în Rusia, aș fi stat alături de iubita mea.

În loc să mă fi ocupat cu lucruri frumoase, îmi complicasem viața din cauza unor infractori. Oare ce-i mai frumos decât să stai în compania persoanei dragi și să te îmbeți de iubire?! Nimic. Absolut nimic. Acel înger al întunericului se străduia să mă călească fizic și psihic, impunându-mi o viață spartană, dar la ce bun? Viața e scurtă și e păcat s-o irosim altfel de cum o cere sufletul nostru. Sufletul cere iubire. Iubirea e mai de preț decât banii sau decât armele. N-aș fi pus mâna în viață pe o armă, dacă nu veneam în Rusia. N-aș fi fost impus de situație să-l rănesc pe Aleoșa. Bine că nu l-am omorât. M-ar fi muștrat conștiința toată viața. Puteam să uit toate relele făcute, dar că am ucis un om, n-aș fi uitat niciodată. Remușcărilor nu m-ar fi lăsat în pace, nici în cazul că-mi ispășisem pedeapsa după gratii. Cu toate că nu făcusem decât să rănesc un om, inima îmi era mai cenușie decât norii cerului. Eram trist și amărât.

— Băiete, ce-i cu tine?

— Vezi și singur.

Era Satan.

— Văd, dar m-aș bucura să-mi spui tu însuți ce te frământă.

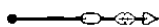
— N-am chef să discut cu nimeni. De această dată m-ai dezamăgit complet. M-ai adus până la porțile temniței. Încă un pas și intru în ea. M-ai nenorocit.

— Parcă ai fi un copil de cinci anișori. Nu-ți stă bine când te lamentezi. Continui să rămâi așa cum ai fost întotdeauna. Unde-i bărbatul adevărat din tine?

— Nu încerca să mă manipulezi. Vezi în ce daraveră m-ai băgat? Decât mi-ai ținut lecții despre viață, mai bine m-ai scoate din mocirlă.

— Tinere, bucură-te că te afli în libertate și nu în închisoare. Crezi că din întâmplare mai ești liber? Nu. Mâna mea lucrează în folosul tău. Ești protejatul meu, fiule. De vreme ce zici că te-am supus chinurilor, arată-mi măcar o zgârietură ce ți-a fost pricinuită din cauza mea. Uită-te la tine, ești întreg și nevătămat.

— Ce părere ai despre ochiul meu? Am primit o lovitură

puternică din partea lui Vova.

— Ai fi încasat-o și în altă circumstanță, pentru că nu știi să taci când trebuie.

— Totuși...

— Iar începi să te vaiieți.

— Am motive s-o fac.

— Încearcă să te deosebești prin ceva de plebe. Nu-mi place deloc cum ești. Vreau să te schimbi. Rezistă până la urmă, nu te îneca la mal.

— Vrei să zici că mi-a rămas puțin și scap de probleme?

— Mai ai un pic. Voi avea grijă ca răul cel mai rău să nu ți se întâmple. Te voi scuti de greutățile care cu adevărat sunt periculoase pentru viața ta. Oricum, nu spera că în față ți se va întinde un drum neted. Spinii stau gata să te înțepe. Străduiește-te să-i eviți. Să ții minte că peste câțeva vreme te vei convinge și singur că situațiile prin care treci acum îți sunt de mare folos. N-am de gând să te dădăcesc toată viața, însă experiența pe care o acumulezi acum îți va prinde bine. Eu te ajut să stabilești limitele dintre rău și bine. Când o să atingi un anumit nivel, vei înțelege rostul acestor lecții.

— Și cum îmi voi da seama că am atins acel nivel?

— Atunci când vei face binele, evitând răul, și vei face răul, evitând binele.

— Nu te prea înțeleg!

— N-o face pe prostul.

— Îți zic doar. Să te priceapă morții.

— Nu mă-nțelegi pentru că nu ai atins nivelul despre care-ți vorbesc, zise amuzat el. Mai ai până atunci. Nu te deosebești prin nimic de un orb căruia îi explici cum arată un dinozaur.

— Chiar atât de proști îți părem noi, oamenii? Dacă ai explica normal, te-am înțelege. Cu siguranță, te-ar înțelege și orbul.

— Lucrurile despre care auzim, dar nu le și vedem, capătă în imaginația noastră contururi eronate.

— De ce mă bați la cap cu filozofiile tale? Crezi că mă interesează? La asemenea lucruri ar avea chef să se

gândească numai omul care nu are altceva de făcut. Tu vezi cât mi-e de greu acum?! Crezi că-mi arde de reflecțiile tale?

— Cam de fiecare dată îmi reproșezi câte ceva.

— Ai dreptate.

— Atunci te las.

— Nu, nu, așteaptă. Aș vrea să-mi răspunzi la o întrebare.

— Zii, fiule.

— Spune-mi, cine ești de fapt?! Comportamentul tău îmi trezește anumite suspiciuni. Nu mai ești cel de odinioară. Te-ai schimbat radical.

— Acum nu-ți voi spune nimic, dar nu crede că e un mare secret. Va sosi timpul potrivit și vei cunoaște realitatea. Ziua revelației e foarte aproape. Mai așteaptă puțin.

— De ce lucrurile din jurul nostru sunt atât de schimbătoare? Spune, de ce? De ce nimic nu e constant?

— Stop, stop, fiule, mă întrerupse el brusc. Îți mai amintești de Nicu cel de altă dată?

— Da.

— Acum ești la fel?

— Am fost silit de soartă să mă schimb.

— Exact ca tine, se schimbă toți și toate, conformează-te. Concomitent mă schimb și eu. Mă bucur pentru tine.

— De ce?

— Faci progrese semnificative.

— Nu comportamentul tău îmi dă de bănuț, ci imposibilitatea diavolului de a fi bun. El nu poate fi decât rău. Oare tu ești acel Satan care m-a făcut în trecut să sufăr cumplit? E posibil ca tu să te fi schimbat? Cu adevărat îmi vrei binele? E ceva putred la mijloc!

— Vreau să știi un lucru. Fiecare om, mai devreme sau mai târziu, este ispitit de diavol, ori este chemat la pocăință de către Dumnezeu. Acești doi actori universali duc o luptă aprigă pentru a recruta noi adepți. Tu ai avut șansa să fii cercetat și de diavol, și de Dumnezeu. Vei fi lăsat în pace abia când te vei decide cui vrei să-i slujești.

— Din fericire, în prezent nu simt necesitatea să-i slujesc cuiva. Mă mulțumesc cu gândul că suntem doar prieteni. Mi-e suficient.

— Eh, băiete, atâtea lucruri nu cunoști.

— Mai e mult până voi fi lăsat în pace?!

— Acum te las. Vom discuta în viitorul cel mai apropiat.

Mergând pe o stradelă, hotărâsem, fără să mai țin cont de

ordinul domnului Serghei de a-mi ascunde tălpile în apartamentul său, să-i fac o vizită Măriei. Deși o detestam, vroiam să o revăd. Era o adevărată tentație pentru mine. Mă ispitea diavolul, ori Providența, nu știu. Știu doar că îmi doream cu orice preț să-i văd ochii. Acei ochi inocenți care adăposteau o mare de perversitate în ei. Voiam s-o întreb cum o lăsase inima să mă înșele. Nu-mi puteam da seama ce fel de femeie era! Îmi ceruse insistent să-i fiu soț, încât ajunsei să cred că într-adevăr e-o ființă nevinovată. Greșisem. Continuum să înaintez pe același drum, fără să fi luat o hotărâre decisivă. Domnul Serghei s-ar fi supărat pe mine. Dintr-o dată, în intersecția din fața mea, își făcuse apariția o doamnă de vreo treizeci de ani. Înaintea ei nu departe alerga un copilăș de vreo trei-patru anișori, iar un altul, și mai mic, stătea cuminte în brațele ei. Cu pași înceți, doamna venea spre mine. Era foarte abătută. Nefericirea i se făcea văzută de la o poștă. Deși tristă, femeia era frumoasă. Foarte frumoasă. Culmea însă -fața ei îmi părea cunoscută. Nu credeam în coincidențe. Mă gândeam că doar seamănă cu Maria, dar nu poate fi ea. Ochii săi mari, ca două flori desfăcute, priveau lung spre mine. Brusc, privirile noastre se încrucișară. Felul în care ne uitam unul la celălalt însemna mai mult decât niște priviri trecătoare, priviri pe care le aruncăm zilnic sutelor de oameni din jurul nostru. Totuși, felul cum era îmbrăcată îmi spulbera orice gând că ar fi ea. Din câte țineam minte, nu era stilul ei. Purta o fustă lungă, multicoloră, iar părul său blond era acoperit cu o batistă transparentă. Era opusul Măriei pe care o cunoscusem acum doi ani. Atunci era îmbrăcată într-o fustă mini, care îi acoperea la limită

picioarele ispititoare... Iar acum purta broboadă... Deși nu ne despărțeau decât vreo zece pași, mi se părea că nu mai ajungem la pasul zero. Acele câteva secunde, parcă seculare, se scurseseră... Ne despărțea un singur pas. Da! Era Maria, tânăra din cauza căreia urâsem celelalte femei. Iat-o, se afla drept în fața mea. Credeam că se va opri și-mi va vorbi, însă... Trecuse impasibilă pe lângă mine, prefăcându-se că nu mă recunoaște. În loc să mă întorc și s-o strig pe nume, îmi continuasem mersul. În acest timp, o furie fulgurantă îmi tulbură sângele în vene. O tensiune violentă mi se urcă la ceafă. Vroiam să mă întorc și s-o pălmuiesc. Mă deranjase cumplit cum o făcuse pe vanitoasa. Nu-i era îndeajuns că mă înșelase, dar și mă trata ca pe un gunoi. Era peste puterile mele să îndur o asemenea porcărie. Aprins de propria-mi supărare, făcui stânga împrejur. Efectuând câteva salturi de cangur australian o ajunsei din urmă. Strigasem cu cruzime:

— N-o fă pe proasta, știu că m-ai recunoscut!

Uitându-mă în ochii ei, văzui că erau înlăcrimați.

— M-am luptat cu mine însămi mult timp ca să te uit. Pleacă, nu-mi produce suferință, mă imploră ea.

— Nici nu încerc. Vreau doar să vorbim. Din cauza ta am pierdut-o pe fata care m-a iubit cu adevărat. Când a aflat că am plecat la tine -s-a sinucis. Ca un prost am alergat după doi iepuri, dar n-am prins nici unul.

— Trebuia să rămâi la mine, zise ea oftând. Și eu te-am iubit cu adevărat. Nici n-ai încercat să ții cont de explicațiile mele. Astăzi poate că am fi fost fericiți împreună. Acum e prea târziu să mai vorbim despre asta. Te rog, pleacă din calea mea.

— Cum să rămân cu tine de vreme ce m-ai înșelat?! Cum de ți-a permis conștiința? Nu ai remușcări? Când mă gândesc că păreai a fi o femeie evlavioasă, îmi vine să râd. Ce prost am fost!

— O singură cădere spirituală am avut în viață și atunci am păcătuit. Și știi cu cine-am făcut-o?

— Știu. Cu toți bărbații din lume.

— Cu tine, Nicu, cu tine. De când m-am despărțit de

soțul meu, nu am mai avut pe nimeni în afară de tine.

— Nu-i adevărat! Tu ești o târfă! M-ai înșelat! urlam eu enervat.

— Nu te-am înșelat cu nimeni!

— De ce negi? Doar te-am prins cu un bărbat în casă? Nu mă fă nebun!

— Tu nu m-ai lăsat să-ți explic, zise ea continuând să suspine. Ai ieșit din apartamentul meu ca un fulger.

— Orice bărbat deștept ar fi procedat astfel.

— N-ai procedat corect. Acel bărbat îmi este verișor. Venise în ospeție.

— Mă minți. În fiecare zi mi-aduc aminte cum te bâlbâiai atunci speriată.

— Mi-a fost teamă că nu mă vei crede. Nu trebuia să mă culc cu tine, pentru că de atunci și până în prezent sunt doar tristă. M-ai distrus. N-ai avut pic de milă în inima ta.

— Parcă erai credincioasă! De ce nu te rogi lui Dumnezeu să te ierte?

— M-am pocăit, însă unele lucruri nu le mai poți întoarce înapoi.

— De exemplu? Întrebasesm pe un ton autoritar.

— Privește la acest copil. Zi-mi că nu seamănă cu tine!

— E cu neputință, făcui eu în timp ce mă uitam în ochii bebelușului. Inima-mi șoptește că nu-i al meu.

În timp ce ziceam vorbe neinteligibile, celălalt copil al Măriei mă privea nedumerit. Probabil până în acea zi nu mai văzuse pe nimeni să țipe la mama sa.

— Deși e rodul tău, zise calm Maria, nu am încercat să te caut. Mă descurc și singură. Totuși, nu uita că ai un copil aici, în Murmansk, care îți poartă numele. Uite cât de frumos e. Este copilașul tău, este sânge din sângele tău. Nu am nici un interes să te mint. Până în prezent nu ți-am cerut nimic și nici nu am de gând să-ți cer ceva vreodată.

— Nici să nu încerci. Dacă o fi al meu, sunt gata să-l iau cu mine în Moldova, dar de o depravată ca tine nici să n-aud. Îl voi crește și fără mamă.

— Nici nu visa. Trebuia să mă crezi când ți-am zis că am rămas însărcinată. Acum mă crezi că sunt o femeie

sinceră? Trebuia să-mi fii alături atunci când mi-a fost greu, când trebuia să nasc, să dau viață copilului. Anume atunci aveau nevoie de sprijinul unui bărbat. Acum nu mai am nevoie de tine. Ești de prisos. Iar posibilitatea de a-mi lua copilul este exclusă. Acest îngerăș nu are nevoie de un tată flusturatic. Așa că tu fă bine și nu mă mai căuta. Când copilul va crește mare și mă va întreba cine-i este tatăl, voi găsi un răspuns credibil.

— Ce-i vei spune, că am murit?

— N-o să-l mint. Îi voi spune deschis cine ești.

— Și cine sunt eu?

— Un nemernic care fuge de responsabilități. Ești mulțumit? Întrebă triumfătoare.

— Nici să nu-ți treacă prin minte, replicasem iritat peste măsură. Tu doar știi că nu sunt un nemernic.

— Dintr-o parte se vede mai bine ce fel de om ești.

Deși încercam să-mi manifest nepăsarea, îmi era milă de acel micuț. Prin venele sale curgea sângele meu. El era o parte din mine. Îmi semăna prea mult ca să îndrăznesc să zic că nu-i al meu. Aș fi rămas să-l cresc, însă gândul mă ducea la iubita mea din Moldova. O iubeam prea mult ca să o părăsesc de dragul Măriei și al copilului. Puteam să-i spun că am un bebeluș și că aș vrea să-l creștem împreună, dar la sigur, ar fi refuzat. Elena era mândră. Nu ar fi acceptat niciodată să crească un copil străin.

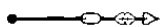
— Adio, Nicu, adio, spuse Maria plângând. Nu te-am anunțat că ai un copil, pentru că am știut că vei proceda astfel. Putea fi și mai bine, dacă nu ne întâlneam nici acum.

— Ba nu! Chiar e foarte bine că ne-am întâlnit! Mi-ai dat o lecție de viață. Mă voi strădui să nu mai fac asemenea prostii. Până aici cu copilăriile.

— Dacă vrei, îți permit, doar câteva secunde, să ții copilul în brațe. Măcar așa o să-ți apară dragostea paternă.

— Dă-mi-l încoace.

Luându-l în brațe, am simțit un fior în inimă. Țineam în brațe copilul meu. Oh, ce minune! Eram tată. Semăna leit cu mine. Așa arătam și eu când eram de vârsta lui. Micuțul

gângurea ceva. Numai el știa ce. Era atât de blând. Când îl luasem în brațe nici nu încercase să se opună. Parcă mă cunoștea din-totdeauna. Avea mai bine de un anișor, iar eu nici nu știam de existența sa. Dacă nu mergeam pe acea stradelă, cine știe dacă mai aflam de dânsul? Poate doar dacă îi făceam o vizită-surpriză Măriei. Eram fericit, deși trebuia să-mi plâng de milă. Acel copilăș mă ajută să uit pe moment că poliția, dar și o ceată de bandiți sunt pe urmele mele.

— Tu ce faci în Murmansk? întrebă ea brusc.

— Am venit și eu, știi tu..., câteva probleme.

— Probleme... Mereu ai probleme, replică ea. Du-te și ți le rezolvă. Adio. Dacă ești bărbat adevărat, nu mă mai căuta, pentru că-mi vei face rău nu doar mie, ci și copilului. De acord?

În loc să-i răspund, o întrebasem curios:

— Ești singură sau ai pe cineva?

— Tu cum crezi?

— Nu știu.

— Nu vreau s-o mai dau în bară. Am cu cine să-mi alin singurătatea.

— Cu cine? Cu copiii?

— Da, spuse ea aproape în șoaptă.

— Maria, e posibil să vin la tine, dar se poate și să nu vin. Nu-ți pot zice nimic concret, pentru că sunt confuz. Când voi reuși să fac ordine în capul meu, voi lua o decizie, o decizie finală.

— Bine, zise ea.

Mă mai privi câteva secunde, după care îmi smulse copilul din brațe și își continuă drumul. Mă uitam bezmetic în urma sa. Îmi era milă de ea, deși de mai bine de doi ani purtam în suflet numai ură. Era încă tânără și-mi imaginez câtă nevoie avea de un bărbat care să-i fie alături la bine și la greu. Cu a sa frumusețe înnebunea mulți bărbați, totuși, continua să rămână singură. Nici nu reușise bine să cunoască ce înseamnă viața de cuplu, că și divorțase. Avuse parte de o căsnicie foarte scurtă.

Fără să mai stau pe gânduri, mă îndreptasem grăbit

spre casă. Liniștea profundă din apartament mă deranja enorm, dar nu aveam încotro. Trebuia să suport singurătatea atâtea zile de câte ar fi fost nevoie. Nu aveam dreptul moral să mă opun deciziei maiorului Serghei. Dimpotrivă, eram obligat să-i dau ascultare. Mă întinsei epuizat pe pat și încercam să arunc

o privire retrospectivă asupra evenimentelor din ultimele zile. Trecusem prin situații dificile, groaznice, dar și interesante. Să mi se mai fi oferit vreodată ocazia să experimentez acele trăiri, muream pe loc. Pe de altă parte, mă gândeam că sunt tânăr și-mi e permis să calc uneori strâmb, pentru că așa sunt aproape toți oamenii în junețea lor. Mă gândeam că atunci când voi fi căsătorit, n-o să-mi mai permit să fac atâtea pozne, dimpotrivă va trebui să respect cu rigurozitate unul și același itinerar: serviciu - domiciliu. Cine știe, poate numai o dată, de două ori în an voi apuca să ies cu prietenii în aer liber. E și firesc ca un bărbat să se aventureze în tinerețea lui, totuși este obligat să respecte și anumite limite. Excesul de nebunii tinerești, la sigur, îl duc pe om în mocirlă.

* * *

Deși dormeam, prin somn auzii o voce cunoscută care mă striga insistent:

— Trezește-te, Nicu! Ai căzut în comă? Ce-i cu tine? Avem de discutat multe lucruri.

Era maiorul.

— Da, da, mă scol, răspunsei eu somnoros.

— Grăbește-te, am vești.

— Sper că-s dintre cele mai bune.

— Și da, și nu.

— Fie ce-o fi! Spuneți-mi-le.

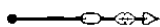
— Din cauza ta îmi pun în pericol bunul nume.

— Îmi cer iertare încă o dată, spusei jenat.

— Vom face front comun cu subalternii mei.

— Reiese că mi-ați făcut public cazul.

— Da. Legea-i una pentru toți. Deja este cunoscut

faptul că te afli în Murmansk, dar nimeni, exceptându-l pe Andrei, nu știe că te afli la mine.

— Așadar, oficial, poliția e pe urmele mele.

— Nu-ți fă griji prea mari. Nu vei fi prins.

— Și ce aveți de gând să faceți acum cu mine? întrebasesm nițel îngrijorat.

— Nimic. Vei sta în continuare aici, însă vom încerca să urgentăm capturarea adevăraților infractori. N-aș vrea să se afle că te găsești în casa mea.

— Haideți să ne-apucăm de treabă. O anunț pe Ecaterina unde mă aflu chiar în acest moment.

— Așteaptă, nu te grăbi, zise dojenitor maiorul. Mai întâi ticluiește-ți alocuțiunea.

— Demult m-am gândit ce să-i zic.

— Fii atent. Nu pomeni nici un cuvânt de cumnatul ei.

— E și firesc.

— Sunt convins că fata asta ne va povesti multe lucruri interesante despre Vova.

— Cunoaște ea câte ceva.

— Suntem avantajați de faptul că acest bărbat e-un anonim.

— Vreți să ziceți că-i un amator?

— Probabil. Vom afla mai multe abia când vom pune mâna pe dânsul. Mă mir cum de această fetișcană nu te-a prevenit cât de periculos este cumnatul ei. Doar te place, nu?

— Da. Am impresia că-i nebună după mine.

— Nu exagera.

— Din câte țin minte, îmi sugerase ea ceva.

— Ce anume? Fiecare detaliu ne poate fi de mare folos.

— Zicea să fiu prudent și să am grijă de mine.

— Din câte îmi dau seama era conștientă că viața ta e-n pericol.

— E prea târziu să vorbim despre asta. Ce n-am putut preveni s-a întâmplat deja.

— Ține mobilul și telefonează-i. Fii atent la fiecare cuvânt. Nu lăsa loc de interpretări.

— Mă descurc eu cumva.

Vocea angelică a Ecaterinei îmi sună dulce în ureche:

— Alo!

— Salut! Mă recunoști?

— Ah, Nicu, tu ești? spuse ea fericită. Mi-ai făcut o adevărată surpriză. Credeam că nu-mi vei mai telefona. Unde ești? Ce ți s-a întâmplat?

— Sunt bine, draga mea. N-am pățit absolut nimic.

— Mi-am făcut mari griji în aceste două zile. Am aflat că ai probleme cu poliția. Oamenii legii scotocesc peste tot, în speranța că vor da de tine.

— Serios? făcui eu pe „niznaiul”. De unde-ai luat-o și pe asta?

— Nu te mint, Vova însuși mi-a zis. Mi-a mai spus că l-ai lăsat baltă și că din cauza ta era cât pe ce să ajungă în ghearele poliției. Zicea că nu se așteptase la așa ceva din partea ta. Te luase de om bun.

— Ecaterina, haide să vorbim despre noi.

— Nu, nu, se împotrivi ea. Mai întâi vreau să-ți spun tot ce știu.

— Te aude cineva?

— Nu, eu sunt în camera mea.

— Bine scumpo, povestește.

Ca să nu rămână în urmă cu noutățile, maiorul își apropiase urechea de telefon. Așa-s polițiștii, ce să le faci?

— Am aflat că ai omorât un băiat și ai rănit pe un altul. Spune-mi sincer, tu ai făcut-o? Sunt șocată. Nu-mi vine să cred că ești în stare de așa ceva.

— Hei, frumoaso, lasă prostiile. Vrei să mă vezi, ori nu? o întrebasesm liniștit.

În loc să-mi răspundă, ea continuă:

— El vrea să ne despartă, dar nu-i va reuși.

— Cine?

— Vova, cine altul?! Cred că această poveste a născocit-o chiar el! exclamă ea tristă.

— Nu-mi pasă cine a născocit-o. Mie îmi pasă doar de tine. Îmi lipsești mult. Mi-ai zdrobit inima. Vreau să te văd, să te mângâi.

— Și eu, șopti ea dulce.

— Sunt nerăbdător să te strâng în brațe și să-ți sărut cu foc obrăjorii.

— Felul cum vorbești mă împinge să las totul baltă și să vin la tine chiar acum. Spune-mi, te rog, unde ești? Îmi ceru ea.

Vocea îi tremura de emoții. Poate că până în acel moment nimeni nu-i mai adresase asemenea cuvinte.

— Sunt departe, departe de tine. Între noi doi stau mai mult de-o mie de kilometri!

— N-are importanță distanța. Vreau doar să știu unde te afli.

— Ești sigură că vrei să mă vezi? o întrebasesm iscoditor.

— Da! încuviință ea fericită.

— Atunci, vino! Vino în Murmansk!

— Ce cauți tocmai acolo? făcu ea mirată.

— Nimic. Aici vom sta departe de ochii lumii. Vom fi în siguranță. Nimeni nu ne va deranja. Ce zici, când vii?

— Mă pornesc chiar mâine dimineată! se grăbi ea să răspundă.

— Stop, stop, Ecaterina. N-ai mai plecat niciodată atât de departe de casă. Vei ști cum să ajungi la mine?

— În caz de necesitate, voi apela la ajutorul lui Vova. Fii liniștit, nu-i voi zice că vin la tine.

— Ce-i vei spune?

— Găsesc eu un motiv.

— Vezi, tu. Roagă-l să te însoțească doar până la gară.

— Da, frumosul meu! glăsuie ea visătoare. Voi veni singură-singurică. Îmi e dor de chipul tău. Când strălucește soarele pe cer, stau cuminte în fața lui și mă las mângâiată de razele-i, de parcă m-ai mângâia chiar tu.

Vorbele-i dulci îi atingeau cele mai sensibile coarde ale sufletului. Era grozav de romantică. Deși naivitatea sa mă înnebunea enorm, nu-mi afecta cu nimic dragostea ce-o purtam în inimă pentru Elena.

Îmi era milă de Ecaterina că trebuia s-o folosesc în asemenea mod, dar nu aveam de ales. Din cauza cumnatului ei, ajunsei unde am ajuns. Un alt gând, care

mă făcea să nu-mi regret gestul, era acela că fiecare pas întreprins de mine era plănuit dinainte de Satan. Reieșea că nu trebuie să mă fac răspunzător de faptele mele. Orice urma să se întâmple, se întâmpla numai și numai cu voia diavolului.

— Pa, pa, scumpo! Sper că până mâine seară vei ajunge la mine.

— Știu când mă voi porni, însă nu și când voi ajunge, spuse ea veselă.

— Apropo! Când vei ajunge în gara din Murmansk, să mă contactezi. Îți voi indica locul unde să mă găsești.

— Bine, Nicu. Voi proceda cum zici tu. Pa.

— Planul merge ca pe roate, strigă triumfător maiorul. Fata asta e-o minune. Acum pot să pun mâna și în foc că Vova o va însoți până aici.

— Care-i pasul următor?

— Mai târziu, băiete, mai târziu.

— Mă minunez cum de a fost posibil ca Vova să iasă curat din această încurcătură?!

— O fi având el nițică substanță cenușie.

— Acum chiar să vreau să plec acasă. Probleme am nu doar cu dânsul, ci și cu poliția. Nu pot pricepe cum se poate ca mie, om nevinovat, să-mi fie puse în cârcă o crimă și o tentativă de omor?!

— Putea fi și mai rău.

— Dar și mai bine se putea.

— Bine-i acolo unde nu suntem noi.

— O fi fiind. Mârlanul ăla, nu doar mi-a pus ștreangul de gât, lăsându-mă fără alternativă, ci urmărește să-mi mai ia și zilele.

— Contează pe mine. Dacă i se va putea dovedi vinovăția, riscă să fie condamnat la închisoare pe viață.

— Deși îl urăsc din toată ființa, pe de altă parte, mi-e și milă de el. În caz că va fi întemnițat, soția lui va rămâne singură cu un copil. Nu știu cum se va descurca.

— Adesea sunt măcinat de remușcări că acționez dur, însă mai degrabă aleg să servesc statul respectând legea,

decât să le plâng de milă infractorilor.

— Totuși, ce vină poartă familiile celor inculpați?

— Legea-i lege.

— Corect. Să nu credeți cumva că încurajez acțiunile barbare ale infractorilor, nu. Din nefericire, banii pe care-i aduce Vova în bugetul familiei sunt folosiți și pentru întreținerea Ecaterinei. Din câte am înțeles, părinții ei sunt foarte săraci. Cine-i va mai asigura material, dacă Vova ajunge la închisoare?

— Băiete! exclamă dur domnul Serghei. Coboară cu picioarele pe pământ! Dacă nu va răspunde Vova în fața legii, vei răspunde tu. Cineva trebuie s-o facă. Cu siguranță, nu-ți dorești să fii tu acela!

— Firește că nu, răspunsei scurt.

— Atunci, taci și fă ce-ți zic eu. Societatea trebuie curățată numaidecât de netrebnici. Dacă nu-i vom pune noi la punct, atunci cine?! Alege.

— Aveți dreptate. Din când în când am câte un moment de slăbiciune.

— O să-ți treacă. În loc să te gândești la pielea ta, te îngrijorezi de soarta lui Vova. Se va descurca el cumva. Mai bine să stabilim locul în care te vei întâlni cu Ecaterina.

— Decideți dvs. Eu nu cunosc decât două-trei străzi din acest oraș.

— Înseamnă că voi discuta această chestiune cu băieții mei. Trebuie să cădem toți de comun acord.

— În cât timp credeți că vor ajunge la Murmansk?

— Depinde când se vor porni. Nu ne privește pe noi. Eu sper să ajungă mâine noaptea, sau poimâine în cel mai rău caz. În această seară, amice, îmi vin copiii, așa că va trebui să te cazez în odaia pentru oaspeți.

— Nici un deranj.

— Vei dormi în fotoliu.

— Ei, și? făcui eu nepăsător.

— Mă temeam să nu faci nazuri, zise el zâmbind.

— Fiți pe pace. Am avut parte de nopți în care eram nevoit să dorm chiar sub cerul liber. Nu-s răsfățat deloc.

În acea seară, până pe la vreo douăsprezece, ascultasem cu entuziasm filozofiile domnului maior. Într-un moment, nu știu ce-mi veni să mă întreb care este rostul filozofiei în viața omului, dar nu găsisem nici un răspuns. Nu vedeam în filozofie decât o știință care încearcă să explice esența lucrurilor în așa mod încât nu mai poți deosebi adevărul de minciună. Cu toate acestea, filozofia amicului meu părea interesantă, intrigantă. Omul în viziunea lui era un mecanism care nu poate supraviețui, dispunând doar de bani, casă, mașină, serviciu și familie. Ele sunt necesare doar pentru satisfacerea unor necesități ale trupului, nu însă și ale sufletului. Cu cât avansezi spre interiorul sufletului, conștientizezi că pentru a-l alimenta, a-l satisface, ai nevoie de o hrană aparte, de cea spirituală. Tot maiorul spunea că filozofia este utilă doar atunci când omul are nevoie de ea. Aceasta știință nu poate schimba lumea, ea o poate ajuta să ia atitudine, ea ne ușurează căutările acelor umpluturi, care să înlocuiască golurile spirituale. Într-un târziu, inundat de aceste idei, mersesem la culcare.

A doua zi fusesem trezit de strigătul prietenesc al maiorului Serghei.

— Trezește-te, Nicu. Ține telefonul. Pare-mi-se e numărul Ecaterinei. Răspunde mai repede, zise el agitat.

Nu reușisem să răspund.

— Telefonează-o tu, îmi propuse el. Poate vrea să te ntrebe ceva important.

Nici nu-și termină vorba că Ecaterina revenise.

— Alo?

— Bună dimineața, Nicu. Te-am trezit? Întrebă ea.

— Nu. Ce s-a întâmplat? Spune.

— În planurile noastre a intervenit o mică schimbare, răspunse ea calm.

— Despre ce schimbare-i vorba?

Mi-era frică să nu se fi răzgândit să mai vină la Murmansk.

— Mi-e teamă că voi ajunge acolo noaptea târziu.

— Nu contează, poți veni și mâine dimineață.

Reîntâlnirea noastră e mai de preț. Dacă vrei, pot să vin să te iau chiar de la gară.

— Nu, nu. Uite cum facem: când ajung în oraș, te anunț unde mă aflu. De acord?

— S-a întâmplat ceva? Întrebasem alarmat.

— Nu, dragule, totu-i în ordine.

— Vii cu autobuzul?

— Nu-ți fă griji, n-am pățit nimic.

— Unde ești?

— Vom discuta când ajung la tine.

Ceva se întâmplase. Nu în zadar îmi ignora întrebările. În mod obișnuit n-ar fi făcut-o. Lucrurile erau clare: cineva îi dicta ce și cum să vorbească. Cine altul, dacă nu Vova?!

— Bine, Ecaterina. Fie cum zici tu.

— Pa, pa, spuse ea nervoasă. Trebuie să închid. Apropo, acesta e telefonul tău?

— Da, e al meu, mi l-am cumpărat chiar ieri.

— Nu mă minți?

Nu înțelegeam unde vrea să ajungă. Ce importanță ar fi avut pentru ea acest lucru?

— Nicu, zi-i că l-ai furat. Zi-i chiar acum, îmi ordonă amicul meu.

— Dacă vrei să știi adevărul, ți-l spun chiar acum. Este cineva lângă tine?

După o scurtă tăcere, răspunse:

— Nu, sunt singură. Toți sunt plecați.

Intuiția îmi spunea că Vova stă lângă telefon și ascultă. Veneau împreună. El urmărea exact ca și mine același țel: răzbunarea. Ecaterina era unicul om care putea să-l aducă până la mine. Planul nostru funcționa. Vova, apucase momeala. Făcuse o mare greșală. Încercând să mă distrugă pe mine, nu făcea decât să se autodistrugă. Exact în acele clipe înțelesesem de ce n-a informat oamenii legii cu privire la locul aflării mele: îi era teamă să nu-l deconspir. În caz că mă neutraliza, acest pericol se făcea una cu pământul.

— Ecaterina, nu vreau să-ți schimb părerea despre mine, zisei eu. Nu crede că mi-e atât de ușor aici. De când

am plecat din Tihvin, vagabondez pe străzi singuratic. Mi s-a făcut dor de tine și, de vreme ce posibilitatea de a veni să te văd, era exclusă, am recurs la un jaf. Am jecmănit un bărbat. I-am sustras doar telefonul mobil, ca să te pot contacta. Nu sunt un băiat rău. Am procedat astfel numai de dragul tău. Acesta-i adevărul. Sper că nu te-ai răzgândit să vii la mine?

— Dimpotrivă, m-ai motivat și mai mult să vin. Așteaptă-mă, scumpule, toate cele bune!

Închise fără să-mi dea răgaz să-i răspund.

— Ei, ce credeți? îl întrebasesm pe maior. Ce importanță ar avea în această poveste telefonul meu? Ecaterina nu mi-ar adresa niciodată întrebări atât de iscoditoare.

— Vova este foarte precaut. Dacă-i spuneai fetei că ai împrumutat telefonul de la cineva...

— Exact, intervenii eu vijelios. Dacă-i spuneam că l-am împrumutat, s-ar fi gândit că nu sunt singur. Acum el e convins că de vreme ce am jefuit un om, sunt la capătul disperării. L-am indus perfect în eroare.

— Acum când suntem siguri că ei vin împreună, și mai ales că au decis să vă întâlniți în toiul nopții, ar trebui să luăm măsuri de precauție mai rigide, spuse el neliniștit.

— Nici nu știm măcar câți vor fi. Mă tem să nu ne dea prea mare bătaie de cap.

— E suficient și unul.

— Ce aveți în vedere?

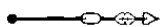
— Noaptea e noapte. Un singur foc de armă e de ajuns, vorbi el gânditor. Când nu e nimeni pe străzi, se poate întâmpla orice. Problema e că ei aleg locul întâlnirii, nu noi. Această idee nu-mi place deloc. Mi-e teamă că înainte de a pune mâna pe dâșii, să nu se tragă vreun foc din armă.

— Îmi sugerați că acel glonț mă avea pe mine ca destinatar?!

— Exact. Cine altul?

— Mda... m-ați băgat în sperieți, spusei eu înfiorat. Mi s-a făcut inima cât un purice.

— Bine, eu plec. Îți las telefonul, dar să răspunzi numai

în caz că-i Ecaterina.

— Așa voi face, răspunsei scurt. Sincer să fiu, mi-e cam teamă să rămân singur în casă.

— Aici ești în siguranță.

— Da, știi! Oricum, singurătatea în aceste momente mă omoară. Nu o pot suporta.

— La urma urmei, ai putea sta de vorbă cu picii mei când vor reveni de la lecții.

— Știți...

— Bine, te iau cu mine. Vei sta în biroul meu. Nu vei încurca nimănui acolo.

— Nu veți avea probleme?

— Eu nu, dar reputația mea, da.

— Atunci, mai bine rămân.

— Nu, mergem împreună. Azi vom avea o zi foarte încărcată. Voi mobiliza toți angajații comisariatului, doar ca să punem mâna pe haimanalele alea. Sunt preocupat de gândul că Vova a atras-o pe Ecaterina de partea lui. Ca să-l ajute să te prindă i-o fi promis vreo sumă frumoșică.

— Nu prea cred.

— Nu fi sigur, băiete. Nu te-ncrede prea ușor în oameni, mai cu seamă în femeile străine.

Același lucru mi-l recomandase și Satan. Eram credul. Ar trebui să iau în considerație vorbele lor. Maiorul avea o experiență bogată de viață, iar Satan știa ce spune. Deși-mi venea greu să cred, Ecaterina ar fi fost în stare să mă trădeze. Putea s-o facă din două motive: primo, pentru bani mulți, secundo, sub amenințarea lui Vova. Totuși, nu aveam de unde să cunosc adevărul. Singură Ecaterina mi-l ar fi putut spune.

— Băiete, în viață trebuie să te aștepți la orice. Toate lucrurile se petrec împotriva voinței noastre.

— Mereu am fost un exclusivist.

— Încă nu-i târziu să te schimbi.

— Știu că aș putea să nu am dreptate, dar Ecaterina mi-a inspirat încredere din prima clipă.

— Ei, bine! Eu n-am de unde să știu, poate chiar este o persoană de nădejde. Rămâne de văzut. De-o fi să te

trădeze, nu te indispune. Oare puține fete au suferit din cauza ta, trădându-le iubirea?

Inima mi se strânse de durere.

— Cred că am trădat o singură dată în viața mea, dar a fost de ajuns. Acea ființă, din cauza trădării mele, s-a sinucis. În pânțelele ei se dezvoltă un prunc care îmi aparținea. Din păcate, am pierdut-o atât pe dânsa, cât și pe copilăș. Am fost un netrebnic. Nu mi-o voi ierta niciodată. Poate că păcatul pe care l-am săvârșit atunci, se întoarce împotriva mea acum.

— Da, băiete. Atât păcatele, cât și faptele bune, se aseamănă cu un bumerang. Tot ce-ai făcut cândva, peste un timp oarecare se întoarce la tine. Nu te îndoi de acest lucru. Dumnezeu nu uită nici o faptă pe care o săvârșește omul. De aceea, străduiește-te să faci numai lucruri frumoase. Bucurie mai mare decât să faci și să ți se facă bine, nu există.

— Mă simt mizerabil, exclamasem amărât.

— Și mai zici că ți-e milă de Vova dacă va ajunge după gratii! Nu trebuie să-ți fie milă. Crezi că puțină lume a suferit din cauza lui? Poate că unii și astăzi mai trăiesc durerea pe care le-a pricinuit-o el! Cred că a venit timpul când trebuie să plătească. Asta-i legea vieții și a faptelor.

— Înseamnă că și eu răspund pentru fărâdelegea comisă în trecut!

— Nu știu. O să vedem cum vor decurge lucrurile. Dacă ești pasibil de pedeapsă, o vei primi. Nici un om n-ar putea să te scutească de pedeapsa divină, cu atât mai puțin eu.

* * *

— Vom avea nevoie de trei mașini, zise maiorul, trecând cu dosul palmei peste fruntea-i transpirată.

— Câte spuneți, atâtea vor fi, răspunse Andrei.
Omul ăsta mereu era vesel. Ajunsei să-l invidiez.

— Trei sunt mai mult decât suficiente. Ne vom grupa doi câte doi, ne-am înțeles?

— Da, răspunse Andrei.

— Ne-am putea deplasa și cu o singură mașină, însă nu

știm câți vor fi dobitocii ăia.

— Decât să ne confruntăm cu o criză de automobile, haide mai bine s-o evităm.

— Vova nu se duce de unul singur nici la veceu. Își va lua o duzină de țânci după el, încercăi eu să-mi impun punctul de vedere.

— Fie câți or fi. Datoria noastră e să ne organizăm bine. Dacă-

i vom lua prin surprindere, nu vor ști în ce parte s-o apuce.

— Astăzi ești mai sigur ca niciodată, zise Andrei.

— Am toate motivele, replică maiorul.

— Aș zice să nu-i subapreciem până când nu vom da lovitura de grație.

— Prietene, apreciindu-i pe dâșii, ne subapreciezi pe noi, zâmbi Andrei.

— Departate de mine așa gând.

— Băieți, lăsați pălăvrăgeala! ne mustră părintește maiorul. Andrei, haide cu mine, iar tu Nicu, rămâi aici. Dacă ai chef de dormit, dormi.

Ieșiră. În pofida faptului că eram obosit, nu puteam închide un ochi. În minte îmi mișunau fel de fel de gânduri, care nu mă lăsau în pace. Eram conștient că mă așteaptă o noapte grea, mai grea poate decât cea petrecută în Tihvin. Nu mi-aș fi făcut griji prea mari dacă nu-l cunoșteam pe Vova. Era un bărbat lipsit de scrupule. În acele momente era ca o furtună dezlănțuită, gata-gata să se arunce asupra mea. Era mândru. El nu știa să piardă. Totuși, din cauza mea gustase din farfuria dezonoarei. Probabil i se întâmplase așa ceva pentru prima oară-n viață. Îl umilisem nu pentru că am refuzat să jefuiesc banca, ci pentru că am evadat din mâinile sale de două ori.

Mă zvârcoleam agitat în fotoliu. Încercam să-mi găsesc poziția potrivită, dar era cu neputință. Acea stare de disconfort era cauzată de angoasa violentă din sufletu-mi zdrobit. Aveam impresia că Satan mă trăsese pe sfoară. Eram obsedat de ideea că el vrea cu orice preț să mă omoare. Mă îndoiam tot mai mult de bunăvoința lui. Îmi

era ciudă că am venit în Rusia. Dacă vroia atât de mult să devin o persoană virtuoasă, trebuia să-și dezlege desaga cu virtuți, lăsându-mă să aleg. Mă simțeam rău de tot. Îmi venea să plâng de tristețe și cu greu îmi țineam firea. Riscam să fiu surprins de maior. Dintr-odată, telefonul sună. Tresării. Crezusem că-i Ecaterina, dar nu era ea. Era un oarecare Aleoșa. Îi apăruse numele pe ecran. Nu răspunsei. Peste câteva minute veni, cu pas grăbit, însuși maiorul. Vraful de hârtoage, pe care-l ținea în mâini, îl trânti pe birou, grăbindu-se să telefoneze cuiva. După ce încheiase dialogul, aruncă receptorul înfuriat.

— De ce oamenii iștia nu vor să înțeleagă?! răbufni el.

Nu știu de ce, dar mă simțeam vinovat. Din această cauză nu scoasei nici un cuvânt. Nici nu-i spusei măcar că-l căutase cineva la telefon.

— Nicu, mi se adresă el brusc, nu crede că-s nebun. Cu așa serviciu e cu neputință să te menții calm. Zilnic am de-a face cu neisprăviți cărora le place să-mi calce pe nervi.

— Vă înțeleg. Numai un pustnic ar putea trăi liniștit toată viața. În schimb, noi, în această societate aglomerată, avem blestemata ocazie să ne ciocnim frecvent de idioți.

Anunțându-l că l-a căutat cineva la telefonul mobil, îmi răspunse plictisit:

— Cu Aleoșa am și vorbit acum. Asta mă găsește și în pământ. Îi deranjează pe toți din acest comisariat până când dă de mine. I-am explicat omeneste că nu vreau să fac echipă cu dânsul, dar nu-nțelege. E un profitor despre care nu merită să-ți povestesc.

— Nici nu-i nevoie. Cu cât mai puține lucruri de genul acesta voi cunoaște, cu atât mai bine va fi pentru creierul meu.

— Sunt de aceeași părere, replică el, de această dată, pe un ton mai liniștit.

Parcă nici nu se enervase acum câteva minute.

— Băiete, continuă el. Am desemnat deja echipa de polițiști care ne va supraveghea. Rămâne doar să stabilim locul unde să vă întâlniți.

— Așa riscăm să compromitem întreaga operațiune. Ați auzit cu propriile urechi ce-a zis Ecaterina.

— Nu te agita. Maimuțoii ăia vor veni unde vei spune tu. Tu dictezi regulile jocului, nu ei.

— Mă tem că le va mirosi a treburi necurate.

— Nici prin cap nu le va trece.

— Să sperăm!

Ziua, cât un secol de lungă, se scursese. Înnoptase, iar noi, șapte la număr, așteptam în biroul domnului maior apelul telefonic al Ecaterinei. În acest răstimp reușisem să stabilem și locul întâlnirii, care se găsea la mai puțin de două sute de metri de comisariat. Era aproape de unsprezece. Toți cei prezenți stăteau în jurul șefului lor. Chiar și Andrei, care ziua întreagă zâmbise degajat, acum își asculta șeful cu maximă seriozitate. Fiecare dintre ei era pregătit moral pentru ce putea fi mai rău. În sfârșit, îmi sună Ecaterina. Brusc, șase capete se îndreptară spre mine, iar doisprezece ochi mă priveau cu atenție.

— Alo? răspunsei cu voce calmă.

— Nicu, nu fi dur cu mine.

— Nu sunt, ți se pare. Ai ajuns în oraș ori nu?

— Mai am puțin.

În acest timp, maiorul își apropiase urechea de telefon ca să audă ce spune Ecaterina. Frumos obicei, nu? Șoptise încet și sigur:

— Ei vin cu autoturismul. Auzul nu mă-nșeală, întreab-o.

— Vii cu autobuzul?

— Da, da. Deja sunt moartă de oboseală.

— Te înțeleg, scumpo, dar rezistă. Ți-a mai rămas puțin.

— Cum te simți? întrebă ea cu vocea-i lină.

— Sunt nerăbdător să te văd. Sar în sus ca un copil când mă gândesc că ești atât de aproape.

— Și eu.

— Nici nu-mi vine să cred că ai ales, de dragul meu, să vii până la capătul pământului.

— Ei bine, acum ascultă-mă, zise ea cu vocea ca

gheața. Va trebui să ne întâlnim la intrarea în oraș.

Propunerea ei îmi păruse mai mult decât suspectă. Încă o dovadă că Vova o însoțea.

— Dar de ce acolo, prințeso? Și, apropo, sunt mai multe intrări și ieșiri din orașul Murmansk. La care dintre ele te referi?

La această întrebare fata se blocase. Se bâlbâi, neștiind ce să-mi răspundă. Era evident că cineva îi dicta, iar ea, ca un papagal, repeta din urmă.

— Nicu, îți sun în două minute. Scuză-mă.

— Bine, dragă. Aștept.

— Băieți, treaba nu miroase a bine, murmură neliniștit maiorul. Ei nici nu binevoiesc măcar să intre în oraș. Nicu, să nu te lași ademenit de puștoaică. Insistă să vină acolo unde vei spune tu. Convinge-o că nu cunoști orașul, dar și mai rău, n-ai nici un sfanț ca să plătești un taxi.

— Voi încerca.

Eram neliniștit. Începusem chiar să tremur ușor. Avea dreptate Satan: eram un fricos.

— Băieții ăia se cred mai deștepți decât noi?! Nici nu bănuiesc că noi avem deja ac de cojocul lor, exclamă enervat unul dintre polițiști.

— Victoria e de partea noastră, strigă entuziasmat Andrei.

— Băieți, liniștiți-vă și concentrați-vă. N-am dat startul operațiunii încă, dar voi jubilați deja! exclamă mâniat șeful comisariatului.

Părea foarte încordat. Începu să umble de colo până colo, fără să scoată o vorbă. În cele din urmă spuse:

— Băieți, pentru orice eventualitate, trebuie să găsim un loc, unde să înnopteze Nicu cu Ecaterina.

— Dar, făcu Andrei indignat, pentru ce?

— Am mai zis: pentru orice eventualitate. Trebuie să fim pregătiți din toate punctele de vedere.

— Dacă-i vorba așa, pot s-o telefonez pe Galea. Pentru o noapte îl va găzdui pe Nicu cu mare plăcere. Mă duc și eu cu dânsul.

— Andrei, lasă glumele.

— Bine, șefu'!

— Nu-nțeleg, ce ți-a venit? întrebă unul din polițiști.

— Uitați-vă care-i ideea, vorbi calm maiorul. Există posibilitatea ca persoanele din spatele Ecaterinei să nu-și facă apariția în același timp cu ea. Ca să-l captureze pe Nicu ei o vor folosi în cel mai eficient mod.

— Ce vreți să ziceți? întrebă încurcat același polițist.

— O să ne atace când ne vom aștepta cel mai puțin. Andrei, o cunoști bine pe prostituata aia?

— Oare există vreun bărbat în orașul ăsta pe care ea să nu-l cunoască? exclamă într-un glas vreo trei polițiști. Asta îi e meseria, ha, ha, ha!

— E vedetă, nu glumă, vorbi amuzat Andrei.

— Liniște, băieți, se răsti maiorul. Sun-o chiar acum.

Andrei luă telefonul în mână și întrebă confuz:

— Ce să-i zic?

— Spune-i să-ți deschidă, chiar de va fi trecut de miezul nopții.

— Și?

— Sfătuiește-o să se comporte ca și cum este soția ta.

— Să mă umilesc în așa măsură?! glăsui el jignit.

— O vei face doar față de Ecaterina. Mă-ndoiesc că vom ajunge atât de departe, dar trebuie să fim pregătiți de înfruntarea imprevizibilului.

— Totuși, unde vrei să ajungi?

— O să-nțelegi pe parcurs. Vom mai avea nevoie și de-un taximetrist.

— Mă cam duce capul ce v-ați pus în gând, zise unul dintre polițiști.

— Și eu am priceput, murmură Andrei.

— Foarte bine. Acum treci la treabă, ordonă șeful.

Andrei ieși din birou. În timp ce-i telefona Galinei, noi așteptam cu nerăbdare sunetul Ecaterinei. Se scurseseră aproape zece minute, iar ea nu mai dăduse nici un semn de viață.

— Fata ceea se joacă cu răbdarea noastră, spuse nemulțumit unul dintre polițiști.

— Răbdare, băieți, răbdare, spuse calm maiorul.

Pesemne își revizuiesc planul de acțiuni.

— Îs proști de dau în gropi, zisei eu. De mult m-am priceput că Ecaterina nu-i singură.

— Își dau ei seama că te-ai priceput. Nu-i exclus să-și fi dat seama că nici tu nu ești singur.

Maiorul avea dreptate. Pe când eram încă în Tihvin îl atenționasem pe Vova că am un prieten polițist în Murmansk. Nu știu dacă luase în serios avertismentul meu, dar cel puțin se gândise la această posibilitate. Cine-l știe?! Poate intuia chiar că le-a fost pregătită o ambuscadă! Totuși, de vreme ce venise până la Murmansk, era gata să țină piept oricărui pericol. Era decis să mă omoare. Știe el că unica cale de a mă reduce la tăcere era să-mi ia zilele.

Sună telefonul.

— Alo?

— Nicu, haide să ne întâlnim la intrarea în oraș, îmi propuse Ecaterina. În partea sudică a Murmanskului.

— Ești acolo deja?

— Acuși voi ajunge, dar tu ai face bine să te pornești de pe acum.

— Nu cunosc orașul și nici bani n-am să vin până acolo.

— Vezi tu.

— N-am ce vedea! strigai eu supărat.

— Nu te enerva.

— Dar tu mă provoci.

— Haide, liniștește-te!

— Ecaterina, n-o fă pe nebuna. De vreme ce ai venit cu autobuzul, ai face bine să vii până la autogară. E prea periculos să cobori în miez de noapte la marginea orașului. Ți se poate întâmpla orice. Vino până la autogară, te rog.

Decizia ei de a ne întâlni în afara orașului era mai mult decât îndrăzneță. De unde avea ea atâta curaj să coboare noaptea într-o zonă necunoscută? Și, de ce acolo?

— Nicu, te rog, fă cum îți spun.

Plângea. Era lesne de înțeles că se prefăcea.

— Îmi pare rău, dar stau ascuns ca un guzgan. Nu vreau să dau ochii cu poliția, pentru că risc să fiu

întemnițat pe nedrept. Vei veni unde îți voi spune eu. De-ai ști în ce loc mă aflu acum, ai înnebuni de tristețe.

În loc să mă întrebe unde mă aflu, îmi sugeră să iau un taxi până la ea.

— Regret, dar nu pot. Cred că tu vei fi aceea care va lua taxiul.

În timp ce mă chinuiam s-o conving să renunțe la planul ei prostesc, maiorul îi mobilizase pe toți polițiștii din birou. Le ordonă să-și schimbe hainele de serviciu, cu cele civile. Toți, cu excepția șefului, plecară la vestiar.

— Bine, scumpule. Fac cum zici tu. De ce nu vrei să cedezi?

— Aș ceda, dar știi foarte bine că nu pot.

— Haide, zi-mi cum să ajung la tine.

— O clipă.

Maiorul, care în acel moment mai era cu urechea lângă telefon, se repezi la biroul său, luând un stilou și o foaie. Scrisese pe ea „Prospectul Lenin”.

— Dragă, nu mă prea descurc încă, din câte țin minte am mers ceva timp pe Prospectul Lenin, după care..., după care, mă întinsei eu cu vorba.

În acest interval de timp, domnul Serghei reuși să facă schema, cu ajutorul căreia trebuia să-i explic fetei cum să ajungă la mine.

— Spune, de ce taci? mă atacă ea.

— Așteaptă să-mi amintesc.

— Mai repede.

— Reține bine, strada Lenin.

— Stai că-mi notez pe o foaie. Spune mai departe.

— Mergi pe această stradă, iar apoi o cotești la stânga, pe strada Polearnâie Zori.

— Nu mă interesează aceste fleacuri. Spune-mi concret unde ești! urlă ea enervată.

— Nu știu unde. Ți spun cu aproximație. După ce vei parcurge înjur de o sută cincizeci de metri pe strada Polearnâie Zori, o cotești la dreapta, apoi la prima intersecție, o iei la stânga. Pe această din urmă stradelă mergi vreo optzeci de metri. Exact acolo, în apropierea

câtorva lăzi de gunoi voi fi eu. Te aștept.

— Excelent. În jumătate de oră voi fi la tine.

— Vino mai repede că mor de nerăbdare să te văd.

— Și eu.

Transpirasem ca-ntr-o zi cu arșiță. Mi se întâmplase astfel, pentru că știam precis că dialogul nostru este ascultat și de Vova. În pofida acestui fapt, mă descurcasem binișor.

— Bravo, Nicu, știi cum s-o faci pe prostul. Ai talent la așa ceva.

— Chiar?

— Da!

— Măi, Nicule, ești foarte norocos, zise Andrei, care tocmai revenise în birou.

— Aș vrea să fie așa.

— Ești. În câteva zeci de minute, dușmanul vieții tale îți va cădea la picioare, implorându-te să-l ierți.

— Aș mai vrea eu.

— Îți promit că anume așa va fi.

În acel moment intrară în birou și ceilalți polițiști. Erau toți îmbrăcați în civil.

— Acum băieți, să trecem la treabă, zise șeful. Andrei, taxiul a venit?

— Ajunge-ntr-un minut.

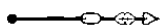
— O.K., scoateți mașinile în stradă.

— Imediat, replicară doi dintre polițiști.

În aproximativ trei minute, toți ne aflam deja în fața comisariatului. Cei doi polițiști își scosese ră din curtea secției de poliție mașinile personale. În caz că le foloseam pe cele de serviciu, riscam să compromitem întreaga operațiune. Între timp sosise și taximetristul. După ce schimbă câteva vorbe cu Andrei, se întoarse și-o luă pe jos spre casă. Maiorul Serghei, împreună cu doi polițiști, urcară într-o mașină, ceilalți -în alta, iar Andrei -în taxi.

— Nicu, ia-o pe jos, fără grabă, spre lăzile celea, strigă maiorul, arătând în direcția lor.

Mașinile porniră din loc, în schimb, eu pășeam rar și nepăsător. Strada era absolut pustie. Becurile înghițeau

avide întunericul nopții. Lumina lor, ciocnindu-se blând de ființa mea, făcea să cadă pe asfalt mai multe umbre. Cu ele, în jurul meu, mi se părea că nu sunt chiar atât de singur. Andrei opri taxiul la mai puțin de cincizeci de metri în fața mea. Trecui încet pe lângă el, prefăcându-mă că nu-l cunosc. Aceasta era una din lecții. Fusese dat startul operațiunii și fiecare dintre noi trebuia să-și facă treaba cât mai bine. La cincizeci de metri, în fața taxiului, stătea o altă mașină a polițiștilor. Trecusem impasibil și pe lângă aceasta. Parcurgând mai puțin de o sută de pași, ajunsei exact în locul în care erau instalate lăzile de

gunoi. Mă oprisem în preajma lor și începusem să caut cu privirea cea de-a treia mașină, dar n-o zării. Probabil fusese dosită printre blocurile, ce se înălțau la vreo două sute de picioare distanță. Mă rezemasem de un pilon, așteptând sosirea Ecaterinei. Scoasei mâna din buzunar și începui să sar de pe-un picior pe altul. Credeam că o să înnebunesc. Era miezul nopții. Ecaterina ar fi trebuit deja să ajungă. După lungi minute de așteptare, urechea-mi fusese atrasă de gălăgia ce venea de undeva din preajmă. Se auzea o voce de femeie. Mă gândeam c-o fi Ecaterina, dar nu era ea. Din dosul unei clădiri își făcură apariția două domnișoare. Se certau între ele. După felul cum mergeau și cum se ciondăneau, înțelesei că sunt bete. Ambele se clătinau ca două boschete suflate de vânturi. Când au ajuns în dreptul meu, se opriră. Una dintre ele, o brunetă bine făcută, îndrăzneată, ba chiar obraznică, mă fluieră într-un mod întru totul mojicesc, iar cealaltă, scundă ca o noptieră, mă întrebă bâlbâindu-se:

— Ce-ce sta-a-i aici, flă-ă-căule?

— Ești boschetar? întrebă bruneta, în timp ce râdea, abia trăgându-și sufletul.

— Dacă ai bani suntem dispuse să-ți ținem companie, și nu numai, spuse amuzată cealaltă.

— Bani n-am, dar am un sac de datorii, zisei eu sec.

— Atunci, la revedere, vagabondule, îmi zise bruneta, pornindu-se mai departe.

Asta și așteptam. Nu vroiam ca din cauza unor ființe

depravate să prejudiciez cumva bunul mers al lucrurilor. Mi-era teamă ca Vova sau vreo unul dintre ai lui să-și îndrepte arma spre mine. Printre clădiri era cam întuneric, dușmanilor mei fiindu-le convenabil să se strecoare pe acolo. Pentru o fracțiune de secundă, prin minte îmi fulgeră gândul că acele două fete erau de fapt niște iscoade trimise de Vova. Poate că nici nu erau bete, doar jucau teatru. Cine știe? Ajunsei să mă comport ca un paranoic. Dacă avea să treacă pe acolo și un câine, m-aș fi gândit că a fost trimis tot de Vova. Diversitatea gândurilor prostești ce sălășluiau pe moment în capul meu, dispărură în clipa în care, înaintea mea își făcu apariția o domnișoară. La-nceput crezui că o fi vreo altă târfă beată și rătăcită. Cu pas grăbit, se apropia de mine. Ipoteza că ar fi Ecaterina o exclusesem din start. Ea trebuia să vină din direcția comisariatului, pe când aceasta ieșise de undeva de printre clădiri. Totuși, nedumerirea îmi era și mai mare, cu cât fata se apropia mai mult de mine.

— Nicu, tu ești?! strigă ea foarte fericită.

— Eu sunt, răspunsei impasibil.

În capul meu apăreau semne de întrebare, care mai de care. Ceva nu era curat. Nu-mi puteam explica cum ea, Ecaterina, care până în acel moment făcuse jocul idiotilor ăia, acum alerga spre mine, prefăcându-se că mă iubește. Ipocrizie totală. Dacă se gândea că sunt un prost, se înșelase amarnic. Era o trădătoare și aveam de gând să mă folosesc de dânsa până în clipa în care Vova ne cădea în plasă.

— Nicu, haide să fugim de aici, îmi zise cu vocea tremurătoare.

În loc să-mi dau acordul, o strânsei în brațe și-i zisei cu o anumită rezervă:

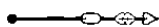
— De ce să ne grăbim? Abia ai ajuns!

— Îți voi povesti totul când vom fi la adăpost. Haide să pornim, viața ta e în pericol.

— Serios? Întrebai sceptic.

— Da, Nicu, da.

— Și unde vrei să fugim? în brațele lui Vova?

— În nici un caz. Oriunde zici tu, numai haide mai repede.

— Ecaterina, nu te juca cu răbdarea mea.

— Crede-mă, zise ea.

Începu să plângă. Merita s-o cred. Totuși, aveam temerea că mi se întinsese o cursă! Din cauza îndoielilor ce-mi dominau intelectul, nici nu mă prea grăbeam să plec din acel loc. Trebuia s-o mai descos, să aflu ce urzise Vova împotriva mea.

— Nicu, ce-i cu tine?! zbieră ea. Crezi că sunt proastă să te dau pe mâna lui? Crede-mă, îți vreau doar binele. El a decis să te omoare.

— Dacă ții atât de mult la mine, de ce-ai venit cu el încoace?

— Crezi că am vrut? zise ea continuând să plângă. Privește la corpul meu, am fost bătută crunt, pentru că m-am împotrivit.

Dându-și părul într-o parte văzui o vânătaie în apropierea tâmpiei. Apoi își ridică bluzița albastră și-mi arată o mulțime de zgârieturi și vânătăi pe abdomen. Mi-arătase și brațul care era livid și umflat. Arăta oribil.

— A-ndrăznit nemernicul să-ți facă una ca asta?

— Asta nu e tot, spuse ea, începând să plângă și mai tare. M-au violat. Au făcut ce-au vrut.

— Când?

— Acum o oră. M-au violat și m-au atenționat că dacă nu te dau pe mâna lor, mă vor omorî. Au zis că mai apoi vor da și de tine.

— Câți sunt?

— Trei.

Nu-mi venea să cred ce-mi auzeau urechile. Vova era o bestie care merita să fie condamnat la pedeapsa cu moartea.

— Unde-i acum? întrebam înfuriat.

— La vreo două sute de metri de aici. Mă așteaptă într-un loc dosit.

— De ce nu a venit încoace?

— Mi-a spus că știe el de ce.

— De ce?

— Nu-mi pasă de nimic. Haide să fugim chiar acum. Mi-au dat numai zece minute ca să te aduc la ei.

— Mă cred ei atât de prost? exclamasem enervat. Nu vor pune mâna pe mine niciodată. Niciodată.

— Ei sunt convinși că de vreme ce ții la mine, mă vei urma oriunde mă voi duce eu.

— Poate că țin la tine, dar n-am de gând să merg la moarte sigură, mai ales că sunt conștient de ce mă așteaptă.

— Acum, hai să mergem undeva. N-avem timp de pierdut.

— Unde să ne ducem? Nu am nici o rublă. Hotelurile costă bani, taxiurile la fel.

— Fii liniștit, am la mine zece mii de ruble.

— De unde-i ai? întrebasesm bucuros.

— Mi i-a dat soră-mea. Cu atâția bani vom supraviețui câteva zile.

— Bineînțeles.

— Haide, Nicu, haide, mă imploră ea. Dacă nu mă întorc la Vova în zece minute, sunt sigură că se va porni el înapoi.

— II aștept cu brațele deschise. Lasă-l să vină și să se lupte bărbătește cu mine.

— Crezi că se va apropia de noi? Nu! Ne va împușca de la distanță. S-a înfuriat rău pe tine, dar și pe mine.

— O să-i treacă când va ajunge în dosul gratiilor.

Trecurăm grăbiți pe lângă mașina polițiștilor care ne supraveghea, apropiindu-ne de taxi. Ecaterina nici nu bănuia că acea mașină era rezervată doar pentru noi doi.

— Cât ne va costa o călătorie până la cel mai apropiat hotel?

Șoferul într-un mod discret răspunse:

— Mai întâi urcați și apoi negociem prețul.

Urcând în salon, el continuă:

— La ce hotel vreți să vă duc? Din câte îmi dau seama sunteți pentru prima dată în acest oraș!

— Da, da, pentru prima dată, răspunse Ecaterina.

— Și nu cunoaștem deloc împrejurimile, continuai eu. Du-ceti-ne la un hotel unde prețurile sunt mai mici.

Andrei porni motorul mașinii. După ce parcursesem câteva sute de metri zise:

— Aici hotelurile sunt prea costisitoare. Dacă doriți, pot să vă găzduiesc pentru o noapte doar cu trei sute de ruble. Sunteți de acord?

Ecaterina mă privi neîncrezătoare, spunându-mi în șoaptă:

— Nu putem să acceptăm. Cine știe ce fel de om mai e și ăsta.

— Nu te teme, scumpo. Pare a fi un om de treabă.

— Mă tem, insistă ea.

— Ești cu mine, n-ai de ce te teme.

— Bine. Mă las în grija ta.

— Suntem de acord, domnule. Vă mulțumim mult pentru bunăvoință.

— Nu face, răspunse el blând. Vă înțeleg foarte bine, pentru că am trecut și eu printr-o situație similară. Mă pomenisem odată că nu aveam ce să mănânc și unde să dorm, însă un om cu suflet mare m-a ajutat. Acum nu fac decât să-i urmez exemplul.

În mai puțin de zece minute Andrei parcase mașina în fața unui bloc. Clădirea îmi era cunoscută, pentru că mai fusesem pe aici în urmă cu doi ani. Aici locuia Galea, în apartamentul căreia o cunoscusem pe Maria. Erau vecine. Acum, soarta mă aducea din nou în acest apartament.

— Am ajuns, domnilor, ne anunță taxistul. Urmați-mă.

Ajunseserăm la ușa apartamentului. O femeie ne deschise. Era Galea.

— Bună, iubito, exclamă Andrei. În această seară vom avea doi oaspeți. Ești dispusă să-i primești?

După ce mă contemplă câteva clipe, Galea zise zâmbind:

— Desigur. Oamenii buni întotdeauna trebuie tratați cu ospitalitate. Haide, intrați. Nu stați la ușă.

Ecaterina era fericită. Și eu eram, însă din alt motiv. Mă amuza faptul că nu bănuia absolut că noi înscenăm

totul. Lucrurile se petreceau atât de firesc, de parcă așa și trebuia. Sărmana, era victima fățarniciei noastre, dar altfel nu se putea.

— Dacă sunteți flămânzi, vă putem servi cu vreo gustare, ne propuse binevoitor Galea.

— Nu, mulțumim, se grăbi să refuze Ecaterina.

— Dar ce părere are prietenul dvs.? interveni Andrei.

— De ce nu? răspunsei eu.

— Mă scuzați, dar unde e veceul? întrebă Ecaterina.

Galea se oferă s-o conducă. Profitasem de ocazie și mă apropiasem de Andrei, șoptindu-i în grabă:

— Vova și banda lui sunt în oraș. Stăteau ascunși la vreo două-trei sute de metri de noi.

— De ce nu am mers să-i prindem?

— Am un plan cum s-o facem.

— Prefă-te că nu mă cunoști pentru că fata ar putea bănuia ceva.

— Nu-ți fie frică, ea e de partea noastră, îl asigurase eu.

— Mi-am dat seama, dar de unde știi că nu a fost trimisă intenționat ca să afle dacă ești singur sau ai pe cineva în spate?! Nici nu știi cum le dă de veste unde te găsești. Continuă să fii discret până ce ne vom convinge că, într-adevăr, nu prezintă nici un pericol. Fii vigilent. Poate că ea își joacă rolul mult mai bine decât noi.

— Poate. Nu știu. Atenție, fetele se întorc, grăii eu în surdina.

— Văd că v-ați împrietenit deja, zise amuzat Andrei.

— De ce nu?

— Haide, soțioară scumpă, pune să mâncăm ceva.

— Voi puteți rămâne aici, iar eu merg cu..., cum zici că te numești? întrebă Galea fără sfială.

— Mă numesc Ecaterina, răspunse ea calm.

— Mă duc cu Ecaterina la bucătărie, să-mi țină de urât. Nu vă supărați?

— Nu, răspunsei eu scurt.

Galea era șmecheră. Înțelese că avem noi ceva de discutat, însă mă deranja faptul că se comporta prea

familiar cu Ecaterina. Deși exagera, nu era grav pentru că fata nu pricepea nimic.

Andrei, citindu-mi gândurile, spuse:

— Galea nu-i doar o prostituată, ci și un sprijin de nădejde.

— Mi-am dat seama, însă mă tem să nu-i scape vreo vorbă.

— Fii pe pace, frate. Am instruit-o bine înainte de a veni încoace. Acum haide să coborâm la parter. Șeful e acolo.

— Ce-i voi răspunde Ecaterinei dacă mă va întreba unde am fost?

— Atunci, rămâi.

— Totuși am să merg.

Maiorul ne aștepta la intrarea în bloc. Lângă el stăteau și ceilalți patru polițiști.

— Nicu, care-i situația? mă întrebă el nerăbdător.

După ce-i povestisem în amănunte, el spuse confuz:

— Te vom supraveghea până dimineață. Există riscul ca ei să vină încoace.

— Nu cred.

— Ba eu cred, replică el iritat. Fata le va spune unde te afli.

— Eu cred că ar fi bine să le spună.

— Eu sunt de aceeași părere, interveni Andrei.

— Nu-s împotrivă, însă aș vrea să-i anunțe, îndemnându-o tu s-o facă.

— Urc chiar acum să-i zic.

— De unde știi că nu a și făcut-o?

— Exclus, zisei eu.

— Vezi, tu. Sper să încheiem socotelile cu ei chiar în noaptea aceasta.

— Neapărat, pentru că mâine am alte treburi de făcut, zise Andrei.

— Dacă vom reuși, voi cere o mărire de salariu, exclamă unul dintre polițiști.

— Și eu, glăsui altul.

— Vă voi oferi prime, doar dacă veți tăcea, replică

maiorul, râzând cu poftă.

— Dar dacă veți refuza să luați parte la operațiune, salariile vă vor fi dublate, glumi Andrei.

— Nicu, du-te și vorbește cu Ecaterina. Spune-i imediat să-și anunțe cumnatul unde te afli. Nu trebuie să-i acordăm timp dușmanului să se gândească. Îl vom sili să acționeze pripit. Nu va avea nici o șansă să prevadă riscurile.

— Ecaterina nu ți-a spus câți sunt ei? mă întrebă unul dintre polițiști.

— Numai trei.

— Perfect, zise el.

— Dacă-s numai trei, repetă maiorul. Ne va fi ușor să-i capturăm.

— Cum procedăm? întrebă Andrei.

— Știu eu cum. Haide, Nicu, nu pierde timpul, mă dojeni amicul meu. Să nu pomenеști nici o vorbă despre noi.

— O.K.! S-a făcut.

Intrând în apartament, însoțit de Andrei, le găsirăm pe cele două femei pălăvrăgind, de parcă se cunoșteau de-o viață. Ecaterina, foarte alarmată, mă întrebă de îndată:

— Unde-ați fost?

— Am tras câte o țigară, răspunse Andrei.

— Scumpo, vino te rog în altă odaie, vorbii eu. Vreau să-ți spun ceva important.

Ecaterina se simțea incomod față de gazde, dar mie numi păsa. Încercam să trec peste partea formală pentru că nu aveam timp să-mi mai joc rolul de nou-venit în casa aceea. Vina pentru comportamentul meu nerespectuos, avea să rămână pe conștiința Ecaterinei, nu a mea.

— Sună-l pe Vova și zi-i tot ce-ți voi dicta eu.

— Deja m-a sunat el acum câteva minute, dar nu i-am răspuns pentru că mi-a fost frică.

— Bravo.

— Simt că am să mor.

— Lasă prostiile. Vova trebuie să moară, nu tu.

— Mi-e frică și să grăiesc cu el.

— Nu te teme. Telefonează-l și zi-i că eu port vina

pentru faptul că n-ai putut să răspunzi. Să-i mai spui că te-am răpit și că te-am bătut crunt. Te vei descurca?

— Da.

Ca să-i ascult ce vorbesc, procedasem exact ca domnul maior: îmi apropiasem urechea de telefon.

— Vova, unde sunteți?

— Mă mai întrebi? Ticăloasă, te omor, strigă el turbat.

— Liniștește-te, eu n-am nici o vină.

— Da?! Să te cred?!

— Îți jur că am încercat să fac cum mi-ai zis, dar a fost imposibil.

— Mă minți!

— Nu. M-a luat cu forța și m-a adus într-un apartament. M-am împotrivit, însă...

— Jură!

— Jur.

— Unde-i nemernicul ăla, întrebă el, neputând să-și stăpânească nervii.

— E la veceu, răspunse ea.

Deși părea naivă, Ecaterina se descurcă bine.

— Mai era cineva cu el când v-ați întâlnit?

— Nu, era singur.

— Unde sunteți acum?! strigă el ca un dement.

— Am urcat într-un taxi, iar șoferul s-a oferit să ne găzduiască la el acasă. Vova, ai milă de mine. Nicu m-a lovit cu pumnii și cu picioarele până mi-am pierdut cunoștința. Fă ceva. Mi-e teamă că mă va omorî. Vino și mă salvează, te implor.

— Unde să vă găsesc?

— Facem în felul următor: voi aștepta să adoarmă Nicu, iar eu îl voi ruga pe taximetrist să mă aducă la tine.

— Nu, proasto! Nu înțelegi?! Am nevoie de el! La ce-mi trebuiești tu? Află unde sunteți, și noi venim imediat acolo! Ai înțeles?! întrebă el amenințător.

— Bine, voi încerca să aflu. Dacă nu-ți voi putea telefona, îți voi trimite un sms. Trebuie să închid. Pa, zise ea, transpirată de frică.

— Te-ai descurcat de minune, scumpo. Bravo. Acum

cred că ai nevoie urgent de îngrijire medicală. Poate te ajută Galea cu ceva.

— Nu. Mai întâi vreau să-l anunț pe Vova cum să ajungă aici. Spune-mi ce stradă-i asta?

— Crezi că știi? Trebuie să întrebăm taximetristul!

— Du-te și-l întreabă, mă îndemnă ea.

Andrei îmi scrisese adresa pe-o foaie, pe care la rându-mi i-o dădusem Ecaterinei.

— Scrie-i chiar acum.

— Îi scriu, dar ce ne facem dacă vine el aici? întrebă ea timorată.

— Fii calmă, pentru că nu suntem singuri.

— Ce vrei să spui?

— Acuși vei afla. Mai întâi scrie-i.

Imediat mă apropiasem de Andrei, anunțându-l că Vova va ajunge într-un sfert de oră.

— Excelent. Rămâi aici și supravegheaz-o pe Ecaterina, iar eu plec să-l anunț pe șef. Fii cu ochii în patru. Bine, prietene?

— Zis și făcut.

În mai puțin de-un minut primise și răspunsul: „în cincisprezece minute ajungem”.

În apartament se lăsase liniște totală. Galea, care adineauri se învârtea prin preajmă, dispăruse. La sigur obosise să-și mai joace rolul. Eu și Ecaterina ședeam unul lângă celălalt fără să scoatem o vorbă. Eram extenuați. Într-un sfârșit, ea, cu vocea-i lină, mă întrebă:

— Unde s-a dus taximetristul? Dar Galea?

— Acuși îți vei da seama ce se petrece.

— Nicu, deși poliția va pune mâna pe Vova, viețile noastre oricum rămân în pericol. Mai ales viața mea. El, cu orice preț, va căuta să se răzbune.

— Nu te teme. După ce va ieși din închisoare, dacă va mai ieși, sper să se schimbe. Tu nu te faci vinovată de nimic. Îi vei spune că n-ai știut că taximetristul era polițist.

— E polițist? întrebă ea șocată. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Iată că îți spun.

— Știu de ce mi-ai ascuns. N-ai...

Nici nu-și isprăvi vorba că Andrei, maiorul și încă doi polițiști intrară în apartament. Ecaterina înțelese totul. Se simțea frustrată pentru că nu-i spusese de la bun început ce am pus la cale.

— Toată lumea în dormitor, ordonă șeful. Nu uitați să încuiați ușa de la apartament. Când vor ajunge aici, Galea le va deschide.

— Mi-e frică să nu fiu omorâtă, scânci ea înfricoșată.

— Te vom acoperi, nu te teme.

— Bine, spuse ea resemnată.

— Ecaterina, bagă-te sub plapumă, iar tu, Nicu, du-te cu Denis în oricare altă odaie, de unde să puteți bloca ușa de la intrare, imediat ce ratații aceia vor pătrunde înăuntru.

— Îndată, răspunsei eu.

— Acum stingeți luminile, infractorii trebuie să apară.

Înainte de a părăsi încăperea, mai prinsei câteva vorbe de-

ale maiorului: „Eu cu Iura vom sta după ușă, iar tu, Andrei, așază-te jos de-a lungul patului”.

Denis stătea lipit de ușa bucătăriei așteptând clipa întâlnirii cu bandiții, iar eu mă așezasem pe un scaun. Căutând cu privirea prin semiîntuneric, văzui că masa era întinsă. Eram foarte flămând. Fără să mă sinchiesc de prezența lui Denis, începui să înfulec cu aviditate dintr-o farfurie supă aproape rece. Nu-mi potolisem foamea, așa că ochisem încă o farfurie.

— Nicu, cum te simți? mă întrebă, pe un ton prietenos, polițistul.

— Acum, după ce am mâncat, aș trage și un pui de somn, dar mai rabd. Mai întâi trebuie să-mi închei socotelile cu javra aia de Vova. Va plăti pentru tot răul ce mi l-a pricinuit.

Se auzi soneria. Stăteam ca o stană de piatră. Ascultam fiecare zgomot ce venea din direcția ușii. Peste câteva momente, Galea aprinse lumina și vru să deschidă, dar se răzgândise, întrebă mai întâi:

— Cine-i acolo?

— Deschide, că de nu, spargem ușa, se auzi de partea cealaltă o voce puternică.

Galea descuiase fără să mai adreseze vreo întrebare. Vocile pline de răutate a doi bărbați răsunară amenințător:

— Unde ți-s oaspeții? Arată-ni-i, altfel te facem praf.

— Sunt în camera ceea, răspunse Galea speriată.

Prin ușa întredeschisă urmăream fiecare mișcare făcută de cei doi indivizi. Grăbiți, se îndreptară spre încăperea indicată de Galea. În acest timp, eu și Denis ieșirăm din bucătărie. Nici nu apucasem să facem cinci pași că din camera în care se găsea Ecaterina se auziră trei împușcături, urmate de o gălăgie infernală. Alergarăm alertați într-acolo. Când ajunserăm lângă ușă, o mână puternică mă împinse într-o parte. Un bărbat, mare cât un baobab, o zbughi spre ieșire. Cât ai clipi din ochi, din dormitor ieșiră Andrei și Iura, care fugeau nebunește în urma individului.

— Împușcați-l! strigai eu năucit.

După ce și Denis o luă pe urmele fugarului, eu intrasem în dormitor. Acolo se lăsase o liniște ca-n cimitir. Maiorul stătea aplecat deasupra Ecaterinei, murmurând ceva nedeslușit, iar Galea șocată de cele văzute, se ghemuise într-un colț al încăperii, tremurând de groază.

— Ce s-a întâmplat? întrebam buimăcit.

— A murit Ecaterina. Nemernicul ăla a ucis-o! urlă el, scrâșnind din dinți. El, el a ucis-o! Eh, ce folos! Eu sunt vinovat, continua să strige el, arătând spre perete.

Uitându-mă în direcția indicată, îl văzui pe Vova, zăcând, fără suflare, pe podea. Murise atât el, cât și Ecaterina. Sărmana! Rană era mortală. Șiroaie de sânge se prelingeau peste plapuma albă.

— A eșuat planul nostru, glăsui îndurerat maiorul. Cu ce a greșit această fetiță, încât a trebuit să moară?

Mă aruncasem la pieptul ei. Era caldă. Vorbirăm doar un sfert de oră-n urmă. Îmi spusese că va muri, dar n-o luasem în seamă. Ce păcat. Dacă nu i-ar fi ordonat maiorul să se culce în pat, ar mai fi trăit. Mi-ar mai fi zâmbit.

Ultima zi din viața sa fusese un coșmar: bătută, violată, ucisă. Să fi știut că ucigașul ei va fi însuși Vova, era să fugă departe de el, dar... n-a știut.

— Chemați ambulanța! strigai eu.

— La ce bun? Sunt morți deja. Vinovat de toate sunt eu și planul meu, se lamentă a suta oară maiorul.

— Vinovat sunt și eu, pentru că am decis s-o folosesc pe Ecaterina drept momeală. Am fost un prost. Nu trebuia s-o implicăm.

Mă simțeam mizerabil. Îmi era rușine să mă uit la ea. Oh, câte lucruri aș fi schimbat, să fi putut da timpul înapoi. Dar era prea târziu. Mă apropiasem de corpul neînsuflețit al lui Vova și începui să-l lovesc din toate puterile.

— Idiotule, ți-ai omorât cumnata! Ai avut inimă în tine când ai făcut acest lucru?! Cu ce a greșit ea?! Trebuia să te răzbuni numai pe mine! Tiranule!!! Un asemenea ticălos nu are loc nici în iad! Blestemat să-ți fie sufletul!

— Nicu, nu blestema, și nu vei fi blestemat. Nu te agita, pentru că Vova va da socoteală pentru toate fărădelegile înfăptuite până în prezent. Dumnezeu îl va pedepsi după merit.

— Cum să stau liniștit de vreme ce el a vrut să mă omoare? Dacă mă aflu în pat, lângă Ecaterina, acum eram fără suflare.

— Așa a vrut Dumnezeu să se întâmple. Calmează-te. Pe parcursul vieții vei mai întâlni nemernici din ăștia. Eu ies să văd ce fac băieții, iar voi așteptați-mă aici. Mă întorc cât de repede pot.

Râmaserăm doar eu și Galea. Ea, plângând copilărește, îmi sări la piept.

— Dacă știam cum se va termina, nici nu acceptam să mă implic, se văietă ea.

— Cine a știut că se va ajunge la moarte de om? Am vrut să facem un serviciu societății, dar s-a întâmplat invers.

— Scenele de groază, pe care le-am văzut cu ochii mei în această noapte, îmi vor rămâne întipărite în memorie pentru toată viața. Cred c-am s-ajung la casa de nebuni.

— Peste câteva zile vei uita totul. Haidem în altă cameră, pentru că nici eu nu pot suporta atmosfera de aici. Două persoane ucise în mai puțin de un minut. Coșmar! Vreau să-ți mulțumesc. M-ai ajutat enorm.

— Am acceptat doar dintr-un motiv. Altfel, nici vorbă.

— Din ce motiv?

— Ești tatăl copilului Măriei. Ea nu-mi e numai vecină, dar și o bună prietenă. Am stat alături de dânsa din clipa în care am aflat că-i însărcinată. Mereu a sperat că te vei reîntoarce.

— M-am întors!

— Cunosc povestea. Mi-a spus Maria. Ai fost un prost acuzând-o că te înșală. Sunt sigură că n-a făcut-o. Acel bărbat era verișorul ei.

— Să admitem că anume așa este, dar în fața noastră mai stă o problemă: diferența de vârstă.

— Da? Întrebă ea indignată.

— Da.

— Când te-ai culcat cu ea, nu te-ai gândit la acest lucru?

— Ei, făcui eu.

— La douăzeci de ani nu mai ești un copil. Bine că te duce capul cum să lași femeile însărcinate. Fii serios. Rămâi cu ea și crește-ți copilul împreună. E al tău. L-ai văzut?

— Da.

— Ce mai aștepți? Nu-ți bate joc de dânsa pentru că din cauza ta nu s-a recăsătorit.

— Nu a mai avut pe nimeni până acum?

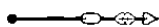
— În afară de soțu-său care era un ticălos, nu.

— Reiese că sunt abia al doilea bărbat din viața ei?

— Nu știu. Demonstrează totuși că ești bărbat. E o fată bună. Până în prezent te-a tot așteptat. Și iată, ca prin minune, ai venit.

— N-am venit de dragul ei. Soarta m-a târât până aici.

— Ar fi o coincidență uimitoare să te întâlnești cu cineva drag, ca din senin, pe o stradă dintr-un oraș atât de mare. Nu crezi?

— Nu știu.

— Soarta a decis să vă revedeți.

Deși nu vroiam să recunosc, simțeam că Providența binevoise ca eu să vin la Murmansk. Tot Ea vruse să mă întâlnesc și cu Maria. Aceste evenimente, chiar dacă nu erau pure întâmplări, cum vroiam eu să cred, erau totuși niște lucruri prestabilite din timp. Acel înger, pe care-l credeam a fi Satan, era un sol al divinității care încerca să mă aproprie nu doar de Maria, ci și de Dumnezeu. Vrând-nevrând, începui să percep niște adevăruri, care, cu puțin timp în urmă, mi se păreau ininteligibile. Așteptam să prind momentul în care să discut deschis cu acel pseudo-satan, care de mai bine de doi ani mă inducea în eroare. Galea avea perfectă dreptate: reîntâlnirea cu Maria nu fusese o coincidență. Se întâmplau lucruri ciudate în viața mea, care-mi depășeau cu mult nivelul de înțelegere, totuși, din acea clipă, o perdea densă de ceață se dispersase, oferindu-i minții mele posibilitatea să pătrundă fenomenele, mai mult sau mai puțin raționale.

— De vreme ce ești aici, zise calm Galea, gândește-te bine ce faci. Ori alegi să-ți crești fiul, ori mergi în țara ta, unde toată viața vei fi bântuit de remușcări. Ați lăsa copilașul în voia sortii, nu-i o glumă.

— Acum nu mă pot gândi la Maria. Iartă-mă că sunt atât de nepăsător față de ea și față de copil, însă sunt foarte afectat de moartea Ecaterinei. Deși am scăpat de dușmanul numărul unu, deși am scăpat de..., totuși, mai am probleme, exclamasem îngrozit.

Îmi amintisem că, deși Vova era mort, continuam să fiu dat în urmărire. Rămânea să mai aștept ceva vreme până când maiorul avea să rezolve această problemă. Deocamdată, moartea lui Vova nu-mi ușurase viața aproape deloc.

— Problemele sunt companionul omului pe pământ. Fără ele ne-am plictisi de moarte.

— S-ar putea spune și așa.

— Dacă vrei, poți rămâne în această noapte la Maria. Veți discuta în liniște până dimineată. Sper să ajungeți la

un consens. Dacă ți-e trist că a murit această fată, Maria va încerca să te consoleze.

— Nu-i vorba de Ecaterina, am o iubită în țara mea. Și-apoi, încă nu se știe: voi rămâne în libertate ori nu. Riscul să fiu închis este foarte mare. După ce voi pune la punct aceste chestiuni, mă voi gândi și la Maria. Crezi că nu mi-e milă de ea? Am și eu inimă, știu ce-nseamnă suferință.

— Bine, spuse ea nemulțumită.

În scurt timp, în apartament intrase maiorul, însoțit de câțiva polițiști. Radia de fericire.

— Nicu, poți fi liniștit. I-am prins pe ceilalți doi.

— Foarte bine. Mi-e ciudă, însă, că a decedat omul de care aveam nevoie cel mai mult.

— Nu dispera, pentru că acești doi băieți vor plăti și pentru fărădelegile tovarășului lor.

— Așa le trebuie. Totuși, Vova a scăpat prea ușor. Moartea nu-i o pedeapsă, e-un sfârșit firesc al omului.

— Ce să-i faci, norocul a fost de partea lui.

— Nu și de partea Ecaterinei.

— Așa-i, dar nu putem da timpul înapoi.

— Totuși, cine a ucis-o? Întrebai eu trist.

— După toate probabilitățile -Vova. Verdictul însă, va fi dat de către legiști, care dintr-o clipă-n alta trebuie să apară.

— Mă doare sufletul gândindu-mă că ea nu mai este printre noi. Nici Vova n-ar fi trebuit să moară. Acum cine ne va oferi detalii cu privire la decesul lui Iura? Treaba, din câte îmi dau seama, se complică.

— Ba nu. Totul e cât se poate de simplu. Dacă vor să se aleagă cu pedepse mai mici, acești băieți vor trebui să ne spună tot ce știu, inclusiv cine l-a omorât pe Iura.

— De moartea lui se face responsabil Aleoșa și bărbatul care-l însoțea. Când a avut loc schimbul de focuri, Vova nu era acolo.

— Vezi? Nu avem trebuință de Vova. În afară de el, informații prețioase ne pot oferi și alte persoane. Peste câteva ore vom cunoaște în detalii cine și cum a ucis acel tânăr.

— Sper să fie așa. Am obosit să mă gândesc la toate mârșăviile astea.

— Încă puțin, băiete, încă puțin. Haide să lăsăm totul pe seama anchetatorilor și a medicilor legiști. Ajunge prin câte am trecut astăzi. Ești gata de plecare?

— Unde?

— Cum unde? Acasă. Cred că merită să și dormim un pic. Văd că deja ți se închid ochii.

— Nicu, oferta mea rămâne valabilă: rămâi ori nu la Maria? Întrebă Galea. Dacă da, merg chiar acum s-o anunț.

Auzind una ca asta, maiorul exclamă mirat:

— Ia te uită, fug femeile după dânsul! Ha, ha, ha!

— Lasă-le să fugă că altă grijă n-au, zisei eu nonșalant.

— Ce faci, rămâi? mă cicăli Galea din nou.

— Haide, Nicule, decide-te mai repede că pierdem timpul, mă grăbi și amicul meu.

Îmi dădusem acordul fără să mă gândesc prea mult. Eram atât de obosit și dezorientat încât nu-mi mai păsa unde și cu cine voi dormi. Din cauza milioanelor de principii, eu, în calitate de ființă umană, nu aveam dreptul la nimic bun în viața asta. Cu cât mai des mă gândeam să respect normele morale, cu atât mai frecvent le încalcăm, așa că decisei să mă las în voia sortii, în voia libertății. Poate că numai astfel aș fi făcut ceva bun în viață.

— O.K., Nicu, continuă el. Dormi unde vrei și odihnește-te cât vrei. Măine te voi anunța cum stau lucrurile. Galea, ne cerem iertare pentru incomodități, dar în câteva ore, băieții noștri vor face ordine pe-aici. Eu cobor. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule maior. Vă mulțumesc pentru ajutor.

— Nicu, în primul rând, mulțumește-i lui Dumnezeu pentru că a binevoit ca lucrurile să se sfârșească astfel.

— Oricum, în mare parte, lucrurile au depins de dvs.

— Fie cum spui tu. Eu mă duc, dar vezi să nu mai faci vreo dădănaie.

— Nici nu-ți imaginezi cât de bucuroasă va fi Maria. Haide cu mine, mă îndemnă Galea, pornindu-se spre ieșire.

Cu pași șovăitori o însoții până la ușa vecină. Apăsă insistent pe butonul soneriei, însă Maria întârzia să deschidă. Abia peste câteva minute, în fața noastră apăruse tânăra femeie care, ținând cont de spusele Galinei, mă mai iubea încă.

— De ce nu deschizi? Întrebă Galea furioasă.

— Mi-a fost teamă. S-au auzit câteva focuri de armă, strigăte. Ce s-a întâmplat? Am văzut în fața blocului o mulțime de oameni. Până acum am stat ascunsă sub plapumă, așteptând să ia sfârșit învâlmășeala.

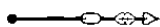
— Acum poți fi liniștită. Ți-am adus un bărbat care te va proteja toată viața, zise Galea.

Până în acel moment, Maria se prefăcuse că nici nu mă vede. Se comporta de parcă eram doi străini. După câtă suferință îi pricinuisem, era și firesc să mă trateze astfel. Suferisem și eu mult, ei îi păsa oare?

— Maria, ce-ai zice dacă aș rămâne pentru o noapte la tine?

Ea mă fixă cu privirea, fără să scoată o vorbă. Peste câteva

secunde, însă, ochii săi albaștri se umeziră. Plângea și zâmbea de bucurie. De foarte multe zile nu mai avuse vreun motiv să zâmbească. Vreme de doi ani de când ne cunoșteam nu petrecusem decât o singură noapte împreună. Totuși, acea noapte fusese suficientă ca între noi doi să se nască o atracție fizică și spirituală neobișnuită. Nu știu de ce mă iubea. Nu eram eu cel mai frumos bărbat din lume. Totuși, mă iubea. Mi-o declarase din prima clipă. Și eu o credeam. Cât despre mine... O urâsem în tot acest timp. Acum, când mă convinsesem că ea nu-i genul de femeie care să se arunce în brațele oricărui bărbat, n-o mai uram, dar nici n-o iubeam. Inima mea aparținea altei femei. Cu toate acestea, acel munte de iubire ce-l purtam în piept pentru Elena, se îndreptă, parcă, fără să vreau, spre Maria. Nu putea fi real, era nebunie curată. Nu mai gândeam rațional. În inimă-mi aveau loc transformări împotriva voinței mele. Mintea și sufletu-mi se înșelau mutual. Dragostea năvalnică din ochii

Măriei mă hipnotizase.

Din acel somn al absurdității fusesem trezit de către Andrei și de câțiva polițiști îmbrăcați în uniformă, care veniseră să investigheze circumstanțele în care s-a produs tragedia.

— Hei, bătrâne, exclamă el zgomotos. Din câte îmi dau seama o să fim vecini în această noapte. După ce-o să scoatem cadavrele alea din casă, vom avea chef să ne gândim și... la altceva.

— Galea, ce ți s-a întâmplat? Despre ce cadavre-i vorba? întrebă Maria speriată.

— Îți voi povesti mâine.

— Vreau să-mi spui chiar acum, insistă ea.

— Te atenționez, nu merită.

— Bine, răspunse ea, trăgându-mă de mână înăuntru. Noapte bună!

Ca un copil ascultător, o urmasem. Pomenindu-ne singuri, fără să ne vorbim, ne îmbrățișarăm și pornirăm spre camera în care dormeau copiii. Erau foarte drăgălași.

— Privește la bebelușul nostru, șopti Maria, punându-și îndrăgostită brațul în jurul gâtului meu. Va fi un bărbat chipeș, ca tine.

— Nici nu mă-ndoiesc.

— Însă va moșteni inima blândă a mamei sale, completă ea.

— Ar fi de dorit.

— Haide în odaia mea. Văd că ești obosit și, sigur, ai vrea să tragi un pui de somn.

— Ai dreptate! Sunt epuizat, totuși, mai întâi voi face un duș.

— Bine, zise ea liniștită. Acuș îți aduc un prosop.

— Mulțumesc.

— Te aștept în dormitor, glăsui ea blând.

În mai puțin de zece minute, proaspăt ca primăvara, mă îndreptasem spre dormitor. Maria stătea întinsă pe canapea, își acoperise corpul cu o plapumă subțire. Mă culcași alături de ea, privind-o fascinat. Formele sale ar fi trezit dorința sexuală oricărui bărbat. Eram tentat, dar mă

abținusem. Îndrăznii doar s-o mângâi.

— Nicu, zise ea în șoaptă. Ești ca vântul. Ba apari, ba dispari pe neașteptate. Mă bucur că ești acum lângă mine, însă...

— La ce faci aluzie?

— Mi se rupe inima văzând cât de nestatornic ești.

— Ce vină am eu, Maria? Așa mi-e soarta. Data trecută te-am părăsit, crezând că m-ai înșelat, iar acum am o iubită în țara mea.

— Vorbești despre fata aia, cum se numea? Maria?

— Nu. Maria s-a sinucis. Știi de ce a făcut-o? Pentru că am părăsit-o.

— Of, cât e de tragic, suspină ea.

— Acest incident nu-l voi putea uita niciodată. Și acum mai sufăr.

— Ți-ar fi fost mult mai ușor dacă rămâneai la mine!

— Desigur. Din cauza deciziilor luate în grabă v-am pierdut pe amândouă. Până acum câteva săptămâni n-am mai iubit pe nimeni, dimpotrivă, am urât. Am urât orice ființă care se numea femeie. Acum, după mult timp, am pe cineva. Deși mi-ai zdruncinat nițel sentimentele, tot pe Elena o iubesc. Nu pot s-o părăsesc. Nu vreau să repet greșelile din trecut.

— Ai de gând să te întorci la ea?

— Da.

— Aceasta va fi greșeala vieții tale. Tu ai un copil cu mine! strigă ea alarmată. Sper că n-ai copii și cu cealaltă?!

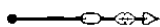
— Nu, nu, dar o iubesc mult.

— Nicu, hotărăște-te odată. De ce-ai mai venit la mine? Să-mi amintești că exiști? Dacă-i așa, mai bine nici nu veneai.

— Nici n-am visat să mă reîntâlnesc cu tine. În Murmansk am ajuns din întâmplare. Dacă întâmplarea m-a adus aici, tot întâmplarea a vrut și să ne întâlnim.

— Nu mă dezamăgi, te rog. Fii atent ce decizie iei. Dacă și de această dată pleci de la mine, voi proceda exact ca răposata ta iubită.

— Maria, haide să discutăm mâine dimineată. Acum

sunt obosit și nu-s în stare să gândesc limpede.

— Dacă vrei, sunt dispusă să mă mut cu traiul în țara ta.

— Nu, Maria. Eu n-am ce-ți oferi, sunt sărac. În schimb, tu, de bine, de rău, ai o casă.

— Atunci, rămâi aici.

— Ți-am zis doar că vom discuta mâine dimineată. Nu te supăra, dar lasă-mă să dorm.

Maria tăcu. Vorbele mele o jigniseră. Sărmana. Deși eram foarte obosit, nu puteam adormi. Un soi de vinovăție îmi pisa sufletul. Mereu mi se întâmpla să mă pomenesc între ciocan și nicovală și de fiecare dată, luam decizii greșite. Nu era corect să dau cu piciorul în Maria, pentru că aveam un copil împreună, dar nici pe Elena nu o puteam părăsi: o iubeam. Din două soluții rele era cu neputință să aleg una bună. Dar..., cine să mă-nțeleagă?!

* * *

— Nicu, bună dimineată! E trecut de ora nouă. Ți-am preparat un ceai fierbinte, te aștept în bucătărie.

— Acuș vin, Maria, răspunsei somnoros.

Dormeam atât de dulce, încât ideea să ies de sub plapumă nu mi se păruse deloc tentantă. Dar mă conformasem. Tânăra femeie pregătise micul dejun, iar eu, ca un domn amabil, eram obligat să-i apreciez efortul.

Maria încerca prin toate metodele să mă țină alături de ea. Spera să-i reușească. Aș fi vrut să-i fiu soț, însă circumstanțele nu erau tocmai favorabile.

— Nicu, vrei, nu vrei, trebuie să-ți iei bebelușul în brațe. Învăță-te să-l îngrijești.

— Cu plăcere, dar mă tem să nu se sperie de mine.

— Fii liniștit. Nu vezi cât de fericit este? Simte că ești tatăl lui. Cred că și-a dat seama de asta încă de când l-ai ținut prima dată în brațe.

În sufletul meu începu să încolțească un sentiment necunoscut. Țineam în brațe rodul tinereții mele. Se uita la mine ca la un zeu, gângăvind încontinuu. Poate că încerca

să-mi comunice ceva, dar rămânea neînțeleș în lumea sa. Poate că-mi zicea: „Tati, te iubesc” sau „Tati, rămâi cu mama”. Îmi era milă atât de dânsul, cât și de mama sa, dar nu eram în stare să am grijă de ei.

— Maria, ce părere ai dacă-mi voi continua studiile în țara mea, iar de două-trei ori în an să vin la voi în vizită?

În loc să spună ceva, ea își încreți nervoasă fruntea. Decizia mea era cu mult sub așteptările ei. După o scurtă tăcere spuse încet:

— Fă cum vrei. N-am de gând să te dădăcesc toată viața. Mi-ajunge câtă bătaie de cap îmi dau acești doi copii.

— Maria, nu te întrista. Dacă ne e scris să fim fericiți, vom fi, dacă nu, ce să-i faci?

— Da, Nicu! Ai dreptate. Haide să lăsăm lucrurile să meargă de la sine. De ce să le forțăm?! Dumnezeu e mare și știe ce este mai bine pentru fiecare dintre noi. Ai libertatea să faci ce vrei, dar nu uita că ești dator să-i porți de grijă copilului până la majorat.

— Să știi că-mi place cum gândești.

După amiază îmi sună maiorul. Idee n-aveam cum făcuse rost de numărul de telefon al Măriei.

— Nicu, delincvenții ăia au recunoscut totul la interogatoriu.

— Ce anume?

— De moartea prietenului tău Iura este responsabil Aleoșa. Îl cunoști?

— Sigur că da. E bărbatul despre care v-am spus că l-am rănit în acea noapte. A fost reținut sau încă nu?

— Da, nu-ți fă griji! Cred că va fi judecat pentru omor și pentru anumite infracțiuni comise anterior, iar acești doi băieți se vor alege cu pedepse ceva mai ușoare.

— Dar de ce? Ei sunt la fel de periculoși precum Vova și Aleoșa! Ar trebui să stea mulți ani după gratii.

— Vor fi judecați pentru port ilegal de arme, tentativă de omor și câteva infracțiuni minore, dar pentru că au colaborat cu polițistii, vor fi parțial grațiați.

— Cred că vor încasa cel puțin zece ani.

— Nu pot să mă pronunț.

— Apropo!

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă el degajat.

— Totuși, ei au violat-o pe Ecaterina!

— Liniștește-te. Ancheta e în curs de desfășurare. Până la urmă vom afla și alte lucruri murdare săvârșite de ei. Gruparea este alcătuită din treisprezece indivizi, așa că avem încă mult de lucru.

— Cu mine ce se va întâmpla?

— Tu ce crezi?

— Nu știu. În acea noapte l-am rănit pe Aleoșa. Pot fi acuzat.

— Contează pe sprijinul meu. Tu n-ai nici o vină, ai fost în legitimă apărare.

— Vă mulțumesc mult. Nu m-aș fi descurcat fără sprijinul dvs.!

— Deseară te voi anunța dacă ai fost scos de pe „lista neagră” a Interpolului. Să auzim de bine.

— Nicu, povestește-mi, te rog, tot ce se întâmplă în viața ta. Am sperat că-mi vei spune și singur, dar nici de gând n-ai. Ai vreo legătură cu incidentul de aseară? Ai probleme cu poliția și ai venit să te ascunzi la mine? Răspunde-mi chiar acum.

— Nu, Maria. Nu mai am probleme.

Fără să ezit îi povestii tot ce se întâmplase în noaptea precedentă. Ea tăcu. Se gândi îndelung după care spuse:

— Pari să fii un bărbat deștept, însă faci numai prostii copilărești. Ce-i cu tine?

— Cele mai josnice fapte, omul le săvârșește când se încrede în falșii prieteni. Crezusem că Vova îmi este un bun amic dar, de fapt, îmi era cel mai aprig dușman. Mă ademenise până ce m-a băgat într-o teribilă încurcătură.

— Din proprie experiență îți spun că merită să ai încredere doar în Dumnezeu. El e singurul care nu va dezamăgi pe nimeni niciodată. Deși am fost trădată de nenumărate ori, Providența m-a sprijinit să nu cad. Și tu m-ai trădat, însă acea mână puternică mi-a purtat mereu de grijă.

— Maria, fii mai optimistă.

— Sunt.

— Ce zici dacă astăzi vom ieși cu copiii la plimbare? De multă vreme n-am mai avut parte de-un moment de relaxare.

— Bună idee. Mă duc să-i îmbrac.

Rămasei singur. Mă tolănisem pe-un scaun și, bucuros că în sfârșit pot sta liniștit, mă adresasem lui Satan:

— Ce mai faci, bătrâne? Am impresia că n-am vorbit cu tine de-un veac.

— Ce să fac? Privesc din înălțimile cerului la tine.

— Și ce vezi?

— Mă mândresc, băiete, mă mândresc cu tine. Ai luptat cu tărie și aproape că ai învins.

— Cum adică, aproape? Am clarificat deja treburile cu Vova și cu banda lui. Acum sunt liber și, din tot ce mi s-a întâmplat în această călătorie, sincer să fiu, am avut multe de învățat.

— Nu-i suficient numai să înveți. Cel mai important e să respecti și să urmezi aceste învățături. Dacă vei proceda astfel, nu vei mai repeta greșelile pe care le-ai făcut în trecut.

— Îți promit să le urmez. Ele îmi vor servi ca mijloc de orientare pe parcursul întregii mele vieți. Te-am condamnat, însă acum pun mare preț pe dorința ta părintească de a mă învăța.

— Ascultă-mă atent. Vei fi nevoit să mai treci prin câteva greutăți, după care vei avea parte de o revelație uimitoare, în viața ta va interveni o turnură magică. Nu vei mai fi cel de odinioară.

— Nu cumva voi fi transformat în demon?

— Demoni sunt acei ce se leagă cu demonii. Tu nu ai nici o legătură cu dâșii. Ai învățat multe până în prezent, însă ți-a scăpat esențialul.

— Ce vrei să zici?

— N-ai învățat să te cunoști pe tine însuși. În această privință mai ai mult de lucru. Unii nici până la moarte nu ajung la înălțimea autocunoașterii. Privește înăuntrul tău și spune-mi ce vezi?

— Crezi că pot s-o fac așa, pur și simplu? Am nevoie de liniște ca să mă concentrez.

— Să faci acest lucru neapărat și vei fi mândru de ceea ce o să vezi acolo, însă până atunci voi continua să te țin în suspans. Îndură ce ți-e scris să-nduri aici în Murmansk, iar când termina-vei, întoarce-te în țară. Prima persoană pe care trebuie s-o vizitezi este călugărul care te-a ajutat atunci când ai avut nevoie. El îți va deschide ochii cu privire la tot ce ți se întâmplă. După aceea, vom întreține cea din urmă discuție a noastră. Mai mult nu-mi vei mai auzi vocea. Misiunea mea e pe sfârșite. Fiule, te-am îndrăgit nespun de mult, aș vrea să mă-ngrijesc de tine mereu, dar nu-i posibil.

— Cum, nu vei mai sta de vorbă cu mine niciodată? Întrebasem întristat.

— Nu.

— De ce? Nu-nțeleg! Am ascultat de tine ca de-un frate mai mare, ca de-un adevărat prieten, și acum, nu-i suficient că m-ai depozat de puterile supranaturale, ci mă mai și părăsești definitiv!

— Acelea nu au fost puterile tale. După cum ți-au fost date, așa ți-au fost luate. Te-am izbăvit de ele ca să-ți ofer în schimb puteri adevărate.

— Satane...

— Nu mă mai numi așa, mă muștră el blând.

— Bine, prietene. Spune-mi, te rog, cum să procedez în cazul Măriei? Sunt confuz. Știu că ar fi urât din partea mea s-o las de una singură, dar nu pot rămâne cu ea.

— Nu te impun să-ți iei anumite angajamente. Fiecare dintre voi are dreptul să decidă cum să-și trăiască viața. Tu tot ai acest drept. Fă ce vrei, numai rău nu face. Să lupti mereu pentru o viață mai bună, dar să nu strici viața altora. Trăiește după bunul tău plac, însă fii atent ca Maria să nu fie nefericită.

— Din câte înțeleg, am dreptul să fac ce vreau, dar sunt obligat să procedez cum vrei tu.

În loc să dea o replică, dispăru. Îmi era ciudă că relația noastră se apropia de sfârșit. Nu înțelegeam de ce trebuia

să punem capăt comuniunii noastre, de vreme ce ne împăcăm atât de bine?! Dar cel mai mult mă nemulțumea faptul că fusesem depozitat de puterile supranaturale. Nu mai aveam posibilitatea să prevăd viitorul, să fac minuni cu ochii, să mișc lucrurile fără să le ating. Deveneam exact cum fusesem odinioară: un om obișnuit. Simplitatea vieții umane, de care mă dezobisnui-sem în ultimii ani, mi se părea prea dificilă. Mă temeam că nu voi fi în stare să mă descurc, cu toate că, dacă mă gândeam mai bine, nici chiar acele puteri supranaturale nu-mi făcură viața mai ușoară. Ele îmi confereau doar o doză de superioritate în fața semenilor mei, în rest...

— Gî, gî, se auzi brusc o voce de copil.

Nicu Junior, cum îl numea Maria, se târa pe podele, venind spre mine. Legăturile de sânge îl determinară pe copilăș să se apropie de mine fără frică.

— Nicu, ai stat până acum degeaba? Ce mai aștepti? Îmbracă-te corespunzător, pentru că ieșim în oraș, nu în câmp! strigă Maria iritată. Lasă halatul acela!

Îmi displicuse faptul că încerca să se comporte cu mine ca o stăpână. Credea că, dacă avem un copil împreună, i se permite să ridice vocea la mine. Un alt lucru care mă deranja, era faptul că mă trata ca pe un copil. Comportamentul ei tâmpit mă determina și mai mult să plec. Să plec acasă. Deși era frumoasă la chip, sufletul ei lăsa de dorit. Cu un asemenea om alături aș fi încărunțit în cel mult un an. Poate că aveam o părere greșită despre viața de cuplu, dar mi-o închipuiam altfel. Mă credeam bărbat puternic, care întotdeauna conduce și niciodată nu se lasă condus.

— Haide, îmbracă-te odată, îmi ordonă ea din nou.

— Cu ce să mă îmbrac?

— Cu costumul, replică ea.

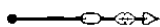
— Ce m-aș fi făcut fără el? glăsui eu mulțumit.

— De unde l-ai luat?

— Mi l-a împrumutat un prieten.

— Și de ce nu-l îmbraci?

— Nu fă zarvă, acuș îl îmbrac.

— Ai ajuns un nenorocit, purtând hainele altora.

— Se mai întâmplă.

— Dacă te-ai astâmpăra lângă mine, n-o să mai ajungi în asemenea situație. Știi ceva?

— Dacă e în legătură cu...

— Nu, nu e ce crezi tu. Vreau să te rog cel mai simplu lucru din lume: însoțește-mă duminică la biserică.

— Dar n-am pus piciorul într-o biserică de aproape un secol.

— Și ce? Zi-mi numai dacă mergi ori nu?

— Ce vrei să obții cu asta?

— Până în prezent ai dus un mod de viață mizerabil. Sufletul tău e plin de ură. Miroase a păcat de la tine. Fața ta e de războinic. Dumnezeu iubește războinicii, dar care luptă în numele Lui.

— Maria, nu înțeleg un lucru. Până mai deunăzi aveam de-a face doar cu oameni răi, cu hoți, cu criminali sau cu alți indivizi de aceeași teapă, însă de câteva zile am impresia că în viața mea au început să-și facă simțită prezența doar oameni cu principii religioase.

Chiar și acel înger al întunericii pe care până în prezent l-am numit Satan, îmi spune că nu-i Satan. Nici nu știu ce să mai cred.

— Crede în cine trebuie, spuse Maria.

Fără să țin cont de replica ei, continuasem:

— Maiorul îmi vorbea recent cu mult patos despre filozofii creștine, îndemnându-mă, precum o făcea și Satan, să iubesc binele, iar acum culmea, tu mă îndemni să merg la biserică. Aceste lucruri nu sunt simple coincidențe. În afară de acestea, mai am momente când simt în suflet chemarea lui Dumnezeu, simt forța pe care am ignorat-o până acum cu bună știință.

— Trebuie să te bucuri că Dumnezeu binevoiește să fii înconjurat de oameni buni.

— Da?

— El este Domnul cel Iubitor. El reprezintă Binele Suprem.

— Știu.

— De ce nu vrei să fii un om conștiincios și să accepți acest bine?

— Nu văd rostul.

— Cum îndrăznești să spui una ca asta?

— Dumnezeu ne oferă bunătatea Lui, însă nu ne scutește de rău. Ori cu binele Lui, ori fără el, răul oricum ne dă târcoale.

— E și normal, doar ne aflăm pe pământ, nu în rai! A fi creștin înseamnă a te angaja într-un război de lungă durată împotriva răului. În paradis vor merge doar luptătorii Domnului care au ținut piept lucrurilor de sorginte diavolească. Recunosc că și tu ești un luptător, doar că nu-ți îndrepti sabia în direcția cuvenită.

— Ba da! Mă războiesc cu dușmanii mei.

— Aceasta nu e o luptă dreaptă. Ca să fii plăcut lui Dumnezeu, luptă-te cu răul.

— Ehehei, cum să renunț la rău de vreme ce sunt prieten cu el? De vreo doi ani, stăpânul iadului, pe care tu și toți oamenii îl numești Satan, mă învață numai lucruri bune.

Maria zâmbi. Probabil credea că sunt nebun. Eram convins că toți cărora le povesteam că Satan mi-e prieten, se uitau la mine ca la un dement.

— Nu are rost să vorbesc cu tine despre asemenea lucruri, până când nu vei accepta să mergi de câteva ori la biserică. Ca să înțelegi ce vreau să zic, este necesar să te apropii, cât de cât, de Dumnezeu.

— Maria, de mic copil am început să citesc Biblia, însă, după o anumită perioadă am renunțat la învățăturile ei.

— De ce?

— Aveam impresia că ea este dușmanul meu. Fiecare cuvânt citit îmi descoperea slăbiciunile, moravurile, defectele, gândurile ascunse. Subiectul ei este axat în exclusivitate pe condamnarea oamenilor.

— Totuși, ea ne oferă soluții de a ne schimba.

— La ce bun să ne mai schimbăm? Și-așa viața asta-i scurtă. E atât de scurtă că...

— Nicu, nu merită să te gândești la lungimea vieții, sau

la scurtimea ei. Îmi place foarte mult proverbul lui Seneca: Durata vieții se măsoară în fapte, nu în timp. Mulți oameni își irotesc viața gândindu-se dacă vor trăi mult sau puțin. Câți ani îți dă Dumnezeu, atâția vei trăi. Datoria omului e să-și repartizeze anii vieții rațional. Biblia cere fapte bune din partea noastră. Oare e peste puterile mele sau ale tale să facem binele?

— Maria, crezi că sunt un om rău?

— Da. Ești chiar foarte rău.

— Dacă sunt așa cum crezi tu, nu ți-e teamă să stai în preajma mea?

— Nu.

— Eu știu de ce.

— Nu cred.

— Ți-e teamă de singurătate.

— Nu, pentru că demult m-am obișnuit cu ea. Vreau să trăiesc cu tine deoarece ești tatăl acestui copilăș și sunt sigură că poți fi un om foarte bun.

Rătăcirăm pe străzile liniștite ale Murmanskului până la aprinsul lumânărilor. Îmi făcuse plăcere să-mi port odrasla în brațe, iar ea să stea cuminte și să privească curioasă la tot ce se petrece înjur. În linii mari mă simțeam bine în compania

Mariei, însă inima-mi mereu nemulțumitoare de ceea ce are alături mă forța să revin la Elena. Era și normal, Elena era virgină, iar eu tânăr și, bineînțeles, visam să mă căsătoresc cu o fecioară. Prima căsătorie e mai complicată pentru că atât tânărul, cât și tânăra, sunt foarte pretențioși. Când vine vorba de recăsătorire, lucrurile stau mult mai simplu.

Ne îndreptam spre casă. Îngândurat, zisei:

— Dacă nu veneam în Rusia, două ființe ar mai fi trăit, iar cel puțin trei nu ar fi ajuns după gratii. Una dintre persoanele decedate era o domnișoară. Păcat că s-a stins.

— Ai avut ceva cu ea? întrebă Maria cu voce rece.

— O singură dată, dar fără voia mea.

— Nu cumva te-a violat! exclamă ea pe un ton ironic.

Mă făcui că nu aud întrebarea. Gândeam la altceva.

— Mă simt mizerabil știind că două tinere care au ținut la mine, au murit. Existența mea creează doar neplăcere și jale în jur. Am venit ca un blestem în viața părinților mei, dar și în viața celor care au de-a face cu mine. Nu-s altceva decât o pacoste.

— Ești o pacoste iubită de femeii.

— Va veni o vreme când nu mă vor mai iubi.

— Eu te voi iubi, mă asigură ea.

— Sunt atât de nesăbuit în tot ce fac. Și nu sunt un om rău așa cum zici tu. De ce a trebuit să moară tocmai trei persoane din cauza mea? Maria, Ecaterina, Vova. Cine-i următorul?

— E un semn bun când omul începe să-și regrete faptele, înseamnă că gândește, gândește lucid. Vreau să fac niște cumpărături, mă-nsoțești?

— Bineînțeles!

* * *

În acea noapte aproape că nu avusesem somn. În primul rând, mă gândeam de ce nu mă telefonase maiorul, iar în al doilea rând, nu știam cum să procedez în privința copilului și a Măriei. În corpul meu tânăr bătea o inimă bătrână. În puținii ani trăiți, îndurase multe. Mă întrebam cât va mai rezista?! Deși o aveam alături pe Maria, mă simțeam însingurat. Nu trecuse nici o zi de când venisem la ea, dar deja simțeam nevoia să schimb ceva în viața mea. Ce să mai schimb? Modul de viață? Modul de a privi la ea?! Evenimentele curgeau pe dinaintea ochilor mei ca niște ape repezi. Nici nu reușeam să realizez ce mi se întâmplă. Așteptările lui Satan și cele ale Măriei mă depășeau.

Dimineața, chinuit de gânduri, hotărâsem să plec. Maria mai dormea încă. Mă gândeam să plec și să-i las o scrisoare, dar mă răzgândisem. Ar fi fost inuman să procedez astfel.

— Maria, trezește-te.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, chinându-se să-și dezlipească ochii.

— Înainte să plec, vreau să discut cu tine.

— Presimțeam că vei pleca. Am fost pregătită să suport această lovitură. Nestatornicia ta nu mă mai miră, nici nu mă mai sperie.

— Te rog, nu te supăra. Mi se rupe inima, știind că bebelușul nostru nu mă va avea alături, dar așa e viața. Îți promit că-l voi vizita. Te plac, Maria, poate că și te iubesc, dar nu pot să mă astâmpăr. Trebuie să mă duc în țara mea. Nu vreau să repet greșeala de acum doi ani. Crezi că voi fi fericit știind că încă o fată a avut de suferit din cauza mea?

Maria începu să lăcrămeze, menținându-și totodată calmul.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ajutat să cunosc adevărata fericire. Dacă nu conștientizam acest lucru, demult mi-aș fi pus capăt zilelor. Dacă El vrea ca noi să nu trăim împreună, așa să fie. Asta e pedeapsa pe care sunt obligată s-o îndur pentru că am dat naștere acestui copil nelegitim. Dumnezeu nu are nimic împotriva bastarzilor, ci împotriva acelor care îi aduc pe lume. Pleacă Nicu, Dumnezeu să te binecuvânteze.

Cuvintele ei simple, lipsite de ură și răutate, mă înduioșară. Mă uitam la ea tăcut și mă miram de câtă tărie de caracter dă dovadă. Dumnezeu o ajută să înfrunte orice greutate.

— Tu doar știi de ce vreau să plec.

— Nu mă interesează.

— Privește-mă în ochi și zi-mi: vezi în mine o persoană pregătită să întemeieze o familie? Sunt încă nehotărât, nu știu ce vreau de la viață.

— Nu te justifica. Pleacă. În loc să te blestem, te voi binecuvânta mereu. Mă voi ruga să ți se deschidă ochii cu privire la adevărurile vieții. Pleacă, copilașule, du-te la mama ta să te dădăcească.

— Nu mă ofensa. Încearcă să te pui în situația mea.

— Las-o baltă, replică ea pe un ton sarcastic.

Mă îmbrăcasem rapid și vrusem să ies, însă ea ținuse morțiș să servesc un ceai. Acceptasem. După aceasta, intrasem tiptil în odăița copiilor și mi-au strâns urmașul în

brațe. La despărțire o strânsei și pe Maria, oferindu-i cel din urmă sărut. Înainte să închidă ușa în urma mea, spuse tristă:

— Poți să vii la mine ori de câte ori vei dori. Aici mă vei găsi oricând.

— Bine, scumpo! Nici nu știm ce surprize ne rezervă ziua de mâine. Totul depinde de voia Celui de Sus. Tu singură ai spus-o.

Mă îndreptasem spre comisariat fără să mai privesc în urmă. Odată ajuns acolo, maiorul mă întâmpină zâmbind.

— Ce-i, Nicule? Ți s-a făcut dor de mine?

— Am venit să aflu ce se mai întâmplă pe-aici. Aseară nu m-ați contactat și mi-am făcut griji.

— Te-am lăsat să te relaxezi. Am rămas perplex la aflarea vestii că ai un copil cu femeia aia. Îți spun fără ocolișuri: ești un bărbat-problemă.

— Acesta e un alt capitol din viața mea.

— Ce vei face? Rămâi cu ea ori pleci acasă?

— Vreau să plec în țară chiar astăzi. Totul depinde de vestea pe care mi-o veți da. Sper că legea e de partea mea.

— Nu mai ești căutat de polițiști. Te felicit! Ar fi trebuit să fii interogat în calitate de martor, dar am rezolvat problema. Povara ta am pus-o pe umerii mei. Sper să fiu în stare s-o port, zise el zâmbind. Ești deja bărbat în toată firea, continuă el. Ai grijă de copil. Vei regreta cumplit dacă îl vei lăsa în voia sorții.

— Să știți că nu l-am abandonat, dar, deocamdată, nu pot să-i fiu alături.

— Mai târziu nu va mai avea nevoie de tine.

— Da, înțeleg, dar acum chiar nu pot rămâne.

— Până în prezent ai comis multe păcate, fiule. Presupun că sufletul ți-e precum cârmăzul. Ar fi bine să-ți faci datoria de tată. Astfel vei avea un dușman mai puțin pe acest pământ.

— Pe parcurs voi lua o decizie.

— Grăbește-te s-o faci.

— Sunt un vagabond, domnule maior. Nu știu cu ce l-aș putea ajuta.

— Chiar și vagabonzii au datoriile lor. Însăși viața este o responsabilitate.

— Mai întâi vreau să termin facultatea, după care, văd eu ce-i de făcut. Timpul le vindecă pe toate. Acum cred că ar fi bine să pornesc spre casă.

— De vreme ce pleci, aș vrea să te rog un lucru de care să ții cont toată viața.

— Spuneți. Promit să vă ajut cu tot ce-mi va sta în puteri.

— Ca să poți să-i ajuți pe alții, ajută-te pe tine însuși.

— Bine spus.

— Ori de câte ori vei veni la Murmansk pentru mine va fi un motiv de bucurie, însă și mai fericit voi fi atunci când nu vei mai călca în străchini.

— Satan mi-a promis că în curând voi avea parte de o revelație, care-mi va schimba total viața. Sper că acea schimbare să fie în bine. În caz de necesitate, voi depune eforturi supraomenești ca să-mi trăiesc viața onest.

— Mulți spun că schimbarea în bine sau în rău depinde de fiecare dintre noi, dar nu-i chiar așa. Schimbarea comportamentului uman este decisă de forțele supranaturale. Omul nu are nici o putere. Mă bucur că tu, spre deosebire de majoritatea oamenilor, te bazezi, cât de cât, pe intervenția forțelor exterioare, generatoare de schimbări.

— Mă bazez, pentru că în ultimii ani, zi de zi le-am simțit eficiența. Precum ați spus și dvs., noi depindem totalmente de aceste forțe.

Maiorul mă ascultă cu atenție, după care vârase mâna în buzunarul hainei, scoțând de acolo un teanc de bani.

— Ține, băiete, trei mii de ruble. Știu că n-ai nici un sfanț, zise el blând. Cred că vei găsi drumul spre Moldova, glumi dânsul.

— Am mers pe aceste drumuri nu o singură dată. Mi-e rușine să accept acești bani, dar n-am de ales. Când voi putea, promit să vă întorc de două ori mai mult decât mi-ați oferit dvs.

— Nu-i nevoie. Când faci un bine, nu aștepta nimic în schimb.

Mai discutam o jumătate de oră, după care, părăsisem

sediul comisariatului. Nu eram cel mai bun bărbat din lume, dar mi se strângea inima de durere gândindu-mă că voi pleca la mii de km distanță de copilășul meu. Dintotdeauna detestasem tații sau mamele care-și abandonează copiii, dar iată că soarta decise să fiu ca ei. Vroiam să stau alături de dânsul, însă, dorința de a pleca acasă era mai presus de toate. Procedasem ca un laș, ca un nemernic, ca... un prost. Eram confuz. De fapt, așa eram mereu.

* * *

După câteva zile de călătorie, pășeam din nou pe pământul strămoșesc. Nu-mi vizitasem nici iubita, nici părinții, nici holurile universității. Mă pornisem grăbit la mănăstire. Eram nerăbdător să vorbesc cu starețul. Eram epuizat sufletește. Dacă cu vreo câteva zile în urmă nu-mi imaginam viața fără acel Satan, odată ajuns la mănăstire, mă gândisem că era și timpul s-o rup cu el. Acea relație mă obosise. În timpul ultimei deplasări în Rusia fusesem trecut prin foc și sabie. Eram pregătit să înfrunt orice greutate. Nu mai era necesară supravegherea constantă a lui Satan.

Frunzele galbene de pe copaci semănau cu niște gutui coapte. La cea mai slabă adiere de vânt cădeau cu sutele, cu miile. Când intrasem în curtea mănăstirii, îl surprinsesem pe stareț sub coroana copacului, unde stătea de obicei.

— Bun găsit, părinte, exclamasem eu fericit.

În loc să-mi răspundă, își ridică privirea din cartea veche ce-o ținea în mâini, uitându-se nedumerit prin părți. Abia când mă zărise, zise surprins:

— O! băiete! M-am gândit că nu vei mai veni pe-aici vreodată.

— De ce să nu vin, părinte? răspunsei zâmbind, în timp

ce mă aplecam să-i sărut mâna.

— De obicei, oamenii vin încoace numai când au nevoie de ajutor.

Mă gândeam să-i spun că nu-s ca toți ceilalți, însă chiar eram. Venisem să clarific un mister. Altfel, sigur, nu-mi îndreptam pașii spre această mănăstire.

— Aveți dreptate, părinte. Așa-i firea noastră, a oamenilor. Ne gândim la suflet numai atunci când trupului îi e rău.

— Povestește-mi, cum îți mai merg treburile? Ce gând, ce vânt te-a adus încoace? mă întrebă el prietenos. Ai mai trecut pe la mormântul Măriei?

— Nu, dar voi trece.

— Du-te, fiule! Ai iubit-o mult, așa că fă-i din când în când câte-o vizită. Morții trebuie respectați. Am trecut deunăzi pe la cimitir. Mormântul ei este acoperit în întregime cu flori de toamnă. Ca la dânsa, nu-i la nimeni.

— Voi trece și eu, însă numai după ce mă ajutați să rezolv o problemă. Cred că aceasta va fi cea din urmă rugămintă. Promit să nu mai aduc vorba de Satan, niciodată.

Starețul se înroși la față. După ce medită câteva clipe își ridică ochii spre mine, zicând îngândurat:

— Așadar, mai ai probleme. Din propria-mi experiență știu exact că oamenii pe care i-am izbăvit de Satan, nu au mai fost posedați.

— Părinte, nu vă deranjați. N-am probleme, dimpotrivă, mă simt foarte bine. Zi de zi, Satan mă învață doar lucruri bune.

— Stai, fiule, ce-i cu aberațiile astea? îmi vorbești despre lucruri care, pur și simplu, nu se pot întâmpla. Ți-am mai spus, că odată ce te-ai debarasat de diavol mai mult nu se întoarce la tine. Diavolul revine la același om numai în cazul în care nu sunt respectate anumite norme în procesul de izgonire a lui din corpul individului. Eu am urmat toate recomandările.

— Atunci, cine-i acel cu care vorbesc zilnic?

— Nu știu, spuse el încurcat.

— Îl văd și-l aud ca în trecut, doar că acum suntem foarte buni prieteni. De când am restabilit relația noastră de amicitie, nu mi-a mai pricinuit nici un rău.

— Stai. Ia lucrurile pe rând și povestește-mi totul în amănunt, mă sfătui el.

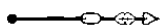
— După ce a murit Maria, nu am mai avut ocazia să discut cu dvs., însă de atunci relația mea cu Satan a luat o nouă întorsătură. Într-una din zile, fiind foarte abătut, în fața mea apăruse el. Spunându-mi vorbe mieroase, reușise să mă consoleze. Mă simțeam îngrozitor nu numai că murise Maria, dar și din cauza că pe cealaltă Mărie, din Murmansk, o surprinse-sem cu un bărbat străin în apartament. Nu mai aveam nici o speranță. Pierdusem tot ce aveam mai drag. Mă simțeam singur și neajutorat, așa că, fără să-mi cântăresc prea mult decizia, îi propusesem să fim din nou prieteni, iar el a acceptat. Zi de zi, cu grijă părintească, îmi oferea o educație foarte bună. Atâta timp cât am fost frământat de întrebări de ordin spiritual el, cu multă răbdare, îmi dăduse răspunsurile de rigoare. Treptat însă spre surprinderea mea, el începuse să vorbească doar cuvinte frumoase despre Dumnezeu. Culmea a fost, totuși, atunci când mi-a interzis să-l mai numesc Satan. Zicea că el este altcineva, nu diavolul.

Starețul tăcea. Niciodată nu se grăbea să dea replici. Meditase câteva minute, după care, privindu-mă țință în ochi, răspunse lent printr-o întrebare:

— Fiule, știi cine-i Satan? Crezi că-i posibil ca un demon să vorbească frumos despre Dumnezeu? Acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

— Apropo, el m-a trimis la dvs. M-a asigurat că voi avea parte de o revelație. N-am idee la ce făcea referință.

— Ce să zic? În ultimele secole din ce în ce mai rar aud vorbindu-se despre apariții ale îngerilor în viețile oamenilor. Mai des se vorbește despre manifestările diavolești. Luând în calcul posibilitatea că aceste apariții din viața ta aparțin unui înger al Domnului, poate fi considerat nu doar un fenomen, ci și un mare noroc al tău. Orice om și-ar dori să vadă, măcar o singură dată în viață,

un chip ceresc. Lumea a devenit materialistă și-i vine greu să creadă în ceea ce nu vede. Dacă acesta o fi fiind un înger al Domnului, mulțumește-i din suflet. Înseamnă că ești un om binecuvântat de El. A ales să se descopere anume ție.

— Asta-i problema. Nu știm, e un înger al luminii sau al întunericului? Mi-e teamă să nu mi se fi întins vreo cursă. Nu știu ce să mai cred.

— Am ceva literatură cu privire la aceste lucruri. Vei încerca să cercetezi și singur realitățile ascunse. Pot să-ți pun la dispoziție și nenumărate apocrife scrise de călugări care demult nu mai sunt printre cei vii. Vei afla lucruri uluitoare. Vreau totuși să te întreb: care este atitudinea ta față de Dumnezeu?

— Nu știu ce să răspund. N-am nimic împotriva Lui, dar nici nu pot crede în El. În ultimii doi ani, am aflat multe lucruri despre religiile lumii, despre credințele popoarelor, despre obiceiuri și ritualuri religioase. Cunosc detalii interesante despre fiecare practică religioasă în parte. Sunt inițiat în acest domeniu, însă, deocamdată, nu am simțit o atracție neobișnuită față de Dumnezeu.

— Totuși, ai simțit ceva.

— În urmă cu câteva zile, da. Sunt prea multe lucruri pe care le ador, dar Dumnezeu îmi cere să renunț la ele.

— Și mie mi-au plăcut multe lucruri în viață, dar, până la urmă, cel mai mult mi-a plăcut de însuși Dumnezeu. Dacă în sufletul tău a apărut vreo atracție față de divinitate, profită, pentru că așa ceva s-ar putea să nu mai apară niciodată. Păcatul te va despărți definitiv de Dumnezeu. Nu în zadar te-am întrebat dacă ai devenit credincios ori nu. Dacă acel înger ar fi de la Domnul, demult încerca să te schimbe. De vreme ce acest lucru nu s-a întâmplat, mă face să am anumite rezerve. Totuși, atitudinea sa îngăduitoare față de lucrurile sacre îmi spulberă îndoielile.

— Nu numai că mi-a dat o educație aleasă, dar a și încercat să-mi implanteze în suflet cvasitotalitatea virtuților umane.

— Virtuțile sunt niște calități morale fără de care omul se naște și fără de care se duce în pământ. Ele doar pregătesc sufletul pentru viața viitoare. Ele reprezintă calea de asigurare a sufletului.

— Mda, făcui eu.

— Biblia zice că cine are urechi de auzit, să audă, și cine are ochi de văzut, să vadă. Câte minuni a făcut acest înger în viața ta, iar tu rămâi, ca și în trecut, insensibil. Când aud vorbindu-se de Dumnezeu, mă trec fiori prin tot corpul, zise starețul mângâindu-și îndelung barba căruntă. Prin virtuți ne asigurăm sufletul. Mi-a plăcut enorm de mult spusa lui Ch. H. Spurgeon: O, de ar fi o societate de asigurare a sufletelor! La oameni nu este o astfel de societate: numai la Dumnezeu este cu putință să fim asigurați. A făcut o afirmație corectă. Actualmente, putem asigura casele, mașinile, bijuteriile, însă sufletele -nu pot fi asigurate. Numai Dumnezeu o poate face. Acel înger nu în zadar încearcă să te facă virtuos. Asigură-ți sufletul, fiule, Dumnezeu demult așteaptă.

— Ce să zic, părinte? Felul în care îmi vorbești mă ajută să privesc la viață mult mai optimist.

— Călugărește-te și vei fi și mai optimist, îmi propuse el.

— Vreți să știți care este părerea multor oameni despre călugări? Mă tem că nu o să vă placă.

— Știu ce se vorbește despre noi. Uneori se întâmplă ca bârfele despre viața călugărilor să fie și reale. Nu mi-e rușine să recunosc. Sunt și ei oameni și li se întâmplă și lor să calce strâmb. Păcatele lor știrbesc imaginea vieții mănăstirești, dar nu crede că toți monahii sunt la fel.

— Cum procedați când aflați că cineva dintre călugări a săvârșit vreun păcat demn de toată rușinea? Ce pedeapsă-i aplicați?

— Uneori se ajunge până la excluderea lui din comunitate.

— Sărmanii.

— Nefericiții, concretiză starețul.

— Se înregistrează frecvent asemenea cazuri?

- Nu prea, totuși...
- Nu-i de mine viața de mănăstire.
- Cei smeriți se adaptează ușor.
- Oriunde m-aș afla atrag asupra mea rușinea și ocara.

Nu vreau ca această mănăstire să aibă de suferit.

— Of, of, măi băiete, să-mi dea voie Dumnezeu ți-aș trage o mamă de bătaie!

* * *

— Acest manuscris aparține unui călugăr ce a murit cu mai bine de cincizeci de ani în urmă, mă informă starețul. Toată viața lui a cercetat cu interes influența demonilor în viața oamenilor. Fusesse un adevărat profesionist în scoaterea de draci din trupurile multor suferinzi. Ți-l dau numai dacă ai de gând să-l citești aici. Absolut nici o lucrare din această bibliotecă nu a ieșit, nici nu va ieși vreodată în afara curții mănăstirii. Ținem foarte mult la tezaurul lăsat de înaintașii noștri.

— Îmi pusesem în gând, spre seară să revin în oraș, dar cred că voi rămâne aici până mâine. Vreau să citesc cu orice preț acest manuscris. Satan mi-a zis că voi avea o revelație, însă, din câte văd, vorbele sale nu se adevăresc.

— Toate lucrurile la timpul lor, replică starețul liniștit.

Anii bătrâneții ce stăteau cocoțați pe umerii săi își spuneau

cuvântul. Sărmanul respira din ce în ce mai greu. Dacă se apleca să ia vreo carte de pe rafturile de jos, se dezdoia anevoie. Totuși, nu se putea obișnui cu gândul că-i bătrân. Stăteam așezat pe un scaun din lemn ținând în mâini manuscrisul și mă gândeam că nu mai e mult până când voi ajunge și eu ca preabunul stareț.

În aerul stătut din interiorul bibliotecii trona un miros fin de mucegai. Acea lepră verde ce se întindea pe minuscule porțiuni din perete, sigur nu făcea bine sănătății, și așa precare, a călugărului. Respirația sa dificilă nu era cauzată de bătrânețe, ci de vreo afecțiune a plămânilor. El nu conștientiza pericolul. Petrecea foarte

mult timp în interiorul acestei încăperi. Se sinucidea lent, fără să știe.

— Nicu, mă chemă el.

— Da, părinte.

— Ține acest manuscris.

— Despre ce-i?

— Este o culegere de meditații de-ale mele. Sper să-ți fie de folos.

— Părinte, aș citi orice, numai să pot găsi cheia deznodământului cu privire la relația mea cu Satan. Nu știți, au existat cazuri similare?

— Niciodată n-am întâlnit așa ceva, răspunse el gânditor.

— Dar Satan mi-a spus să discut anume cu dvs., asigurându-mă că sunteți persoana care-mi va deschide ochii. Am sperat din tot sufletul să-mi prezentați adevărul.

— Fiule, eu și, în genere, toți călugării suntem niște mistere în fața lumii. Fiecare om cunoaște câte ceva despre noi, însă restul rămâne o mare taină. Deținem secrete pe care suntem obligați să nu le împărtășim nimănui. Oamenii ne cunosc ca pe niște simpli slujitori ai Domnului, dar despre celelalte activități ale noastre, nimeni nu știe nimic. Ceea ce vezi atunci când te uiți la mine sau la oricare frate de-al meu, nu-i decât partea aisbergului de deasupra apei. Restul, care reprezintă esențialul, se află sub apă.

— Ce vreți să spuneți? Întrebasesm intrigat.

— Îți răspund tot cu o întrebare: ce părere ai despre numerologie?

— Se zice că ea intră în contradicție cu religia. Unii folosesc numerele, cifrele, ca să-și cunoască viitorul. Acest fapt nu corespunde cu conceptul precum că soarta este predestinată.

— Nu-i corect. Cu ajutorul numerelor încercăm doar să ne cunoaștem viitorul, nu și să-l schimbăm. Însăși Biblia conține unele fragmente în care sunt scoase în evidență elemente ce țin de numerologie. Cel mai plauzibil este textul de la Apocalipsa 13:18, unde scrie: Aici este

înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om. Și numărul ei este: șase sute șazeci și șase. Șase sute șazeci și șase nu-i decât un număr, însă în spatele lui se ascunde un nume sau poate un text. Mulți au încercat să afle această taină, unii dintre ei aventurându-se până într-acolo încât să zică că este vorba despre Papa de la Roma.

— Dar dvs. ce credeți?

— Sunt un anonim, așa că nimeni nu va lua în considerație opinia mea. Plus la toate, nu vreau să pun pe seama nimănui numărul dat. Numai Dumnezeu știe la cine se referă. Prin intermediul numerologiei avem puterea să dezlegăm numeroase mistere.

— Din câte se vede, Satan nu m-a trimis întâmplător la dvs.!

— Fiule, îți vorbesc despre lucruri, pe care nu le-am spus absolut nimănui. De vreme ce insiști să afli marele secret al vieții tale, sunt dispus să te ajut. Tot ce-ți voi spune în continuare este o taină. Noi avem practicile noastre oculte, și nimeni, absolut nimeni, care nu face parte din cercul nostru călugăresc, nu are dreptul să ia parte la ele. E o taină. Înțelegeți?

Vorbele călugărului mă speriau. Mă înghesuisem pe scaun, confirmându-i verbal:

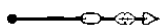
— Înțeleg, înțeleg. Spuneți-mi totuși despre ce practici e vorba?

— Te asigur că ce facem noi, nu este în contradicție cu voia lui Dumnezeu. Taina noastră este moștenită din generație în generație în această mănăstire. Mă angajez să aflu anumite lucruri ascunse din viața ta dar, mai întâi, te rog, să citești aceste două manuscrise. Mai apoi vom trece la practica propriu-zisă. Trebuie să fii inițiat cât de cât. Te anunț că noi, călugării, suntem toți inițiați. Viața noastră constă din post, rugăciune, meditație și iarăși meditație. Gândurile ne sunt atât de profunde, încât Dumnezeu ne-a ajutat să percepem niște lucruri fenomenale. În mod obișnuit nu ne-ar fi reușit niciodată. Noi trăim în două lumi paralele.

Aceste din urmă cuvinte ale călugărului mă făcură să mă cutremur din toată ființa. Aflam niște lucruri absolut noi. Cum de putusem să trăiesc atâția ani, fără să bănuiesc măcar, că există o viață ascunsă a călugărilor?! Vroiam să aflu cât mai repede despre ce era vorba. Totodată, vroiam să verific dacă ei vor utiliza același procedeu de lucru pe care-l utilizasem și eu, atunci pe când mă aflam în Tihvin.

După câțva timp petrecut în bibliotecă, starețul îmi propuse să mergem la masă. În sufrageria semi-întunecoasă, rând pe rând, se adunară toți călugării. Printre ei era și Macarie, tânărul monah cu care mă înțelegeam foarte bine. După prânz, mă grăbisem să iau loc pe scaunul pe care de obicei stătea starețul. Trebuia să încep lecturarea manuscriselor. Mă întrebam mâhnit, de ce asemenea lucrări, pe care starețul le considera nespuse de valoroase, nu fuseseră niciodată publicate? Cu cât mai bine cunoșteam acest om, descopeream în el o ființă excepțională. În afară de credința în Dumnezeu, el mai era puternic atras și de practicile oculte. Dacă lui i se părea că nu-i nimic rău în asta, eu vedeam contrariul. Totuși, nu eram eu omul potrivit care să judece ce-i corect și ce nu. Inițial, hotărâsem să citesc manuscrisul ce aparținea starețului. Eram curios să văd cum gândește. Titlul părea incitant: „Cu Dumnezeu și cu diavolul”. După ce citisem câteva pagini rufoase și învechite, înțelesesem că scrierea era de fapt autobiografia sa. Spunea lucruri interesante, precum: „Dumnezeu răpește omului din plăcerile lumești, dăruindu-i în schimb veșnicia, pe când Satan îi oferă toate darurile acestei lumi, lipsindu-l însă de cel mai prețios cadou -viața veșnică. Destinul nu trebuie să-l modelăm, ci să-l urmărim. Cine crede că viața omului este o întâmplare, e prost. Nu poți zice despre Cineva care există, că nu există. Dumnezeu este iubitor și îngăduitor, însă pedepsește crunt.” Fiecare rând din acel manuscris conținea un gând. Fiecare vorbă a sa se revărsa de înțelepciune. Bătrânul stareț era plin de duh.

— Ei, fiule, cum ți se pare? întrebă el fără veste. Tresării.

— E foarte interesant, însă, nu înțeleg ce treabă au filozofile dvs. cu problemele mele?

— Vei vedea că au.

— Fie, știți mai bine.

— Până nu demult mă împotriveam cu vehemență adoptării practicilor oculte în comunitatea noastră de călugări, însă am înțeles că nu numai cifrele, dar și celelalte detalii despre care n-o să-ți vorbesc, ne sunt oferite de Dumnezeu.

— De ce credeți așa?

— Pe Dumnezeu II cunoaștem datorită Bibliei, în schimb pe noi înșine ne putem descoperi cu ajutorul cifrelor. Cred, precum ți-am mai spus, că nici o practică nu ne poate fi interzisă, de vreme ce prin ea nu contestăm existența Creatorului. Pentru mine, numerologia este o știință care face parte din religie.

— Exagerezi, părinte.

— O, nu, te înșeli.

— Nu-s teolog, dar cred că...

— Nu te grăbi să crezi nimic. Dacă acel înger te-a trimis la mine, în mod cert știe cu ce mă ocup.

— Posibil.

— Dacă știe cu ce mă ocup și vrea să-ți dau o mână de ajutor...

— Înseamnă că, indiscutabil, este un înger al lui Dumnezeu, continuasem eu.

— Da, fiule, da.

În timp ce starețul, absorbit de acest subiect, vorbea, natura îmi oferise un dar -o frunză galbenă, care tocmai se desprinsese din copacul sub care stăteam. Se așezase lin peste manuscrisul ce-l țineam în mâini. O ridicasem precaut și începusem s-o flutur în aer. Deși nu era decât o simplă frunză, galbenă ca alte miliarde de frunze, îmi era milă de ea. Avuse parte de o existență foarte scurtă. În mai puțin de-un an reușise să înmugurească, să crească, să se mențină verde, apoi să se usuce și să cadă. În scurt timp avea și să putrezească.

— Te gândești cum mor frunzele, fiule? mă întrebă

bătrânul, în timp ce-și îngrămădea haina lungă și neagră între picioare.

— Exact. Mă gândesc la natură. E și ea o lume vie, dar care tace mereu. Învie primăvara și moare toamna fără să-i pese cuiva.

— Mai curând ți-ai îndrepta privirea spre noi, oamenii, care chiar reprezentăm o lume vie, replică el. Spre deosebire de natură, de care nimeni nu ține seama, moartea fiecărui cetățean al planetei este strict supravegheată de ochii Domnului.

— Privesc cu înfrigurare la moarte. Mă tem să mor. Nu vreau să mor niciodată. Îmi fuge pământul de sub picioare, când mă gândesc că într-o bună zi nu voi mai fi.

— Tu nu ești unicul. Mulți, mulți de tot se tem. Și eu m-am temut odată. De-o bucată de vreme însă am început să privesc la ea ca la ceva firesc. Te atenționez că veșnic vor trăi acei care nu s-au temut mai întâi să moară. Păcatele îl fac pe om vulnerabil în fața morții. Încrede-te în Dumnezeu și nu vei avea teamă de nimic.

— Totuși nu sunt de acord cu moartea!

— Cine ești tu ca să i te împotrivești? Cine ești? Spune! Cu moartea nu sunt de acord nici cei mai influenți oameni ai lumii. Nu avem nici o putere în fața ei. Toți suntem slabi. Pe cât de slab este un păstor de oi, pe atât de slab este și un președinte de stat. Nimeni nu vrea să moară. Nici miliardarii, care toată viața și-au agonisit averi fabuloase, care își permit să-l mituiască pe oricine, nu pot plăti morții să-i ocolească. Nici chiar mulți dintre liderii religioși nu sunt de acord cu moartea, totuși, ei nu vor să recunoască în fața lumii. Arată-mi omul care vrea să moară și să se despartă de copii, de soț, de soție? Deși Dumnezeu ne pune la dispoziție paradisul, în care e mai bine decât oriunde în altă parte, noi vrem, cu orice preț, să trăim veșnic aici, pe pământ. Veșnicia vieții pe pământ nu se poate de cumpărat nici cu toți banii din lume. Și știi de ce?

— De ce? Întrebam captivat.

— Pentru că nu-L poți cumpăra pe Dumnezeu cu ceea ce de fapt îi aparține. Pământul, cu tot cu oameni și cu tot

cu bogățiile lui sunt proprietatea Creatorului. Să moară, cred că ar fi dispuși doar cei mai necăjiți oameni. Totuși, printre pretendenții de a renunța benevol la viață fusese și marele pastor pentru care port un respect aparte Ch. H. Spurgeon, care spunea: Nu văd bucurie în nădejdea de a scăpa de moarte. Iisus a murit, atunci și eu vreau să mor. Ființe asemenea lui sunt puține. Dintotdeauna am vrut să fiu ca el și mi-a reușit.

— Dvs. vreți să muriți?

— Deși știu ce ne așteaptă în paradis, deocamdată nu vreau să mor. Vreau să mai trăiesc puțin. Băiete, să abandonăm acest dialog sumbru, zise el ridicând vocea. Te las să termini de citit manuscrisele, iar eu mă duc în biserică. Am de aranjat anumite lucruri.

După câteva ore de lectură interesantă, hotărâsem să parcurg și celălalt manuscris. Autorul, care pentru mine era un biet necunoscut, relata detaliat despre însemnătatea unor cifre, dar și despre impactul lor în viața omului. Aceste lucruri mă interesau mai mult decât orice. Însuși Satan, care în mod indirect mă făcuse să trag concluzia că este un înger al lui Dumnezeu, mă sfătuisese să recurg la dezlegarea tainelor cu ajutorul cifrelor. Deși această practică este condamnată de aproape toți capii religioși, iată că sunt dintre acei care o apreciază. Dintre aceștia făcea parte și starețul, ba chiar și autorul anonim al apocrifei pe care o țineam în mâini în acel moment.

„Dumnezeu reprezintă religia, Satan - contra-religia, iar cifrele - realitatea ascunsă. Nu este un păcat să scormonești printre numere ca să poți vedea nevăzutul. Totuși, după orice scormonire de acest gen, cereți-vă iertare de la Dumnezeu. „Iubește pe Dumnezeu și fă ce-ți place”, zicea Sfântul Augustin. De vreme ce faci un lucru și nu ai remușcări, e bine. Poți răsufla ușurat.” Apoi mai scria: „Ca să-ți faci o imagine clară despre realitatea ascunsă află mai întâi sensul fiecărei cifre. După aceasta inițiază practica și vei descoperi secrete, mari secrete.”

Nu mai avusem răbdare să continui lecturarea manuscrisului. Vroiam să discut cât mai repede cu

starețul. În interiorul bisericii, câțiva călugări se necăjeau să mute mai multe icoane ca mai apoi să zugrăvească pereții. Bătrânul, cu mâinile în șolduri, supraveghea mersul lucrărilor cu atenție maximă.

— Părinte, vreau să aflu chiar azi adevărul despre care mi-a vorbit Satan. Vreau să mă cunosc. Vreau să știu cine sunt eu. E timpul să cunosc cine-mi dirijează viața.

— Vei afla, fiule, îmi promise el, în timp ce-și aranja comod brațul peste umărul meu. Ai răbdat atâția ani, iar acum, pe ultima sută de metri, te precipiți ca un copil.

— Până acum nu m-am prea gândit la asemenea lucruri.

— Haide afară, aici e prea mult zgomot. Dacă insiști atât, putem începe deseară! Am vrut să te inițiezi puțin în acest domeniu. Nu vreau în timpul procesului să-mi pui prea multe întrebări.

— Dar ziceați că nu o să-mi faceți cunoscute tainele acelor practici.

— Nici de gând n-am. Până în prezent nimeni în afară de călugări nu a avut acces în acea încăpăre. Astăzi voi face o excepție, oricum nu vei înțelege mare lucru.

— O, perfect. Mai răspundeți-mi la o întrebare și mai mult nu vă deranjez.

— Bine, fiule. Ce vrei să mai afli? oftă el.

— Vreau să cunosc sensul fiecărei cifre în parte.

— Ehehei, am de vorbit două zile și două nopți despre asta. De exemplu, cifra unu înseamnă Divinitatea, înțâietatea, autoritatea, intoleranța.

— Dar cifra doi?

— Acest număr poate fi privit din două unghiuri: pe de o parte reprezintă originea răului, deoarece prin el ia sfârșit unitatea și ia naștere antagonismul, iar pe de altă parte, ca și cifra unu reprezintă desăvârșirea unității.

— Dar cifra nouă ce înseamnă?

— Persoanele care se află sub influența acestei cifre sunt active, altruiste, nobile, clarvăzătoare și foarte inteligente. Acești oameni sunt eventuali inițiatori ai revoluțiilor și ai schimbărilor în istorie. Ei sunt

caracterizați ca fiind niște oameni cu o mare sete de cunoaștere.

— Ați putea să-mi spuneți ce cifră mă caracterizează pe mine?

— Nu pot. Sunt câteva procedee prin care se poate de aflat cifra care te reprezintă. Acestea, dar și multe alte lucruri legate de viața ta, le vei afla deseară. Dacă vrei să te cunoști, te ajut eu.

— Dar cum faceți acest lucru?

— Răbdare, fiule, răbdare, spuse starețul nițel iritat. Ca să cunoști mai multe, pot să-ți mai spun că, în principiu, omul este caracterizat de două numere. Dacă calificativele ce le sunt atribuite se dovedesc a fi asemănătoare, atunci acel om este echilibrat, cumpătat și realist. În caz contrar, acesta întruchipează opusul. Asemenea oameni în permanență se deplasează psihic dintr-o extremă în alta.

— Aceste rezultate au vreun fundament științific?

— Niciodată nu ne-am pus o asemenea întrebare pentru că până în prezent toate rezultatele s-au dovedit a fi corecte.

— De unde știți? Întrebam eu indignat. Ați mai ajutat pe cineva să se autocunoască?

— Ți-am mai zis doar că nimeni nu știe nimic despre practicile noastre. În cadrul ședințelor oculte folosim datele personale ale noastre sau datele persoanelor pe care le cunoaștem.

— Ce fel de date?

— Ziua, luna, anul nașterii.

— Parcă ziceați că nimeni nu știe?

— Nu știe. Dacă-i vorba de un test simplu nu avem nevoie de persoana în cauză, ci numai de datele ei personale. Prezența sa este necesară doar atunci când se încearcă descoperirea celor mai intime taine ale sale. Acest lucru este posibil utilizând corect anumite procedee oculte creștine. Ocult și creștin sunt doi termeni pe care nu a prea încercat cineva să-i pună alături, însă noi am găsit de cuviință s-o facem.

— Nu vă abateți de la normele religiei ortodoxe

stabilite de secole?

— Atâta vreme cât Dumnezeu este cu noi, nu. Activitatea noastră este binecuvântată.

— Sper să fie binecuvântată și practica din această noapte.

— Firește.

— Sunt numerele teste oculte?

— Numerele sunt simboluri de la care pornește o amplă cercetare a individului, ajungându-se până la discuții misterioase cu duhuri.

— Cu duhuri?! Întrebasesm stupefiat.

— Da, spuse el în șoaptă.

* * *

Se lăsase amurgul. Curenți reci de aer începură să brăzdeze văzduhul. Frunzele moarte ce se desprindeau neconținut de pe ramurile copacilor produceau zgomote surde la atingerea de sol. Acel pustiu păduratic, populat de numai cele treizeci de ființe cuvioase, te făcea să te simți rupt de lume și de realitate. Liniștea ce domnea în curtea mănăstirii, dar și în împrejurimile ei, era ca un balsam divin pentru sufletul meu. Mi se părea că am poposit în rai. Încet, dar sigur, aerul răcoros și curat începuse să izgonească oftica din inima mea. Cu adevărat mă simțeam bine. Pășeam fără grabă prin frunziș, așteptând clipa în care starețul să mă invite înăuntrul acelei încăperi unde zicea că au loc practicile oculte. Într-un sfârșit apăru, ținând sub braț o carte mare.

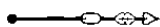
— Ești pregătit, băiete?

— Bineînțeles, părinte!

— Urmează-mă.

— Înțeles, spusei eu mulțumit.

Mergeam tăcut în urma lui gândindu-mă ce l-a determinat să mă ia cu dânsul. Inițial, se arătase rezervat în această privință. Acum, însă, se arăta dispus să-mi prezinte încăperea în care se petreceau practicile oculte și nu numai. Îmi făcea cunoscute și unele detalii privitoare la

aceste practici. Bineînțeles doar unele. Intrasem în bibliotecă.

— Părinte, credeam că dispuneți de-un loc mai dosit, menit pentru practicarea ritualurilor de acest gen?!

— Băiete, spune-mi fără să te uiți, ce vezi în spatele tău în acest moment?

— Nimic, că doar nu am ochi la ceafă.

— Acolo e o taină mare. Avem ochi, dar nu putem vedea orice. În momentul în care privești la fața lucrurilor nu poți vedea și ce-i în spatele lor. La fel e și cu această bibliotecă. Privești în interiorul ei și nu vezi nimic altceva decât cărți. Însă, dacă te uiți mai bine, vezi taina. Dă la o parte această masă, îmi ordonă el, arătând spre ea.

Ferind-o, rămasei uluit văzând sub ea o trapă.

— Aceasta e taina, zise el mândru.

— Părinte, un lucru nu înțeleg. Trăiți de câteva decenii în această mănăstire și nu ați dezvăluit nimănui aceste secrete. De ce tocmai eu sunt acel norocos? Nu vi-e teamă că vă pot trăda?

— Nu. Astăzi mi-ai confirmat o dată în plus că ceea ce fac eu e bine. Dacă vei povesti lumii despre practicile mele, îmi vei face un mare serviciu. Dumnezeu te-a trimis la mine, fiule, Dumnezeu. Îți dai seama?

— Da, și?

— Nici un da și nici un și. Eu vreau să fac cunoscut oamenilor un procedeu prin care poate fi realizată cunoașterea de sine.

— Dacă binevoiți, puteți să-mi faceți și mie cunoscute aceste procedee.

— Îmi ceri prea mult. Deocamdată mulțumește-te că-ți permit să intri în această încăpere.

— Oricum, odată și odată mi le veți face cunoscute, insistasem eu.

— Ți-am dat manuscrisele să le citești, dar n-ai avut răbdare. Ele reprezintă totul. Lipsesc doar parolele magice. Acum ridică, te rog, trapa.

Nu puteam să deslușesc decât vreo patru trepte din piatră.

- Părinte, acolo-i beznă.
- Dar tu cum ai crezut? Urmează-mă.

După ce bătrânul stareț aprinsese o lumânare, coborâram. Înălțimea zidului nu depășea doi metri, iar lățimea un metru. Parcurgând tunelul scărit, ajunserăm într-o încăpere spațioasă. Pe pereții arcuiți erau instalate opt candelă, iar în mijloc se găsea o masă rotundă din lemn. Pe ea se afla un vas mare de sticlă înconjurat în jumătatea sa estică de trei lumânări lungi și groase. După ce le aprinsese, starețul mă rugă să fac același lucru și cu candelăele. Flacăra lor începu să dezmoștească aerul de gheață. Era atât de rece încât frigul îmi pătrunse până la oase. Picături de apă se prelingeau lin de pe pietrele zidului, umezind podeaua de sub picioarele noastre. Dintr-odată, la ieșirea din subsol se auziră câteva voci, iar trapa, pe care o lăsasem deschisă, fusese trasă la loc.

- Părinte, ce se aude? întrebam îngrozit.
- Fii liniștit. Vin călugării noștri. De obicei, la așa ritualuri participă trei persoane.
- De ce anume trei?

— Pentru că este un număr al perfecțiunii, care are început, mijloc și sfârșit. Trei este simbolul Trinității. Prin el se subînțelege imensa sete de cunoaștere. Noi îl considerăm un număr al creștinătății.

Peste câteva zeci de secunde în salonul magiei mai intrară doi călugări. Unul ținea în mâini o lumânare aprinsă, iar celălalt ducea un vas mare de sticlă plin cu un lichid incolor. Se apropiase de masă și turnă conținutul în vas. Mai apoi, apropiindu-se unul de altul în fața lumânărilor, începură să îngâne ceva în cor. Priveam la ei cu interes. Veșmintele lor, lungi și negre, le dădeau un aer misterios. După felul cum se rugau îmi dădusem seama că invocau pe cineva. Îi chemau oare pe Dumnezeu? Cântul nedeslușit dură mai mult de cinci minute. După ce intonară nota de final, rămaseră în aceeași poziție. Starețul îmi ordonă să mă apropiu de masă. Îmi întinse un pix și o foaie, zicându-mi să scriu anul, luna și ziua în care m-am născut. Zis și făcut.

— Acum vom afla numerele ce-ți influențează viața, zise el pe un ton grav.

— 1983, luna a 12-a, ziua a 18-a, citise unul din călugări.

— După cum știi, fiule, sunt două metode prin care pot fi obținute numerele, așa-zise, personale. Le vom utiliza pe ambele. O singură cifră greșită poate duce la un rezultat care să nu-ți caracterizeze corect personalitatea. Te rog, verifică încă o dată.

— Cifrele sunt corecte, îl asigurai eu.

— Foarte bine. Începem.

Ținând în mâini foaia, starețul începu să adune cu precauție.

— 1 plus 9 este egal cu 10, 10 plus 8 face 18, 18 plus 3 este egal cu 21, 21 plus 1, plus 2, plus 1, plus 8... este egal cu 33... Uimitor! exclamă el.

— Ce vă miră? Îl întrebasesm nedumerit.

— Metodele folosite de noi diferită puțin de cele practicate de alții. Chiar dacă am preluat idei universale, am adoptat propriul nostru cod de descifrare al secretelor. Pe lângă cifrele de la 1 la 9, 11 și 22, noi am inclus în practică încă un număr. Acesta este 33.

— Și care-i semnificația lui?

— Acest număr se referă la Iisus Hristos. La vârsta de 33 de ani El s-a jertfit pentru noi. Numărul, în conformitate cu percepțiile noastre, reprezintă maturitatea spirituală, apropierea deplină de Dumnezeu.

— Să mă bucur ori nu?

— Bineînțeles. Totuși, dacă țineam cont de regulile arhicunoscute, acest număr trebuia să fie redus până ce obțineam o cifră de la 1 la 9. În cazul dat, nu facem acest lucru, pentru că numărul 33, după cum te-ai convins și singur, este foarte important. Suntem ferm convinși că această metodă este o completare perfectă a celei deja existente. Nu mă îndoiesc că peste puțin timp, metoda noastră va fi preluată și de alții. Te felicit, viața ta este sub dominația directă a acestui număr.

— Nu mă pot bucura prea tare pentru că îmi dau seama

că trecutul meu e departe de a fi socotit sub influență divină. Sunteți martor la ceea ce am îndurat cândva. Nu cred că Dumnezeu ar accepta să se întâmple nenorociri morale și fizice, supușilor săi.

— Pe marginea acestor fapte mă voi pronunța abia după ce vom trece de toate etapele testului, zise calm starețul. Ultima verificare a personalității tale va fi mai plauzibilă, dar mai e până atunci.

— Nu înțeleg de ce li s-a acordat importanță numerelor 11 și 22, iar 33, a fost ignorat?

— Nu știu.

— Prin ce-i mai important 11 și 22 față de 33?

— Aceste numere definesc, în general, oameni cu capacități deosebite. Ei sunt în stare să facă lucruri ieșite din comun, nu cum o fac cei care se află sub semnul cifrelor de la 1 la 9.

— Dacă acești oameni sunt extraordinari, atunci cei marcați cu numărul 33, ar trebui să fie desăvârșiți?!

— După toate probabilitățile - da.

— Înseamnă că eu sunt excepția excepției? întrebam zâmbind.

— Ce ai în vedere?

— Numărul 33 este o excepție, iar eu sunt o excepție de la acest număr, pentru că nu mă înscriu în aria sa de influență.

— Oamenii de la naștere și până la moarte se află sub oblăduirea unuia și aceluiași număr. Cu trecerea timpului ne apropiem tot mai mult de el. Te vei convinge și singur, mă asigură bătrânul stareț. Acum să aflăm și celălalt număr, continuă el.

— De data aceasta, ce veți face?

— La anul nașterii vom aduna luna și ziua în care te-ai născut. În toate cazurile obținem un rezultat din patru cifre. Acest număr îl divizăm în două, după care le adunăm. Apoi, rezultatul îl reducem până când obținem o cifră de la 1 la 9. Una din aceste cifre te va reprezenta și pe tine.

— Nu prea înțeleg, spusei încurcat. Mi-ați îmbâcsit

capul cu aceste calcule matematice încât nu mai pot judeca limpede.

— Totul este foarte simplu. De exemplu, luăm anul 1945, luna a 3-a, ziua a 11-a. Adunăm precum ți-am spus și obținem. ..

— $1945+3+11$ este egal cu 1959, mă grăbisem eu să răspund.

— Bravo! Acum, divizând acest număr în două, obținem 19 și 59. Înțelegeți?

— Acum înțeleg, răspunsei mulțumit.

— Bine. Adună aceste numere și spune-mi rezultatul.

— 19 plus 59 este egal cu... șaptezeci și... opt. Stați să mai verific o dată. $50+19$ este egal cu 69. 69 plus 9 -78. Corect. Răspunsul e 78.

— Acum, acest număr îl vom reduce ca să obținem o cifră de la 1 la 9.

— Cum o vom face?

— Simplu. Privește. Numărul 78 îl divizăm, apoi le adunăm. 7 plus 8 face 15. Mai efectuăm o reducere. 1 plus 5 este egal cu 6. Aceasta este cifra finală. În felul acesta vom proceda și în cazul tău, până când vom determina care-ți este numărul.

Imediat după aceasta, starețul, acompaniat de ceilalți doi călugări începură să îngâne o nouă cântare. Nu-i vedeam rostul. Să fi cunoscut de mai înainte aceste procedee, aș fi aflat numerele vieții mele și fără să mai cânt precum o făceau ei. După ce au cântat, își făcură toți odată de trei ori semnul crucii, după care starețul relua calcularea cifrelor cu voce tare:

— 1983 plus 12 este egal cu 1995, 1995 plus 18 este egal cu 2013.

— Părinte, care-i explicația că divizați acest număr în două?!

— Primele două semnifică numărul secolelor și al mileniilor, pe când ultimele două ne indică zecile de ani. Ele reprezintă scurtimea vieții umane.

— Vreți să spuneți că voi trăi până în 2013? întrebam înfrigurat.

— Nu, fiule. Am vrut să zic că primele cifre reprezintă istoria, vechimea, iar ultimele -intervalul în care se încadrează durata vieții umane.

— Acum mi-e clar.

— Dacă nu mai ai întrebări, putem continua. Divizând numărul în două obținem 20 și 13. Adunându-le, obținem treizeci și trei. E absolut incredibil, fiule! spuse mirat egumenul. Incredibil. Să vezi și să nu crezi. Niciodată nu am obținut un așa rezultat.

Deși în beci era foarte frig, jocul distractiv al starețului mă ajutase să uit că-mi înghețaseră mâinile și picioarele. Îmi doream să cred că ce-mi spunea este adevărat, dar nu puteam. Indiferent de autenticitatea rezultatelor, mă străduiam să memorizez fiecare detaliu. Îmi reușea de minune.

— Fiule, în ambele cazuri rezultatul a fost 33. Este o raritate. Dumnezeu e în preajma ta. Bucură-te, băiete.

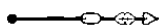
— Părinte, nu am nici un motiv să mă bucur, pentru că nu am clarificat o enigmă. Cine stă în preajma mea? Este un înger! E Satan?

— Nu te agita, ne aflăm pe pista potrivită. Urmând-o, vom analiza în profunzime destinul tău. Îți vom cerceta minuțios trecutul, prezentul și parțial viitorul. Acum, bucură-te că-ți cunoști numerele. Tu ești un om al lui Dumnezeu, te asigur. Singur mă minunez: ce-ar căuta diavolul în viața ta, dacă în locul lui ar trebui să fie Dumnezeu? El și numai El! Ei, fie, acuși aflăm noi. Ține o foaie și înscrie din nou anul, luna, data nașterii, numele și prenumele.

De data aceasta starețul îmi oferise un alt pix, care de fapt era un fel de cariocă. Culoarea sa violetă se răspândea pe foaie cu repeziciune, făcând literele groase și deformate. Întinsei foaia starețului. În acele clipe el buchisea un text din cartea mare pe care o ținuse sub braț. După ce terminase, luă foaia și spuse:

— Dacă dorești, dacă ai curaj poți privi spre ceea ce urmează să se întâmple, dacă nu, poți să-ți întorci spatele.

— Părinte, nu-s prost să irosesc unica ocazie din viața

mea. Cine știe dacă voi mai vedea asemenea lucruri vreodată. Aș vrea să învăț și eu câte ceva.

— Scuză-mă, e prea devreme pentru tine.

— Dar mi-ați promis că mă veți învăța! reacționasem eu nemulțumit.

— Fiule, liniștește-te. Toate la timpul lor. Taina practicii ce urmează nu o cunoaște nimeni. Absolut nimeni. Eu sunt unica persoană care o deține. Stai cuminte și privește. Te asigur că după ce vei fi martor la cele ce se vor întâmpla acum, nu-ți vei mai dori să cunoști nimic.

— Ați promis cuiva să nu dezvăluiți nimănui acest secret?

— Da. Îl voi face cunoscut doar unei singure persoane dar, deocamdată, nu știu cine este ea. Această taină reprezintă poarta răului și a binelui. Nu toți sunt demni să o cunoască.

— Eu voi încerca să fiu demn.

— Nu insista, fiule. Timpul va arăta cine este cel mai potrivit.

— Am fost fericit când mi-ați zis că-mi veți face cunoscute secretele numerologiei.

— Ți le-am făcut. Lucrul cu cifrele este foarte simplu. În schimb, această din urmă practică este mai mult decât numerologie. Este o practică ocultă.

— Mda.

Fără să zică ceva, starețul s-a apropiat de vasul în care se găsea lichidul incolor. După ce se mai uită încă o dată la mine și la ceilalți doi călugări, înmuie foaia în acel lichid.

— Asta ce-nseamnă? întrebasesm mirat.

— Privește atent, observi vreo schimbare în vas?

Peste două minute lichidul căpătase o nuanță de violet. Scoțând foaia de-acolo, observasem că toate literele de pe ea dispăruseră.

— Știi ce-nseamnă asta?

— Nu.

— Știi ce înseamnă energie?

— Depinde. Are mai multe sensuri.

— Cu timpul vei afla și sensul la care mă refer eu.

— Sper.

— Informația de bază despre tine se găsește aici, zise starețul, arătând cu mâna spre recipient. Indiferent pe ce pune omul mâna, o parte din el, sub formă de energie, rămâne un timp pe suprafața acelui obiect.

— Ce înseamnă aceasta?

— Vei înțelege. Pentru ca acest exercițiu să fie și mai eficient, te voi ruga să faci un lucru. Vino lângă mine.

Apropiindu-mă de dânsul, îmi spuse să mă aplec deasupra vasului, să inspir și să expir de trei ori. După ce isprăvisem, starețul făcuse semn celorlalți doi să se apropie de el. În timp ce intonau o nouă melodie, de asemenea neînțeleasă, unul din monahi scoase nu știu de unde o eprubetă plină ochi cu un lichid pe care-l turnă în vas.

— Fiule, ferește-te, nu vreau să te sperii. Ai face bine să închizi ochii.

— De ce? Ce-ați turnat acolo?

— Nu am o explicație științifică. Biblia a fost scrisă de oameni simpli, iar pe seama ei mulți fac știință. La fel și eu, fac ceea ce mi-a transmis înaintașul meu. Este o taină pe care o dețin, dar pe care nu o pot explica prin cuvinte.

— Și ce urmează?

— Mai întâi ferește-te, pentru că riști să te sperii.

Ascultându-i îndemnul, mă dădusem la o parte, apropiindu-mă de perete. Începea să-mi fie din ce în ce mai frig. Eram nerăbdător să ies din acel loc subteran și să mă pitesc sub vreo plapumă călduroasă. Când mintea îmi hoinărea buimacă, când nu-i mai păsa ce se întâmplă înjur, unul dintre călugări aprinse un chibrit și-l aruncă în ligheanul de pe masă. O flacără fulgurantă țâșni violent atingând tavanul subsolului. Mă speriasem de moarte. Un nor de fum înecăcios se răspândi cu rapiditate.

— Băiete, vino lângă mine, zise starețul. Ce-a fost mai înfiorător a trecut. Acum pregătește-te să încuviințezi prin „da” sau să negi prin „nu”.

— Da, părinte.

După ce strănută de câteva ori, se aplecă deasupra

vasului începând, precum o făcuse și mai înainte, să bolmojească ceva. Cei doi monahi luară de sub masă, dintr-o lădiță metalică, o bucată de stofă neagră și acoperiră capul starețului. Nu știu ce miros emana acel lichid, însă starețul începu să tușească intens de parcă suferea de bronșită acută. După ce se potolise, începu, n-aveam idee cu cine, o discuție inexplicabilă. Din câte-mi dădeam seama, monahul dădea întrebări nedeslășite, iar o voce ciudată îi răspundea. Acea voce ieșea din vas. Îmi holbasem ochii și ciulii urechile, încercând să disting cu exactitate dacă preotul, într-adevăr, vorbea cu cineva sau se folosea de anumite trucuri.

— Fiule, omul care ți-a dat viață, a murit pe când aveai patru anișori? mă întrebă el pe neașteptate.

— Da.

— A murit sinucigându-se?

— Da.

Devenii descumpănit. Mă întrebam cum putea el să afle toate aceste detalii? A cui era acea voce? Ce auzeam eu era adevăr sau minciună? Demult conștientizaseram că starețul nu are nici un motiv să mă tragă pe sfoară. În pofida neîncrederii mele discuția cu vocea străină chiar avea loc. Era incredibil! Mă gândisem că vorbește cu spirite ale morților, însă această ipoteză era exclusă pentru că starețul declarase că se ocupă doar cu lucruri permise de Dumnezeu. Din câte știam, orice legătură cu morții era un păcat. Curiozitatea nu mă lăsa în pace. Îmi apropiasem urechea de recipient ca să aud mai bine discuția, dar starețul mă muștră zicându-mi să stau la locul meu. Mă conformasem, așteptând cuminte întrebările sale revelatoare.

— Tatăl tău a fost religios ori nu?

— În prima parte a vieții -da, mai târziu -nu.

— A fost violent?

— Cred că da.

— A avut vedenii cu demoni, mai ales în ultimii ani din viață?

— Nu știu.

Conversația călugărului cu acea voce durase mai mult de jumătate de oră. Mă miram de câtă rezistență fizică dădea dovadă stând aplecat. Probabil se ocupa frecvent cu ocultismul, astfel antrenându-se. Se ridică. După ce împături bucata de stofă și o așează la loc în lădiță, mă privi într-un mod foarte serios.

— Ce s-a întâmplat, părinte?

— E greu de spus.

— Ce-ați vorbit cu duhul ăla?

— Despre multe.

— Spuneți-mi mai repede pentru că nu mai suport să stau aici. Mi-au înghețat toate mădularele.

— Rabdă, băiete.

— Ceva nu-i în ordine. Cine-i acel înger? E Satan?

— Liniștește-te odată, zise el îngândurat. Nu-i Satan. Problema e de altă natură.

— Cum a putut să mă mintă atâta timp, cum? Și eu, prostul, credeam că-i diavolul!

— Mai bine să crezi că-i el și să nu fie, decât să fie și să nu bănuiești că este.

— De ce nu mi-a spus de la început?

— Uită de asta. Gândește-te că există în viață lucruri mai grave.

— De exemplu?!

— Blestemele.

— Ce-i cu ele?

— Nimic, deocamdată.

— Ceva îmi ascundeți.

— Nu mă forța să vorbesc. Am nevoie de puțin timp să meditez.

— Spuneți-mi acum, pentru că o să-mi ies din minți.

— Acum pot să te anunț doar că îngerul care te-a trimis la mine este de la Dumnezeu. Știu exact, însă, problema...

— Ce-i?

— Din păcate, influența diavolului și a Creatorului în viața ta se împarte în jumătate. Totuși puterea lui Dumnezeu prevalează. Să știi că asta nu e chiar atât de rău. Progresezi. Starea spiritualității tale treptat se

normalizează.

— Asta-i tot?

— Dă-mi la dispoziție măcar o noapte să-mi pregătesc răspunsul. Am mult mai multe să-ți spun.

— Bine, zisei eu dezamăgit.

— Acum să ieșim de-aici. Nu vreau ca din cauza șederii îndelungate la rece să te îmbolnăvești.

— Sunt gata să îndur toate bolile, doar să aflu ce-mi ascundeți. V-ați cam indispus. Asta e din cauza dialogului?

— Curiozitatea excesivă nu-i un lucru bun. Nici femeile nu-s atât de curioase ca tine. De vreme ce te-a trimis acel înger la mine după ajutor, taci și așteaptă, pentru că nu vei pleca de aici, înainte de a primi răspunsurile adecvate la toate întrebările.

Atitudinea sa șovăielnică mă irita cumplit. Nu-mi puteam explica de ce toate întrebările pe care mi le adresase, se refereau la tatăl meu? Care era legătura dintre răposat și mine? Personal, nu vedeam nici una, în afară de faptul că el îmi dăduse viață.

După ce stinserăm lumânările, ieșirăm afară. Răcoarea aerului era mult mai caldă decât cea din subsol. Avui nevoie de mai mult de zece minute să mi se dezmorească picioarele.

— Fiule, dacă vrei, putem merge să-ți arăt dormitorul. Îți propun să mai citești câte ceva din manuscrisele pe care ți le-am dat. Multe vei avea de învățat din ele.

— Voi citi. Practicile dvs. m-au intrigat enorm. Chiar dacă în manuscrise nu se vorbește direct despre aceste practici, cred că-mi va fi util să cunosc mai multe din secretele religiei, care, din câte am remarcat, au ceva comun cu ce mi-ați demonstrat în această seară.

— Haidem înăuntru, insistă bătrânul. Măine dimineață îți voi spune câteva lucruri importante. Chiar foarte importante.

— Totuși, de ce nu ați voit să mi le faceți cunoscute în astă seară?!

— Vreau să mai chibzuiesc nițel asupra acestei revelații. Este vorba de un lucru ieșit din comun, pe care

aș vrea să ți-l explic în așa fel, încât să mă înțelegi corect.

— Bine, părinte. Voi aștepta până mâine. Văd că sunteți foarte obosit. Aceste practici la sigur vă absorb toată energia.

— Într-adevăr. De fiecare dată când ies din subsol sunt extenuat fizic și psihic. Acest lucru necesită eforturi spirituale considerabile. Dar, ce să-i faci? Așa sunt eu. Pentru binele altora, sunt gata să-mi dau și viața. Ia exemplu de la cei care fac binele și vei urî complet facerea de rău.

— Voi încerca, părinte. Mi s-au deschis larg ochii.

— Veghează, veghează și iar veghează. Nu-i admira pe cei corupți, lipsiți de principii morale. Dacă mă vei asculta, n-o să repeți greșelile făcute de mine în tinerețe. Ți-am mai vorbit că tinerețea e lucrul cel mai mizerabil prin care îi dat omului să treacă. Ea este o perioadă în care decizi cine vrei să fii în viitor. Dacă nu folosești rațional această perioadă, riști să devii un ratat. Foarte puțini sunt aceia care își pot schimba cursul vieții, după ce au ajuns deja niște ratați, zise starețul, mângâind lin cartea ce o ținea în mână.

Peste puțin timp bătrânul plecă, iar eu rămasei singurel în cămăruță. Nu era prea încăpătoare, dar agreabilă. Pe pervaz, la fel ca alte dăți, stătea o clepsidră. Acesta era unicul obiect de care călugării din această mănăstire nu se despărteau niciodată. Mobilierul încăperii se compunea dintr-o noptieră și un pat, iar pe peretele din partea opusă a patului era instalat un cuier. Deși nu era încă oră târzie, hotărâsem să mă pitesc sub plapumă și să dorm, însă un gând nobil mă determinase să pun mâna pe cele două manuscrise ca să le citesc.

„Dacă îți dorești răspunsuri cu privire la viață, puneți mai multe întrebări și caută răspunsul în însăși întrebarea”, suna prima propoziție citită. Nu eram de acord cu cele spuse. Nu găsisem nici un răspuns până nu mi l-a oferit cineva. „Râvna de a obține un lucru este echivalentă cu însuși lucrul dorit.” Acest autor necunoscut scria studii teoretice foarte frumoase, însă în realitate era

mai mult decât greu de aplicat. Totuși, continuam să citesc, pentru că îmi era interesant să compar realitatea existentă, cu cea cum ar trebui să fie. Autorul apocrifei era un propovăduitor al perfecțiunii. Mă gândeam că, deși e cvasi-imposibil de atins, e binevenită, deoarece omul în mârșăvia lui morală și spirituală întotdeauna va dori să atingă puritatea. Dacă nu ar exista ea, omul nu ar avea nici un interes să renunțe la starea de ticăloșie. „În lume nu există oameni săraci. Toți sunt avuți și se împart în două categorii. Primii sunt oamenii bogați în lucruri materiale și în păcate, iar ceilalți sunt oamenii săraci material, dar bogați, de asemenea, în păcate. De laudă nu-s demni nici unii, nici alții. Cea mai mare bogăție a omului este paradisul, la care nu poți aspira decât prin a fi sărac.” Mă fascina modul de gândire al acestui autor. Niciodată nu avusei capacitatea să analizez lucrurile atât de profund. Opera sa mă puse serios pe gânduri. Din cauza superficialității cu care tratasem lucrurile până odinioară, începui să mă simt jenat. Deși crezui că sunt o ființă cu spirit lucid, mă înșelasem amarnic. Realitatea vieții, realitatea ei ascunsă, o vedeam ca prin ceață. O înțelegeam vag, deoarece o analizam doar cu ochii, niciodată nu-i permiteam sufletului să-și spună cuvântul. Acel suflet care există în noi, pe care nu-l putem vedea nicicum cu ochii, vede ceea ce ochii noștri nu văd. Dacă ochii nu ne sunt de prea mare ajutor la întuneric, iată că sufletul pătrunde lejer prin toate locurile tenebroase. În compania acestor gânduri filozofice, ochii mi se-nchiseră încet-încet și adormii. Abia în toiul nopții realizasem că dorm cu lumina aprinsă. Mă ridicasem somnoros de sub plapuma caldă s-o sting. Nici nu reușii să mă strecur din nou în așternut că, deodată, se auziră niște bătăi suspecte în geam. Tresării, dar nu le acordasem mare importanță. Încercai să adorm. Însă, contrar așteptărilor mele, ciocăniturile nu mai conteneau. După felul cum se auzeau, ai fi zis că-i mână de om acolo. Cu siguranță nu era Satan, pentru că dacă voia să-mi spună ceva o făcea normal, ca de obicei. Nu-i stătea în fire să mă terorizeze, mai ales în

timpul nopții. Mă gândeam că era vreo creangă bătută de vânt, sau vreun capăt de funie, sau chiar un călugăr care avea chef să se amuze pe seama mea. Nu puteam nici să adorm, dar nici să stau ca un bleg. Mă ridicasem greoi din culcușul meu cald și mă îndreptasem, cu pași mărunți, spre locul cu pricina. Deși afară era foarte întuneric, se vedea clar că nici o creangă nu se atinge de geam. Îmi imaginam că acuși mă voi trezi în față cu vreo mutră de călugăr, dar n-am avut acest noroc. Ochii mei holbați, care erau gata să pice din orbite se încrucișară cu privirea pătrunzătoare a altor doi ochi. Eram mășcați și strălucitori. Eram șocat. Îmi trebui-seră câteva momente să-mi revin. Era o pasăre, o blestemată de pasăre care bătea stăruitor cu ciocul în sticla neînsufletită. De cum mă văzu, își luă zborul. Oare ce gânduri sălășluiau în capul mic al acelei bufnițe? Credea că-mi face plăcere să-i ascult zgomotele? Se înșelase. Imediat mi-amintii că ele prevestesc moartea. Nu cumva mă atenționase că mi se apropie sfârșitul sau că cineva drag mie va păți ceva?! Primul gând mă dusesese la Elena, cu care nu am discutat de la plecarea mea în Rusia. Apoi, mă gândisem la părinții și la frații mei, iar în cele din urmă la mine. „Nu, nu. Este imposibil să se întâmple ceva rău”, spusei eu. „Totul va fi bine, sunt sigur.”

* * *

În dimineața următoare fui trezit de razele soarelui de toamnă, ce pătrundeau cu duiumul prin geam și se jucau pe fața mea. Era o dimineață foarte frumoasă: cerul albastru-albastru, ciripit de păsărele, copacii galbeni, roșii. Solul, împânzit de ierburi fragede răsărite în urma ploilor din ultimele zile, era acoperit de frunzele ce nu mai încetau să cadă. Prin curtea mănăstirii nu se zărea nici un călugăr. Pesemne, erau duși la rugăciunea de dimineață. Admirând pustietatea din jurul meu, auzii în adâncul inimii o voce care îmi șoptea dulce: „Aceasta este lumea ta. De ea ai nevoie.” începusem să hoinăresc prin împrejurimile locașului sfânt așa cum o făcusem altădată, alături de Maria. Acum ea se plimba alături de îngerii din rai.

Probabil, în timp ce rătăceam de unul singur, ea se uita la mine cu dispreț, din cauza suferințelor pe care i le-am pricinuit sau, cine știe, poate că mă iertase? Mergând la întâmplare prin frunzele căzute și printre amintiri, nici nu observasem când se apropiase starețul de mine, zicându-mi binevoitor: „bună dimineța”.

— Am crezut că ați părăsit cu toții acest locaș. Liniștea de-aici mă făcuse să cred, pentru moment, că nu mai există lume în jurul meu.

— Și eu sunt vizitat frecvent de asemenea gânduri. Numai dangătul clopotelor mai amintește oamenilor din satele vecine că între aceste dealuri există o mănăstire și o mână de călugări. Tu, cum ai dormit? mă întrebă el, privindu-mă țintă în ochi.

— La geam a venit în timpul nopții o bufniță. Minute în șir a bătut cu ciocul în sticlă.

— O bufniță? întrebă el mirat.

— Sunt sigur că era bufniță, pentru că avea ochii mari și lucitori. Dispăruse de-acolo, imediat ce dăduse cu ochii de mine. O fi vreun semn.

— Nu cumva ți-e frică de moarte? întrebă el amuzat.

— De parcă nu ați ști răspunsul. Dintotdeauna mi-a fost teamă de moarte.

— Te felicit, băiete, pentru că în curând nu vei mai avea frică de ea.

— De unde știți?

— Nu-i frumos să-l întrebi pe un bătrân înțelept de unde știe cutare sau cutare lucru. Când vei fi de vârsta mea, o să cunoști și mai multe decât mine. Să nu uiți niciodată vorbele mele: viața e școala cea mai de preț a omului. Acea bufniță a prevestit un lucru, de care nu vei scăpa în nici un chip.

— Voi muri? întrebasem speriat. Credeți că-mi va pieri frica de moarte, murind?

— Cineva trebuie să moară, dar nu ești tu acela, răspunse el.

— Atunci, cine? Spuneți-mi odată!

— Foarte curând va muri trecutul tău. Te atenționez că

viața ta va suferi o schimbare radicală. Tot, absolut tot ce ține de tine va fi îngropat și dat uitării. Te vei renaște, fiule. Vei rupe pentru totdeauna relațiile cu demonii. În prezent, deși nu-ți dai seama, te apropii de Creator. În cel mai scurt timp vei face parte din aceeași tabără cu mine.

— De ce vă bucurați atât de mult?

— Pentru că vei merge pe calea cea dreaptă.

— Și până acum pe ce cale am mers?

— Pe cea a indecisiilor.

— Acesta este secretul pe care nu ați voit să mi-l împărtășiți aseară?

— Ar fi mai multe secrete.

— Părinte, nu-mi place că nu mi se spune nimic concret. Știu că acel înger nu-i Satan, ci un trimis de-al lui Dumnezeu, că sunt pe calea cea dreaptă, că viața mea se va schimba radical, că voi avea o revelație... Spuneți-mi: Cine sunt? Cine voi fi?

— Tu vroiai să știi cine-ți guvernează viața: Dumnezeu ori Satan? Eu îți răspund: Dumnezeu. Sunt sigur.

— Nu mă-ncălzește cu nimic dacă-i Satan sau Dumnezeu. Și chiar de-o fi Dumnezeu, cum de l-a lăsat cugetul să-mi facă atâta rău? De ce își ascunde identitatea sub masca diavolului? Cum poți să te-ncrezi într-un zeu al terorii și al durerii?

— Pace ție! replică starețul.

— Viața mea nu-i pace, e război continuu. De toate, numai El e vinovat.

— Să nu hulești niciodată pe Dumnezeu. Acesta e un păcat grav. Așteaptă să-ți explic mai întâi, după care vei trage concluziile. În adolescență cu adevărat ai fost chinuit de diavol. El ți-a făcut viața un calvar, nu Dumnezeu. Acest lucru a durat până când ți-ai redobândit corpul. Demonul pe care l-am smuls din corpul tău nu se va reîntoarce niciodată la tine. Nici un îndrăcit vindecăt de mine nu a mai avut după aceea probleme. Răspunde-mi, totuși, când și cum ai început relația cu acel pseudo-satan?

— La câteva zile după ce mi-am redobândit corpul, răspunsei eu nepăsător. Nu vom ajunge la nici un rezultat

dacă vom continua să batem pasul pe loc. Nici ocultismul nu vă poate ajuta.

— Tocmai el mă ajută, replică bătrânul cu iuțeală. Îți voi da o veste care la sigur te interesează.

— De exemplu?!

— Ai probleme.

— Da? Nu știam, zisei ironic.

— Povestea ta își are începutul undeva în vechime. Istoria e lungă. Ai sarcina să duci pe umeri un blestem. Acesta se transmite din tată-n fiu. Faci parte dintr-un neam afurisit.

— Ce aveți în vedere?

— În piept porți sufletul tatălui tău. Acest suflet nu s-a format în urma zămislirii tale, el, pur și simplu, s-a mutat cu locul.

— Părinte, strigasem mirat. De ce-mi băgați în cap toate prostiile astea? Nu cred nici o iotă din cele spuse! Este imposibil ca sufletul tatălui meu să se transfere la mine. Tata ar fi murit exact în momentul în care am prins viață în pântecul mamei.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă crezi. Știu bine ce vorbesc. Aceasta este revelația de care ți-a vorbit acel înger. Și știi de ce te agiți așa: ți-e teamă să nu mori prea curând.

— Nu.

— Da.

— Nu, părinte. Altceva mă irită. Cât se mai poate să am de furcă cu supranaturalul?

— Acesta nu-i un lucru supranatural, ci un blestem venit din partea cuiva, de aici, de pe pământ.

— Și, cum se manifestă?

— Un singur suflet din întreg neamul vostru nu poate părăsi pământul.

— Și ce-i de făcut?

— Nu știi, răspunse bătrânul mâhnit. Nu cunosc vreo metodă de dezlegare a acestui blestem. Unica soluție e să te rogi lui Dumnezeu. Numai El poate înlătura din viața voastră această suferință.

— Spuneți-mi cum ați aflat de existența blestemului dat? Nu mi-am imaginat niciodată că ar fi posibil ca un suflet să se perinde dintr-un corp în altul, de la tată la fiu. Din câte știu, fiecare om are propriul suflet.

— Așa ar trebui să fie, însă nu uita: diavolul e printre noi și își face de cap cum vrea. Aceste mârșavii se întâmplă numai din cauza lui. El dă puteri nemărginite slujitorilor săi. Cunoști situația. Ai făcut și tu parte din oastea lui.

— Am avut parte de puteri enorme. Reiese că o persoană din fiecare generație din neamul nostru, moștenește acest blestem? Suntem niște îndrăciți?

— Nu neapărat. Asta ți s-a întâmplat ție, în schimb, înaintașii tăi e posibil să fi fost scutiți de răfuiala fizică directă cu Satan.

— Ce se va întâmpla cu mine?

— Vom vedea.

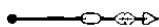
— Eu cred că un creator ar trebui să aibă grijă de creația sa. De ce ne lasă să îndurăm atâtea nedreptăți?

— Dumnezeu, spre deosebire de Satan, așteaptă îndelung ca oamenii să vină la El, pe când diavolul intră singur în viața oricărui om, impunându-l să-i slujească. Cel ce se încrede în puterea Domnului îl învinge cu ușurință pe Lucifer. La Maleahi 3:10 Dumnezeu spune: puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi o binecuvântare care va da pe deasupra. Dacă blestemul nu a părăsit de atâtea vreme neamul vostru, înseamnă că înaintașii tăi nu l-au pus la încercare pe Dumnezeu. Altfel nu mai suferai tu acum.

— Poate că ei nici n-au știut că sunt blestemați! Poate că eu sunt primul din neamul meu, care primește această veste?!

— Nu contează. Omul care crede în Dumnezeu este scutit de orice problemă majoră. Ai tăi n-au crezut. Dacă vrei să fii ultimul care poartă pecetea acestui blestem, fii religios și punctum. Asta-i unica șansă. N-ai de ales. Decide-te.

— Sunteți convins că sunt cel care poartă acest

blestem?

— Ești naiv din cale-afară. Bineînțeles, tu și nimeni altul.

— Frumos, n-am ce spune.

— Acceptabil. Cel puțin acum știi că ești în pericol și vei încerca să-l eviți cumva.

— De ce am aflat despre asta atât de târziu?

— Pentru că anume acum viața ta este în pericol. Ai un copil. Duhul mi-a spus.

— Ce legătură are el cu asta?

— După cum te-am informat, ai moștenit sufletul tatălui tău. Din această cauză în mai puțin de patru ani el a murit. Acum, la rându-ți, trebuie să oferi șansa tinerii generații să crească.

— Cum e posibil una ca asta?

— Încă din pânțelele mamei tale ai moștenit o parte din sufletul tatălui tău.

— Cum se explică că el a mai trăit câțiva ani după nașterea mea?

— Sufletul lui s-a separat în două jumătăți. Cu o parte supraviețuia el, iar cu cealaltă -tu. Erai un copil-parazit. Timp de patru ani ai reușit să-l deposezi integral de suflet. Din cauza ta a murit. Acum a venit rândul tău.

— Poate fi adevărat așa ceva?

— Sunt călugăr.

— Mi-ați dovedit-o deja, însă nu-mi vine să cred că din cauza bebelușului meu zilele-mi sunt numărate.

— Nu-ți fă inimă rea, mai ai timp la dispoziție. Cu cât copilul se dezvoltă mai rapid din punct de vedere intelectual, cu atât mai repede moare tatăl. Însă, dacă piciul nu este supradotat, partea sufletului din corpul său nu necesită o reîntregire imediată.

— Ce semnifică acest lucru?

— Unui părinte cu așa copil i se poate întâmpla un lucru mai oribil decât moartea. A muri înseamnă a scăpa de probleme și de suferințe, pe când telepatia reprezintă un adevărat calvar.

— Telepatia?

— Da. Când își va face apariția în creierul tău, vei căuta cu orice preț să te sinucizi.

— De ce anume tații trebuie să moară?

— În corpul tatălui rămân numai niște resturi ale sufletului. Partea esențială, adică rădăcina, se află în copil, așa că, vrei, nu vrei, reîntregirea sufletului are loc numai prin asimilarea resturilor de către rădăcină. Telepatia, indiferent că apare mai devreme sau mai târziu, te va aduce la o stare de nebunie, spuse starețul încruntat.

Vorbele sale erau pline de adevăr. Părintele meu murise pentru că-mi dăduse mie viață. Își împărțise sufletul cu mine. Nici nu avea de unde să știe. Așa sunt blestemele, teucid, dar nu-ți explică de ce o fac.

Acum urma să mă ucidă și pe mine. O nouă victimă, la fel de nevinovată ca multe altele. De ce eu? De ce tatăl meu? De ce bunicul meu? Din cauza unui blestem neamul nostru suferea cumplit, nimeni nu știa care este rădăcina acelui rău.

— Sunt pe sfârșite. Soarta nu-mi oferă nici o alternativă. Toate drumurile mele duc la moarte.

— Moartea nu-i o soluție.

— Atunci, ce-i?

— Fuga din calea greutăților.

— Spuneți-mi concret, ce să fac? Să strig? Să urlu? Să mă războiesc cu soarta?

— Ridică-ți fruntea, fiule, și demarează atacul.

— Împotriva cui?

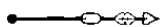
— Împotriva blestemului.

— Nu înțeleg. Cum se face că telepatia determină apariția demenței?

— Ți-am zis doar că rădăcina sufletului tău nu mai e în tine, ci în copilul tău.

— Și?

— Orice gând sau idee ce apare în mintea micuțului, automat apare și în mintea ta. În schimb, gândurile tale nu pot fi recepționate de către copil. Ajungându-se într-o asemenea situație, în creierul tău va începe o luptă crâncenă.

— Mereu am discutat cu Satan prin intermediul gândurilor și n-am avut de suferit.

— Voi ați utilizat un alt tip de comunicare.

— Ce este rău în telepatie? Mie mi se pare totul normal!

— În cazul tău și, probabil în cazul tuturor strămoșilor tăi, acest tip de telepatie a semănat moartea printre ei.

— Cum?

— Băiete, nu sunt un geniu, dar voi încerca cumva să-ți explic. Nu sunt nici specialist în domeniu, totuși, revelația din seara precedentă a fost pe înțelesul meu. Telepatia sănătoasă, așa cum o cunoaștem din cărți și din filme, în realitate nu există. Există însă telepatie neautentică.

— Aceasta-i telepatia care mă va ucide și pe mine?

— Dacă-i vei permite, da.

— Deocamdată nu am avut nici un simptom.

— Starea ta se va agrava cu cât copilul va crește. Acum el aproape că nici nu gândește. În scurt timp, însă, lucrurile se pot schimba radical. Imaginează-ți ce haos se poate produce în capul unui om, atunci când interceptează, împotriva voinței sale, gândurile din creierul bebelușului său. Acest lucru îl va face să delireze până când, neputând suporta chinul, va căuta să se sinucidă.

— Din câte înțeleg, tatăl începe să gândească la fel ca pruncul său?

— Nu. El nu mai poate gândi deloc. Odată cu apariția telepatiei, gândirea sa este înlocuită cu gândirea copilului. El receptează idei deja gândite. Omul poate avea propriile gânduri, numai atunci când copilul se află în stare de repaus, însă, aceste momente sunt foarte rare. Aproape tot timpul, omul îl petrece gândindu-se.

— De ce ziceți așa? Creierul tatălui ar putea gândi liber când odrasla doarme!

— Dar odrasla, ca toate celelalte ființe umane, mai are și vise! Imaginează-ți ce se întâmplă în capul unui om influențat de visele și gândurile altcuiva?! Tu ai norocul să cunoști acest secret, în schimb, predecesorii tăi au luptat

cu dezastrul, neștiind că vinovat de toate este însuși copilul căruia i-au dat viață.

— Dar dacă se întâmplă că odrasla, care a moștenit blestemul, moare când încă tatăl mai e în viață? E scutit de moarte?

— Dacă nu va mai da naștere la alți copii, da. În acest caz, el poate trăi până la adânci bătrâneți și, odată cu moartea lui, moare și blestemul. Aceasta e o bună posibilitate de a nu-l transmite generațiilor viitoare.

— Părinte, mi-e teamă să nu o pătesc exact ca tatăl meu sau ca alți suferinzi de teapa noastră. Nu sunt eu excepția care să scape de blestem.

— Credința în Dumnezeu te va salva, mă încurajă el.

— Mă îndoiesc, pentru că e prea târziu. Copilașul meu are mai mult de un anisor, iar blestemul, foarte curând își va face efectul.

Starețul medită câteva zeci de secunde, după care zise:

— E posibil, fiule. Aș putea să repet exercițiul din seara trecută ca să aflu cât mai ai de trăit. Dumnezeu îmi va spune cât timp ai la dispoziție să-ți revizuiеști viața. Dacă va fi voia Lui, vei mai trăi, dacă nu -asta e. Mi-e milă de tine, dar nu te pot ajuta cu nimic.

— Părinte, nu-mi pasă cât mai am de trăit. Mai bine e să aflați de unde vine blestemul. Cine a blestemat acest suflet care, de secole se perindă dintr-un corp uman în altul, neputând părăsi lumea. De multe ori am simțit că sunt bătrân, dar n-am bănuir niciodată că la mijloc ar putea sta un blestem. Vreau să mă răzbun.

— Liniștește-te. Răzbunarea este o meteahnă diavolească. Lasă-l pe Dumnezeu să se răzbune în locul tău. El îți va rezolva problemele.

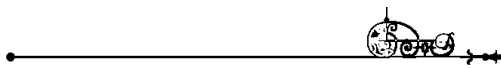
— Dar dacă nu o va face?

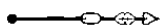
— O va face, dacă va fi voia Lui.

— Voia Lui niciodată nu este și voia noastră.

— Nu fi atât de pesimist. Dacă vrei să cunoști și alte lucruri, întreabă-l direct pe acel înger.

— Nu, părinte. Mai curând aleg să trăiesc în ignoranță decât să primesc vești proaste.

— Dimpotrivă! exclamă starețul cu patos. Poate că acel înger te va sfătui cum să procedezi ca să nu-ți pierzi viața. Vorbește cu el, mă îndemnă stăruitor bătrânul.

În loc să-i răspund, mă afundasem în lumea gândurilor. Eram foarte confuz. De fapt, la fel de confuz fusesem și în ultimele zile. Mă gândeam de ce acel înger, pe care eu îl numeam Satan și îl consideram prieten, mă trimisese la stareț, și nu se încumetase el să-mi dea vestea? Avea oare inimă-n în el? I se făcuse milă să-mi zică că sunt blestemat? Că voi muri? El era atotputernic și, sigur, putea să mă ajute, dar n-o făcuse. Mă părăsise impunându-mă să mă descurc cum pot. Dar ce poate să facă un biet om cu puteri și capacități limitate? Un prieten adevărat nu te-ar părăsi la nevoie niciodată. El o făcuse. De ce? Așa îi ceruse Dumnezeu?

— Fiule, ai luat vreo decizie? mă întrebă starețul, bătându-mă prietenește cu palma peste umăr. Îmi dau seama cât ești de nefericit.

— Vreau să fiu ca toată lumea, dar e imposibil. Nu știu ce să mai zic. Toate-mi merg de-a-ndoaselea.

Îmi venea să fug spre cel mai înalt munte și să mă arunc în gol, dar imediat îmi amintisem de ispita similară avută pe podul din Tihvin. Dacă aș fi aflat de blestem înainte să am acel copil, poate că eram mai atent. Acum însă, nu aveam altă opțiune decât să aștept sosirea morții. Dar îmi plăcea atât de mult să trăiesc. Pentru o fracțiune de secundă un gând criminal îmi săgetă judecata: „O să-mi omor copilul”. Nu țin minte să fi avut asemenea gânduri în stare de luciditate. În mine zăcea un asasin.

Starețul mă privea încurcat, neînțelegând nimic.

— Părinte, nu pot să mai stau nici o clipă aici. Plec în oraș. De vreme ce mai am puțin de trăit, ar fi bine să-mi fac iubita fericită. M-am plictisit gândindu-mă la vremuri mai bune. Cu cât mai mult mă gândesc la destin, cu atât mai tare mă îngrozesc. Ferice de oamenii nepăsători.

— Să nu renunți așa ușor!

— Dar am la ce renunța?

— Băiete, nu te recunosc. Cu doi ani în urmă luptai cu

înverșunare ca să-ți redobândești corpul, iar acum ești neputincios în fața unui blestem?

— Până mai ieri credeam că există o consecutivitate în gândirea forțelor supranaturale, dar m-am înșelat. De ce „Satan” m-a trecut prin foc și sabie încercând să mă facă un om virtuos? De ce? Pentru ca acum să mă aducă în pragul morții?

— Nu dispera. Tu nu ești nefericit, tu ești puțin altfel decât ceilalți oameni. Până în prezent în viața ta nu s-au întâmplat lucruri ieșite din comun, ci, nițel ciudate. Destinul tău se află sub autoritatea numărului treizeci și trei, număr ce-L reprezintă pe Iisus Hristos. El te iubește. Dacă a permis satanei să-ți încerce viața, nu-i va permite și să te omoare. Fii sigur.

— Merită să sper la zile mai bune?

— Da, fiule. Cunosc pe cineva care toată viața a sperat că va trăi mai bine. În comparație cu el, tu ești de o mie de ori mai fericit.

— Cine-i acel om?

— Nu-i cunosc numele, dar știu că era foarte sărac. Împreună cu soția sa aveau cinci copii. După lungi ani de nădăjduire, tot sărac a rămas. În cele din urmă, prin umilință și lipsuri materiale a ajuns să-și vadă copiii măricei. Se gândea în mintea lui: „Acum îmi va fi mult mai ușor, copiii mă vor ajuta la muncile câmpului”. În scurt timp mare năpastă căzuse pe capul lui - îi murise soția. Deși a suferit o pierdere irecuperabilă, bietul om își revenise. A continuat, prin muncă, să spere că odată și odată va trăi mai bine, va fi mai fericit. Din păcate, după o vreme, fusese implicat într-un grav accident, în urma căruia a rămas imobilizat la pat. Totul părea pierdut. Copiii săi erau nevoiți să îndeplinească muncile agricole de unii singuri. Bărbatul își amintea cu zâmbetul pe buze de vremurile în care era sănătos. Acum, pentru el sărăcia era o nimica toată în comparație cu handicapul său fizic. Totuși, nenorocirile s-au ținut lanț de familia sa. Din cauza unei boli ereditare, în câțiva ani i-au murit toți copiii. Nu mai avea nici un sprijin. Rămase singur și neajutorat.

Nimeni, nici chiar vecinii nu-i mai treceau pragul să-l ajute sau să-l încurajeze. A plâns îndelung, dar într-o zi a început din nou să zâmbească. Era convins că în viitorul apropiat va putea din nou să meargă, încheie trist starețul.

— Și a mai putut merge?

— Nu, dar toată viața a sperat. Cred că această povestire te va motiva să sperii, să lupți, să nu te lași învins.

— M-ați pus pe gânduri.

— Eu știu că ești un bărbat puternic și că vei izbuti în viață.

— Voi izbuti numai în caz că nu voi muri.

— Nu spune prostii, replică el zâmbind.

* * *

Înainte de a porni spre oraș, am trecut pe la cimitir, unde se odihnea Maria, prima mea iubire. Atât de mult o respectam că nici nu știam exact unde i se află casa de veci. Până s-o găsesc fusesem nevoit să citesc aproape toate inscripțiile de pe cruci. Totuși o găsisem. Dormea într-o margine de cimitir. Liniștea domnea nestingherită în acel oraș al morților; liniște era și pe stradela Măriei. Ochii mi se umplură cu lacrimi. Mi-amintii cât de frumoasă și cât de bună a fost, inima-mi nemiloasă începu să-mi bombardeze creierul cu sute și mii de regrete. Părul bălai, ochii albaștri și limpezi ca azurul cerului, corpul fraged și neîntinat. O, ce fată. Am iubit-o, dezamăgind-o; i-am promis, trădând-o. Am fost un rău. Grație ei am cunoscut fericirea, iar din cauza mea ea și-a găsit moartea. Datorită ei am devenit cel mai fericit om din lume, din vina mea sufletul a părăsit-o și nu s-a mai întors. Prima dragoste nu se uită niciodată. Ea te face să privești la viață cu alți ochi.

— Salut, Maria. Am venit să-mi cer iertare de la tine, dar, mai întâi, vreau să-ți spun trei cuvinte: te-am iubit!

Mă rezemasem trist de cruce uitându-mă îngândurat la floricelele tomnatice de pe mormânt care, din cauza temperaturilor scăzute din timpul nopții, încet-încet se

ofileau.

— Maria, ai fost și tu o floare. În mintea mea vei rămâne înflorită mereu. Deși ai murit, am senzația că ești vie, că stai lângă mine și mă asculți.

Oriunde mă aflam, semănăm moarte printre oameni. Deși nu ucideam cu mâna mea, oamenii mureau. Așa murise și ea. Acum, la rândul-mi, și eu trebuia să mor. Mă gândeam la Dumnezeu și mă-ntrebam: „De ce? De ce tocmai eu?” De ce mă lăsase în voia sortii, permițându-i diavolului să mă batjocorească? De ce, El, Dumnezeu, l-a alungat pe Satan din viața mea? De ce a trimis mai apoi un înger de-al Său, să mă mintă că este diavolul? Ce urmărea El de fapt? Din cauza Lui devenisem nestatornic și ghinionist. El era Acela care răsădise în inima mea necredința. Acum ce aștepta? Să-i cad la picioare? De ce aş fi făcut-o? Să-i mulțumesc că a renunțat la mine, lăsându-mă neputincios și neajutorat? O, nu.

Acum, după ce trecusem prin atâtea greutăți, colac peste pupăză: sunt blestemat, trebuie să mor. Frumoasă viață, frumos destin, dar mai ales frumos sfârșit.

Eram crunt supărat pe Dumnezeu. Mă lăsase pradă tuturor chinurilor din lume. Aveam motive să-i fiu recunoscător numai pentru un singur lucru: dragostea. Dragostea te face să iubești nu doar persoana care ți-a furat inima, ci și tot ce te-nconjoară.

— Maria, sunt cel mai vinovat om din lume. Ți-am grăbit sfârșitul fără să-mi dau seama. Am greșit, știu. Acum nu mai există nici o cale de răscumpărare a vinei. Te-am lăsat de una singură chiar în toiul sarcinii. Te rog, iartă-mă. Știu că mă auzi și mă vezi de acolo din înaltul cerului. Poate că acum ți-e cu mult mai ușor să mă ierți decât dacă ai fi în viață.

Îmi ridicasem ochii către infinitul cerului și începusem să urlu de tristețe:

— Maria, Maria, aruncă-ți privirea spre umila mea ființă și primește scuzele mele. Îmi pare rău că te-am distrus. Să nu crezi că m-am bucurat de moartea ta. Mă bucur doar că ai scăpat de un ticălos ca mine. Am alergat

după două femei deodată, dar le-am pierdut pe ambele. Te-am pierdut, scumpo, tu cea mai frumoasă dintre toate. N-ai meritat așa soartă. Dumnezeu, forța căreia i-ai slujit cu atâta devotament, te-a răpit dintre noi ca să-ți ofere un locușor lângă îngerii. Iartă-mă, Maria. Ca să mă revanșez, îți promit să fiu un bărbat-model. Îți promit să-i fiu fidel cu trup și suflet partenerei mele. Îi voi oferi tot ce n-am putut să-ți ofer ție.

Parcă mă simțeam mai ușor. Eram sigur că Maria m-a iertat. Înainte să-mi iau rămas bun, mă aplecasem să sărut floricelele de pe mormânt. Nu s-au împotrivit. Luasem și un pumn de țărână pe care să-l sărut ori de câte ori avea să-mi amintesc de ea, de Maria.

În oraș, ajunsei abia spre seară. Trecusem pe la universitate. Scurta mea absență de la ore, nici nu fusese remarcată de către majoritatea colegilor. Mă întristasem văzând cât de neimportant sunt pentru ei, dar, pe de altă parte, mă bucuram că sunt scutit de sutele de întrebări ce pot veni din partea lor. Niciodată nu-mi plăcea să vorbesc despre mine. Eram o taină pentru toți, chiar și pentru Elena. Încă nu apucasem să mă destăinuiesc ei. Era prea devreme. Până la sosirea acelei clipe speram să mă schimb sau să mor, dacă e să țin cont de pronosticul starețului. Totuși, cea mai mare speranță a mea era — indiferent de durata vieții mele, fie lungă, fie scurtă - s-o fac pe Elena cea mai fericită femeie din lume. Ea nici nu știa că am revenit din călătorie. Urma să-i fac o surpriză de zile mari. Mă dusei s-o văd, s-o revăd. Printre studenții care ieșeau din sala de curs se găsea și ea, dar nu mă observase. Trecuse chiar pe lângă mine. Discuta aprins cu o colegă. O ajunsei din urmă și o lovii ușor peste umăr. Ea se întoarse.

— Ah, Nicule! Ai revenit! exclamase ea surprinsă.

Îmi sări la piept. Zâmbea și plângea de bucurie.

— Da, iată-mă ajuns.

— Nu-mi vine să cred.

— Știu că-ți plac surprizele, așa că am decis să-ți fac una. Ți-a plăcut?

— Mai întrebi? Să ne așezăm undeva, îmi propuse ea.

— În parc e bine? E o vreme atât de frumoasă.

— Da, am atâtea să-ți povestesc.

— Și eu.

— De ce nu m-ai sunat până acum? întrebă ea dojenitor. Mi-ai promis, nu?!

— Lasă, recuperăm noi cumva.

— Oricum. Mi se făcuse un dor nebun de tine.

Ne așezară pe o bancă la o margine de parc și începurăm pălăvrăgeala. Sărmana, nu bănuia că în perioada în care fusesem plecat, nici nu prea avui răgaz să mă gândesc la ea. Acum, când o ascultam, îmi dădeam seama că atât vocea, cât și chipul ei îmi lipsiseră foarte mult. În prima oră de discuții, aproape că nu reușisem să spun ceva. Vorbea ea. Îi plăcea la nebunie să nu tacă, iar mie nu-mi plăceau deloc fetele mute. Ne potriveam de minune.

— Să știi că nu-ți voi mai permite niciodată să pleci de lângă mine, ridică ea vocea.

Șezuserăm în parc până noaptea târziu. Aerul rece care ne pișcă de nas și de obraji, ne silise să pornim spre casă. Elena îmi povestise de-a fir a păr ce făcuse în tot timpul în care fusesem plecat. Eu o ascultam tăcut. Vrusem să-i spun câte ceva, dar m-am reținut. Dacă avea să afle că din cauza mea muriseră două persoane, m-ar fi considerat criminal, dacă îi povesteam că am vrut să sparg o bancă, m-ar fi socotit infractor, dacă-i spuneam de existența copilului din Murmansk, m-ar fi socotit mizerabil, dacă-i ziceam că am înșelat-o cu o fată chiar în ziua în care am ajuns în Rusia, m-ar fi detestat. Însă, dacă mă încumetam să-i vorbesc de relația mea cu Satan, atunci „Adio, Nicușor” avea ea să-mi spună. Riscam s-o pierd. Eram dator să fiu sincer cu ea, dar nu puteam nicidecum s-o fac. Ar fi ucis-o, ar fi îndepărtat-o. Să tac era unicul mod. Nu-mi puteam explica de unde venea acea frică de singurătate. Era ceva nou pentru mine. Dintotdeauna îmi plăcuse să stau singur, acum, însă, simțeam frică. Mă înspăimânta necunoscutul, necunoscutul pe care mi-l întindea în față moartea. Din cauza blestemului eram silit

să merg în acea lume mai repede decât mă așteptasem. Nu știam pe nimeni acolo. Elena era unica mea scăpare. M-ar fi ajutat să uit că viața mea se va intersecta în cel mai scurt timp cu moartea. Având-o pe ea în preajmă, mi-ar fi fost ușor să mor.

Timpul trecea grăbit. Iarna invadează țara pe neobservate. Deși treburile îmi mergeau binișor, în pieptu-mi se întâmpla ceva. Creștea un fel de frică. Eram obsedat de ideea că foarte curând voi muri. Elena remarcase marea schimbare din comportament, dar nu a insistat nici o clipă să-i destăinuiesc motivele neliniștii mele. Proceda corect. Știa că dacă am ceva să-i spun, o voi face netras de limbă. Jurasem să nu mai stau de vorbă niciodată cu acel înger al lui Dumnezeu, și mă ținusem de cuvânt. N-o făcusem deja de șase săptămâni. Eram hotărât să lupt de unul singur împotriva vitregiilor sortii. Într-una din zile, nemaiputând suporta tensiunea depozitată pe conștiința mea, încercasem s-o sun pe Maria, s-o întreb cum se mai simte copilul. Mă informă, distantă, că nu merită să mă îngrijorez, pentru că bebelușul crește repede și e sănătos tun. Altceva vrusem s-aud. Ce motiv de bucurie puteam să am, știind că din cauza acelui copil trebuie eu să mor? El îmi fura viața. Tatăl meu murise pe când aveam circa patru ani. Copilașul meu avea abia un an și câteva luni. Mai aveam de trăit cel mult încă trei ani. Nu mă puteam conforma cu gândul că zilele-mi sunt numărate. Până în acele clipe mă simțisem rău numai din cauza fricii, în rest, nici un indiciu că aș fi bolnav, că aș fi pe moarte. Cu trecerea timpului începusem să pun la îndoială posibilitatea că un suflet uman ar putea să existe simultan în două corpuri. Ca să mă conving, decisei să iau legătura cu un pastor. Vroiam să cunosc și părerea lui cu privire la această posibilă anomalie.

— Nicu, de ce mă-ntrebi pe mine? Întreabă-L pe El, zise pastorul, arătând cu degetul spre cer. Eu, personal, dacă am careva întrebări, Lui mă adresez. El îmi răspunde.

— Nu vreau să vorbesc cu Dânsul.

— Nu-i bine să fii atât de încăpățânat. Voi încerca să-ți

ofer un răspuns. Din câte știu, este imposibil ca un suflet să nu poată părăsi pământul. Și chiar de nu l-ar putea părăsi, este exclus să se transfere de la tată la fiu. Dacă ar fi așa, imaginează-ți ce se va întâmpla în ziua Judecării? Dumnezeu va trebui să judece un suflet care a aparținut mai multor corpuri umane! Gândește-te logic. Fiecare corp omenesc posedă un suflet propriu și irepetabil.

— Reiese că preotul m-a amăgit? El este sigur că sunt blestemat și că pot scăpa cu viață doar prin credință. Eu personal l-am auzit și l-am văzut vorbind cu un corp invizibil.

— Nu cumva crezi că a vorbit cu Dumnezeu?! Întrebă el ironic.

— Nu știu.

— De când e lumea și pământul au existat luminați din ăștia, care au așa-zisa cale liberă de a discuta cu spiritele. Despre posibilitatea unui transfer al sufletelor dintr-un corp în altul se vorbește și în Biblie, dar sunt sigur că acele exemple sunt niște parabole.

— Despre ce exemple-i vorba?

— Se crede că Ioan Botezătorul este de fapt Proorocul Ilie. Ca să mă înțelegi corect, voi deschide Biblia și voi cita versetul cu pricina.

Păstorul luase Cartea Sfântă de pe birou și o deschise.

— Maleahi 4:5: Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșătoare.

— Da, și?

— Dacă nu știi cine-i Ilie, îți spun eu. El este un proroc, al cărui viață este descrisă în Vechiul Testament.

— Am citit despre asta.

— Mă bucur. La Matei 17, 11-13 însuși Iisus confirmă că Ioan Botezătorul este Ilie.

— Totuși, care este părerea dvs. cu privire la teoria starețului?

— Nu știu. Pentru Dumnezeu totul e posibil.

— Deci, dacă Ioan Botezătorul este Ilie, de ce eu n-aș fi în realitate tatăl meu?

— Acestea sunt lucruri care ne depășesc.

— Nu. Noi nu vrem să credem în ele.

— De ce să credem?

— Să credem pentru că sunt reale. Eu sunt omul căruia i se întâmplă imposibilul. Nu sunt fantasme.

— În zadar încerci să mă convingi.

— Știu, dar nu trebuie ignorat acest fapt. Până în prezent am vorbit și cu diavolul, dar și cu un înger al lui Dumnezeu.

— Ți-a mai rămas să vorbești cu însuși Dumnezeu, spuse el neîncrezător.

— Nu glumesc.

— Nici eu, replică el.

— Vă mulțumesc mult pentru atenție și pentru receptivitate. La revedere!

„Ce idiot”, zisei în sinea mea. „Mă ia drept prost, nebun, ciudat, mincinos și deranjat psihic. N-are rost să pierd timpul cu asemenea indivizi.”

Chiar în aceeași zi decisei să trec pe la Biblioteca Națională. Speram să găsesc literatură cu privire la problemele mele. Nu găsisem nimic. Aveam impresia că nimeni în această lume nu scrisese cartea pe care o căutam eu. Aveam nevoie stringentă de ea. Trebuia cineva să-mi confirme posibilitatea transferului unui suflet de la tată la fiu. E real oare ca un suflet să se rupă în două?! Mie nu-mi venea să cred. Dacă era adevărat, reieșea că o jumătate din suflet mă părăsise deja. Gândul la moarte mă epuiza total. Nu vroiam să mai frecventez cursurile universitare. La ce bun, de vreme ce zilele-mi erau numărate?! Gândeam greșit, dar cine nu gândește greșit atunci când moartea îi dă târcoale? Totuși, atinsesem vârsta la care puteam să conștientizez că oricum, mai devreme sau mai târziu, fiecare om trebuie să moară. Poate că m-aș fi obișnuit cu acest gând, dar mă întristasem enorm din cauza promisiunilor deșarte, făcute mie de către Satan. În perioada în care m-am aflat în Rusia m-a supus la cele mai severe teste. Din vorbele lui reieșea că voi avea parte de un viitor frumos și strălucit. Mă amăgise. Își

bătuse joc de mine. Eh, păcat de viața mea. Muream fără să cunosc adevărata bucurie a tinereții. Cum puteam să mă comport ca un tânăr, dacă sufletu-mi era bătrân? Abia acum, când mi se apropia sfârșitul, aveam scurta ocazie să mă gândesc și la mine. Până atunci nu prea avusei timp. În loc să mă gândesc la ceva frumos, așa cum este caracteristic tinerilor, îmi analizam anii pierduți slujindu-l pe Satan, apoi pe îngerul lui Dumnezeu. Mi-aminteam cum după îndelungi chinuri insuportabile am reușit să mă debarasez de îngerul întunericului. Deși obținusem independența din punct de vedere fizic și psihic, tot nefericit am rămas. Dumnezeu nu mă vizitase niciodată. Mă lăsase pradă disperării și nefericirii. Din cauza impasibilității Lui, cerșisem pentru a doua oară prietenia Satanei. Din nou mă vândusem „diavolului”. Timp de șapte sute treizeci de zile crezusem că sunt amic cu el, când acolo, acela era un trimis al lui Dumnezeu. Ce urmărea? De ce se ascundea de mine?

Aveam multe, foarte multe întrebări la care nu știam răspunsul. Din cauza revelației de la mănăstire, fui pus în situația să caut răspuns la alte câteva sute de întrebări.

Deși, la fel ca alte milioane de oameni, nu credeam în Dumnezeu, nu-l contestam existența. Ateu nu eram, eram indecis. Sigur de existența Domnului fusesem atunci când însuși diavolul îmi declarase că este fiul lui Dumnezeu și că, mai e și frate cu Iisus. Nu-mi aminteam să fi găsit în Biblie vreun verset în care să fie scris direct acest lucru totuși, un verset, într-o oarecare măsură confirma acest fapt: Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi să se prezinte înaintea Domnului. Și a venit și Satan printre ei, Iov 1:6. Acest lucru dovedea existența Tatălui ceresc, pentru că, dacă nu ar exista Tatăl, nu ar exista nici fiul. Pe fiul Domnului, adică pe Satan, îl văzusem personal. Așa că, vrând-nevrând, trebuia să recunosc că, totuși, Dumnezeu există.

Din pricina apropierii diavolului de mine, nu-l acceptasem în viața mea pe Dumnezeu. Făcusem un pas greșit, ireparabil. Dacă de la bun început L-aș fi slujit pe

Dumnezeu, în aceste momente poate aş fi fost fericit. Problema blestemului, din cauza căruia trebuia să mor, Dumnezeu ar fi rezolvat-o demult. Acum însă, era prea târziu. Aş fi vrut să mă apropii de El, dar inima-mi era împietrită. Până la urmă, de nefericirea mea eu mă făceam responsabil, nu Dumnezeu. Mă gândeam că pe crucea de pe mormântul meu era bine să fie atârnată inscripția: „Aici zace corpul neînsufletit al unui om care nu a avut suflet”. Era adevărat. Nu numai că nu avusesem parte de suflet, dar mai fusesem criminal fără să vreau: îmi băgasem tatăl în pământ, iar acum, în aceeaşi țărână mă băga feciorul meu din Murmansk. La vremea convenită şi copilul meu urma să fie depozitat de suflet de către urmaşii săi. Făceam parte din-tr-un neam blestemat. Aş fi înregistrat un mare succes dacă puneam capăt acelui blestem. Acum ştiam de ce mă trimisese „Satan” la bătrânul şi înțeleptul stareţ. Prin intermediul lui vruse să-mi facă cunoscută cauza apropiatei mele morţi. Da, acum pricepeam foarte bine tactica folosită de Dumnezeu. Vroia să se apropie de mine într-un mod indirect. Mai întâi o făcuse cu ajutorul îngerului, apoi prin acest blestem revelat prin stareţ. Incredibil. Bătrânul avea dreptate: Dumnezeu mă iubea. De doi ani El îmi dirija viața, dar eu nu ştiam. Totuşi, îmi trăiam cele din urmă luni, săptămâni sau zile. În fine, murind, aveam să scap de toate problemele. Mă-ngrozeam imaginându-mi momentul despărțirii sufletului de corp, însă mai ușor e de trecut prin el, decât să trăiești îndelung sub povara unui blestem care, oricum te îndreaptă spre sălașul morților. Mă gândeam cu durere la tatăl meu, de moartea căruia foarte multă lume se bucurase. Fusesse un tiran nu pentru că așa vruse el, ci pentru că așa îl blestemase cineva să fie. Sărmanul, cu greu suportase povara acelui blestem, dar nimeni nu-l înțelesese. Nimeni. Blestemații de blestemați sunt înțeleși. Eu înțelegeam limpede că toate lucrurile se întâmplau fără știrea și consimțământul nostru. Dacă Dumnezeu mă alesese pe mine din tot neamul meu să cunosc această taină, însemna că urmărește ceva. Poate că mă pune în fața unui nou

examen: examenul final?! Totuși, nu aveam nici o garanție că presupunerile mele sunt juste.

* * *

— Elena, mă iubești?

— Da, și te voi iubi toată viața, îmi promise ea. Tu știi doar că în sufletul meu este loc numai pentru tine. N-am iubit pe nimeni atât de mult.

— Sper să gândești astfel și după ce-ți voi dezvălui o taină.

— Ce taină? Întrebă ea curioasă.

— După ce-mi vei asculta povestea, e posibil să nu mă mai iubești.

— Nu vorbi prostii.

— Trecutul meu nu-i chiar atât de alb precum mi-e chipul.

— Nimeni nu-i perfect. Poate că și eu am făcut greșeli înainte de a te întâlni pe tine. Prin greșeli lumea se învață a trăi corect.

— Tocmai despre niște greșeli din trecut vreau să-ți vorbesc, însă, din păcate, și tu faci parte din acest trecut. S-a întâmplat în timp ce mă aflam în Rusia.

— Te-ai culcat cu vreo fată, intui ea.

— Da, dar n-a fost vina mea, încercam eu deznădăjduit să mă justific. Nici azi nu-mi dau seama cum s-a întâmplat. Iartă-mă, te rog.

În loc să reacționeze dur, ținând și urlând de mânie, mă privi compătitor și spuse:

— Nu-i nimic.

— Cum așa? Întrebasem perplex.

— Ce să-ți zic?! Nu sunt geloasă. Nu știu ce-nseamnă sexul. Nu mă afectează deloc că te-ai culcat cu altcineva. Nu știu cum voi proceda însă, când nu voi mai fi virgină. Dintotdeauna am știut că băieții care au prietene virgine, preferă aventurile cu altele. Nu te scuza, pentru că te înțeleg.

— Serios?

— Da, te înțeleg. Totuși, fii atent, mă avertiză ea.

Îmi plăcea cum gândește. Deși eram cu un picior în groapă, continuam să visez că mă voi căsători cu ea, o să mai greșesc, o să fiu iertat, o s-o iubesc, o să mă iubească.

— Elena, asta nu-i tot. S-a întâmplat cu mult timp înainte să te cunosc.

— Ce-ai mai făcut?

— Am un copil.

Izbucnise în lacrimi.

— Puteai să-mi spui mai înainte! îmi povestești asemenea lucruri abia acum, crezând că nu voi renunța la tine?! Ești un ticălos. Crezi că sunt proastă să rămân cu tine?!

— Eu...

— Ce?

— Până acum câteva zile nici eu n-am știut de existența lui. Abia când am ajuns în Murmansk am aflat. Acum doi ani am avut o aventură cu o doamnă și s-a întâmplat să rămână însărcinată.

— Ce naiba ai căutat tocmai la Murmansk?!

— Soarta m-a dus!

— Crezi că voi accepta să cresc un copil care nu-mi aparține? Niciodată! Adio!

— Ești nebună?! strigasem eu, apucând-o strâns de braț.

— Dă-mi drumul!

Se ridică și vru să plece. Vorbele sale mă făcură să-mi ies din minți.

— Nu-ți permit să mă părăsești!

— Cine ești tu să-mi interzici să plec?

— Iubito, nu te recunosc.

— Nici eu, spuse ea răsufând agitată.

— Elena, nimeni nu te obligă să-mi crești copilul. De dânsul se va îngriji mama lui.

— Nu, nu, nu. Dacă accept să-ți faci de cap cu alte fete, nu înseamnă că voi tolera și existența unui copil. L-ai făcut, atunci crește-l!

— Nu fi atât de rea!

— Vrei să râd, să sar în sus de bucurie?! Drept cine mă

iei?!

— Ascultă-mă atent. Acest copil nu va afecta relația noastră. Îl voi vizita din când în când, n-o să-l aduc niciodată la noi în casă.

— Ți-am zis că nu! Adio!

N-am încercat s-o opresc, pentru că oricum era hotărâtă să mă părăsească. Plecă. Nu aruncase nici o privire în urma sa. Știam că va plânge și că va suferi. Speram să se răzgândească, să vină din nou la mine și să-mi spună că mă iubește, că nu poate trăi fără mine. De vreme ce ea prefera să sufere în tăcere într-un colț de odaie, eu nu mai suportam suferința. Era cel mai mare dușman al meu. Eram plictisit de lacrimi și durere. Nu m-am dus acasă. Singurătatea m-ar fi ucis. Simțeam nevoia să discut cu cineva. Mergând pe o stradelă pustie, lângă o ladă de gunoi văzui un vagabond. Stătea așezat pe o bucată de carton, rezemat de o ladă. Câțiva câini se învâртеau în jurul lui cerșind hrană și milă. Nu știu de ce, dar hotărâsem să mă apropiu de el.

— Bună seara, amice.

— Poftim? Întrebă el speriat.

— Bună seara! strigai eu.

— Bună, băiete!

Văzând că nu prezint nici un pericol, continuă să molfăie ceva cu poftă.

Făcusem ceea ce nu aș fi făcut niciodată. Discuția cu un boschetar mi se părea cea mai josnică decizie luată în viața mea. Dar, ce conta? Era și el om, avea și el suflet, un suflet poate mai mare decât al unora din noi.

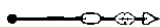
— Nu te plictisești să stai singur aici?

— Cu atâția prieteni alături nu am timp să mă plictisesc! răspunse el, plimbându-și degetul în direcția câinilor.

— Felicitări!

— Mulțumesc, spuse el jenat.

Dacă până acum, câteva clipe, părea încruntat și necăjit, iată că bărbatul se destinse nițel, începând chiar să zâmbească. Faptul că-i vorbeam, pentru el însemna

foarte mult. Cine știe de cât timp nu mai discutase cu cineva de la egal la egal? Se simțea important. Mă așezasem lângă el. Avea fața ridată. Era clar că nu avuse parte de o soartă prea ușoară.

— Flăcăule, ia și tu o înghițitură, îmi propuse el, întinzându-mi o sticlută de votcă, pe care o scoase grăbit dintr-o traistă neagră.

Inițial îmi fusese greață, însă în urma unui periplu anevoios între „da” și „nu”, acceptasem. „O să mor?!” spusei în sinea mea. Bunătatea de care dădea dovadă, mă uluia. Încercam să mă conving că nu sunt cu nimic mai presus decât el, suntem aceiași.

— Ține și o bucată de pâine.

— Vă mulțumesc. Sunteți foarte darnic.

— Este o onoare că te-ai apropiat și că ai acceptat să cinezi cu mine. Asta-i tot ce am, dar sunt dispus să împart cu oricine duce lipsă. Tu ești primul om care s-a apropiat de mine și mi-a vorbit omeneste. De ce toți cred că noi suntem răi? Niciodată în viața mea n-am îndrăznit să atac, să agresez sau să ucid pe cineva. Ei și ce dacă consum mult alcool? N-o fac că mi-e bine, ci pentru că băutura este unica mea alinare.

— Eu nu fac diferență între oameni, cel puțin, acum.

— Totuși, majoritatea indivizilor au o părere aparte cu privire la modul nostru de viață.

— Așa e lumea, ce să-i faci?

— Mi-amintesc de tinerețea mea, zise el un pic răgușit. Eram exact ca tine: frumos, bine îngrijit, mă iubea toată lumea. Acum însă doar câinii iștia mă mai iubesc. Și știi de ce?

— Pentru că..., nu știu, răspunsei încurcat.

— Acuși îți spun.

Făcu o scurtă pauză după care a continuat:

— Câinii nu caută la fața omului. Ei se apropie numai de oamenii blajini. De vreme ce relația mea cu aceste patrupeze este necondiționată, iată că relațiile interumane se bazează, de obicei, pe interese. Din păcate, eu nu trezesc nimănui interesul, pentru că n-am ce oferi, se

tângui el. Știi când am vorbit ultima oară cu o persoană?

— Când?

— Acum câteva zile, când o femeie din blocul acela - arătă cu degetul în partea stângă -a țipat la mine, spunându-mi că miros mai tare decât însăși lada asta de gunoi.

— De ce ai ajuns să trăiești în stradă?

— Am locuit în casa soției mele. Ce prost am fost că nu mi-am cumpărat, când mi-am permis, un apartament. După doi ani lungi în care am înconjurat globul pământesc de nenumărate ori, revenisem acasă. În acești doi ani am petrecut mai mult timp pe apă, decât pe uscat.

— Din câte înțeleg ai fost marinar.

— Exact. După serviciul militar mi se propusese să lucrez acolo, dar am refuzat. Era prea departe de țara mea, tocmai lângă Japonia. Acum îmi pare rău că n-am acceptat, pentru că țara noastră, pe care am iubit-o ca pe lumina ochilor, nu-mi oferi nimic. În afară de dragostea față de patrie, am mai avut un motiv să revin acasă. Mă aștepta prietena mea. Dacă aș fi știut!

— Ce?

— La scurt timp după ce ne-am căsătorit, au început necazurile.

— Despre ce necazuri e vorba?

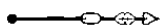
— Felurite.

— De exemplu? insistasem eu.

— Mă dezamăgise.

— Ce ghinion.

— Venea mereu beată de la serviciu, iar peste câțiva ani, în urma unui accident de muncă, am rămas impotent. Mă alungase de-acasă. Din cauza sexului, care pentru ea era important precum oxigenul, a decis să renunțe la mine definitiv. Nu aveam nici casă, nici masă. Am dormit mai multe nopți pe la prieteni, pe la rude, însă, s-au săturat toți de mine. Începusem să dorm prin gări, dându-mă drept călător. Mai târziu, obișnuit cu poziția socială pe care o ocupam, nu mă mai rușinam să dorm pe unde mă prindea vremea. Încetul cu încetul devenisem, precum soție-meă,

un înfocat consumator de alcool. Acum uite unde am ajuns.

— De ce nu ți-ai căutat un loc de muncă?

— Crezi că mai ai dorință să muncești, atunci când nu trebuiești nimănui, când ești respins de toți? Măcar părinții mei de-ar fi trăit. Am fost doi frați, iar casa părintească a rămas în stăpânirea lui. Am stat și la el o vreme, însă, soție-sa nea-vând loc pe unde să-și învârtă fundul, a ațâțat pe bietul frate împotriva mea, zicându-i că-i fac avansuri. Auzind de una ca asta, unicul meu sprijin, mă alungase din casă ca pe un câine. De atunci am devenit ceea ce vezi acum -vagabond. În loc să mă compătimească, lumea mă condamnă că-mi caut hrana prin gunoiști. Toți sunt de părerea că eu nu vreau să muncesc. Dimpotrivă. Încă de mic am iubit munca. Am trăit la țară și în fiecare zi, de cu noapte mergeam la câmp. Acum, însă, pentru cine să muncesc? Lumea se uită la mine ca la o ființă ratată, fără simț și fără rațiune. Se înșală. Am nu doar rațiune, ci și sentimente. Scuză-mă, tinere. Dacă crezi că am luat-o razna, spune-mi și am să tac.

— Vorbește, îmi face plăcere să te ascult.

— Serios? Întrebă el fericit.

— Da. Numai unui nebun nu i-ar plăcea să discute cu un om sincer.

— Ei, și ce dacă-s sincer? Tot mincinoșii o duc bine.

— Nu în toate cazurile.

— Îți mulțumesc încă o dată că ai răbdare să mă asculți, zise el, în timp ce-mi întinse sticla. Trăind atâția ani fără să discuți cu cineva, ajungi să fii ca un depozit de informații. Trăindu-mi viața în stradă, am ocazia să văd multe lucruri. Aș avea despre ce să-ți povestesc ore în șir, dar mi-e teamă să nu te ridici și să pleci.

— Poți vorbi, pentru că nu mă grăbesc nicăieri. Decât să sufăr acasă, în singurătate, mai bine stau de vorbă cu tine.

În apropiere era un magazin. Mă dusei să cumpăr o sticlă de votcă. Mai luasem și o bucată de carne afumată și o pâine proaspătă. Noul meu prieten era foarte fericit. Nimeni nu-l mai tratase atât de bine. Stăturăm de vorbă

până târziu. Îi povestisem și despre necazurile mele. În timp ce-i vorbeam, sărmanul, beat și mulțumit de prezența mea, adormise buștean. Văzând că așa stau lucrurile, mai aruncasem câteva bucățele de pâine câinilor, după care pornii la drum.

Boschetarul avea dreptate. Câinii sunt așa cum ar trebui, de fapt, să fie oamenii. Ei ne oferă protecție și prietenie, fără să aștepte ceva în schimb. Ei stau lângă noi mereu, indiferent că le dăm de mâncare, ori nu. Un câine se va mulțumi doar acceptându-l ca prieten. Mergeam îngândurat spre casă. Era târziu, trecut de miezul nopții. Discuția cu vagabondul îmi prinse bine. Deși arăta oribil, avea un suflet mare. Înainte să adoarmă, mă sfătuisese să lupt pentru Elena, pentru că se vedea clar că o iubesc. Într-adevăr, o iubeam. Deși mai aveam puțin de trăit, nu vroiam să-mi petrec timpul de unul singur. O vroiam pe Elena. Totuși, dacă se întâmpla să nu mă mai accepte, aveam o alternativă: să plec la Murmansk și să mor lângă copilașul meu. Dacă, pe de o parte, îl uram că din cauza lui trebuia să închid ochii pe veci, pe de altă parte, îl iubeam: era copilul meu.

Trist, intrasem în odaie. Mă întinsei pe canapea, adormind îmbrăcat. Am crezut că din cauza suferinței nu voi putea ațipi, dar s-a întâmplat invers. A doua zi mă trezisem abia pe la zece. Verificându-mi telefonul mobil, fui surprins să văd că am primit un mesaj de la Elena: „Vreau să ne întâlnim la 12, în parc, știi banca”. Știam eu la care bancă se referea, dar nu știam dacă să mă bucur, ori nu. În loc să-mi mai pun întrebări, răspunsul cărora nu l-aș fi aflat înainte de a mă întâlni cu ea, făcusem un duș, luasem dejunul și pornii la drum. Ajunsei cu o jumătate de oră mai înainte. Mă temeam că nu va veni. Mă temeam să nu rămân de izbeliște. Vroiam să stea cu mine, până când aveam să mor, măcar din milă.

Venise exact la ora 12.

— Înc-o mică greșeală și nu te mai iert, ai înțeles?! se răsti ea.

— Am înțeles, mă grăbii să răspund. Mă comportam ca

un copil vinovat.

Începui să zâmbesc fericit.

— Nu râde, mă enervezi.

— Știam eu că ești o fată bună și nu vei lăsa lucrurile să se termine așa.

— Știi ce? Azi eu vorbesc, iar tu mă ascuți. Chiar dacă te iert, nu crede că te mai iubesc ca înainte. Nu-mi mai inspiri încredere.

— Iubito! Te invit la cafenea. Aici e cam frig și uite, cerul parcă stă să ningă.

— Nu, mulțumesc. Am de făcut lucruri mult mai importante.

— Elena, nu fii rea cu mine. Trebuie cumva să clarificăm situația.

— Nu avem ce clarifica.

— Ba da, avem. Cred că-i timpul să-ți mai destăinuiesc câteva secrete.

— Ceva legat de copii? Sau de femei pe care le-ai lăsat gravide? Dacă ai de gând să-mi vorbești despre asemenea mârșăvii, ia-ți tălpășița și nu te mai întoarce.

— Nu, Elena. Când vei afla ce tăinuiesc în inimă, o să te simți obligată moral să rămâi cu mine.

— Mă-ndoiesc.

— Imaginează-ți ce poate fi mai rău înastă viață?

— Să-mi spui că în loc de un copil, ai doi.

— Te întreb serios.

— Iar eu serios îți răspund.

— E ceva mult mai grav, o atenționasem eu.

— Măi, măi, măi, schiță ea un zâmbet răutăcios.

— Mai am de trăit puțin, foarte puțin, și voi muri. Sufăr de o boală de care numai moartea mă mai poate despărți. De aceea, umple-mi puținul timp ce mi-a rămas cu prezența ta. Te rog.

— Ce?! N-am înțeles!

— În curând mă vei pierde pentru totdeauna.

— Cum?

— Doar ți-am spus, sunt grav bolnav.

Nu se lăsă până nu-i spusei întreaga poveste. Rămase

șocată.

— Dacă așa stau lucrurile, nu voi accepta nici în ruptul capului să rămân cu tine. Sau poate că voi rămâne, nu știu.

Se mai gândi câteva zeci de secunde după care strigă speriată:

— Doamne ferește! Tu să mori? Este imposibil.

Se aruncă la pieptul meu, plângând copilărește. Mânia sa nestăpânită de acum câteva minute se transformă în tristețe și deznădejde.

— Așa e viața!

— Spune-mi că nu-i drept, spune-mi că nu vei muri.

— Nu pot să-ți ofer un răspuns exact. Până acum nu am avut nici un semn de slăbiciune fizică sau psihică, însă starețul m-a atenționat că efectele blestemului se fac simțite cu cât copilul crește.

— Cum putem afla adevărul?

— Nu știu. L-am căutat pretutindeni, dar în zadar. Vorbele starețului, vreau, nu vreau, par să conțină purul adevăr.

Din acea zi, relația noastră începu să meargă mai bine. Timpul petrecut în doi ne ajutase să ne cunoaștem reciproc în toate privințele. Fericirea care dăinuia în sufletul meu mă ajutase să uit cu desăvârșire de posibilitatea de a muri. Toate grozăveniile auzite de la stareț, mi se depozitară în minte, ținând deja de domeniului trecutului. Într-o dimineață, așa cum nu mi se întâmplase niciodată, mă treziseam cu un gând în minte: „Vreau să mă însor”. Deoarece nerăbdarea mă ciupea hain, luasem hotărât telefonul în mână. Elena mai dormea încă.

— Iubito, vrei să te măriți cu mine?

Cererea mea fusese probabil neinspirată, pentru că ea numi răspunse deodată.

— Nicu, nu mă înnebuni. Știu că te duce capul cum să induci lumea în eroare.

— Elena, nu glumesc. Accepți?

Era derutată. Se gândise îndelung, nefiind în stare totuși să spună da, cu tărie.

— Da, accept, dar nu înțeleg ce ți-a venit? Ai stabilit

cumva și ziua nunții? Întrebă ea suspicioasă.

— Nu contează. O putem face și peste zece ani, răspunsei entuziasmat. Important este că ne-am decis să facem acest pas. Ce zici?

— Sunt la dispoziția ta, oricând. Dacă nu ai nimic de făcut, vino la mine, îmi propuse ea ademenitor. Vreau să te strâng în brațe și să te sărut la nesfârșit.

Acceptasem. Era o zi frumoasă de iarnă. Înaltele troiene de zăpadă păreau la fel de frumoase cum ne sunt prezentate în cărțile de povești. Copacii, încărcăți până la refuz cu munți de albeață, stăteau neclintiți cu crengile îndoite până la pământ, în timp ce mă îndreptam spre stația de troleibuz, mă uitam îndelung la aburii jucăuși ce mi ieșeau din gură. Erau atât de denși încât semănau cu fumul ce iese din hogeaguri.

— Nicu, deja m-am gândit când să celebrăm căsătoria.

— Mă uimești! Când?

— Când vom termina studiile.

— De ce tocmai atunci?

— Hai să nu ne grăbim, pentru că nici căsnicie fericită nu vom avea, și nici facultate terminată. Prefer să facem lucrurile pe rând.

— Elena, îți voi demonstra că pot face două lucruri concomitent.

— Știu că poți, dar de ce să ne complicăm?

— Accepă viața cum este!

— Cine vorbește! Nu știi cum vei proceda tu, dar eu voi discuta această chestiune cu părinții mei.

— Elena, nu mai suntem copii. Putem judeca și singuri ce e bine și ce nu. De ce să lăsăm părinții să decidă în locul nostru? Căsătoria este un pas prin care fiecare își demonstrează maturitatea. Hai să fim conducătorii propriilor noastre vieți. Numai așa vom învăța ce înseamnă responsabilitate.

— Oricum, trebuie să discut cu dânsii.

— Dar nu-i nici o grabă. Nu le spune nimic, deocamdată.

— Îmi ceri imposibilul. Dacă nu-i povestesc mamei, mă

voi sufoca.

— E și firesc, ești femeie.

— Ce ai în vedere? Întrebă ea, în timp ce se necăjea să-și împletească o cosită.

— Informația pe care o deține femeia e cu neputință să nu o facă cunoscută tuturor. Vă place să trâmbițați.

— Ei, lasă, că și vouă vă place să bârbiți.

După câteva clipe de tăcere, continuă:

— Știi, m-am gândit la ceva.

— Ce?

— Ar fi bine să te adresezi la vreo vrăjitoare. Dacă va descoperi că ești blestemat, te va ajuta ea cumva. Sau poate că nici nu ești blestemat. Acel călugăr e și el om, s-ar putea să fi greșit.

— Nu cred în vrăjitoare. Sunt niște prefăcute. Se laudă cu forțe pe care, de fapt, nu le posedă. Se folosesc de credulitatea și de vulnerabilitatea oamenilor ca să-i poată scurge de bani.

— Ce ai de pierdut? Încearcă-ți norocul. Cunosc câteva persoane care-s foarte mulțumite de serviciile vrăjitoarelor. Te-am convins?

— Nu știu. Deja am și reușit să uit că-s blestemat. Acum sunt mult mai liniștit. Dacă insiști, pot să merg, dar de pe acum știu ce răspuns voi primi.

— Vrăjitoarea pe care o cunosc eu are talent, nu este o șarlatancă.

A doua zi, la ora 19.00, ne aflam la ușa apartamentului vrăjitoarei Svetlana. Elena îmi povestise în detalii despre minunile pe care le făcuse ea în decursul carierei sale. Zicea că e suficient să te privească în ochi câteva secunde și îți spune cu exactitate ce durere te-a adus la dânsa. Eram sceptic cu privire la omnipotența ei, dar vorba ceea: încercarea vină n-are.

Vrăjitoarea Svetlana avea patruzeci și cinci-cincizeci de ani. Era durdulie, înaltă, iar ochii săi aveau ceva diavolesc. Mă invită să iau loc. În fața mea se găsea o măsuță, iar pe ea stăteau aranjate felurite obiecte. În timpul în care mă frământam plictisit pe scaun, ea se uita țintă în ochii mei.

— Vreți să mă hipnotizați? Întrebases eu nonșalant.

— Vreau să te ajut, răspunse ea pe un ton dur. În loc să spui mulțumesc că există oameni ca mine, tu, cu un picior în groapă, mai ești și năzuros. Spune ce problemă ai?

— Eu?

— Nu fi grosolan.

— Dacă mi-ați zis că sunt cu un picior în groapă, cred că știți și ce problemă am?

— Eu știu, dar vreau ca tu să-mi confirmi constatările.

— Mă faceți să râd.

Vrăjitoarea deveni dintr-odată foarte nervoasă. Totuși, reușise să-și rețină emoțiile. După câteva momente de ezitări încercă încă o dată să se uite atent în ochii mei. Privirea fixă, ca de șarpe, nu-mi trezea nici o emoție. Dimpotrivă, îmi provoca râsul. Nu știu de ce, dar nu mă simțeam obligat să mă port cuviincios cu dânsa. Mă enerva faptul că are puteri miraculoase. Și eu avusei asemenea puteri. Eram prea egoist. Nu acceptam ca cineva să aibă ceea ce nu aveam eu. De vreo patru-cinci ori încercă să mă pătrundă cu privirea, dar nu reuși nicidecum pe plac. Mai făcuse câteva încercări, după care, cutremurându-se speriată, îmi ceruse insistent să părăsesc locuința. Nu știu ce o apucase, dar, nemaiputând-mi suporta prezența, începu chiar să strige. Era stresată.

— Pleacă imediat! Să nu mai tragi cu piciorul niciodată pe-aici! Ai înțeles?! zbieră ea.

— Sunt dispus să vă plătesc oricât mi-ați cere, numai să-mi spuneți cum să scap de blestemul ce se ține ca scaiul de neamul meu.

— Șterge-o chiar acum! continuă ea. Prezența ta mă face să mă simt îngrozitor! Pleacă, te rog!

Ieșisem enervat, fără să-mi iau rămas bun măcar. Mă întrebam nedumerit ce s-a întâmplat, pentru că până atunci nu mai avusem de-a face cu indivizi care să nu-mi suporte prezența. Probabil, în interiorul meu existau încă energii, fie pozitive, fie negative, ce creau disconfort fizic și psihic persoanelor sensibile. Dumnezeu și Satan nu pot sta nicicum alături. Dacă acea vrăjitoare vindeca oamenii

cu energii pozitive, în mine, la sigur, stagnau energiile demonice. Dar, de vreme ce starețul îmi dezvăluise, plin de încredere, că viața mea se află sub oblăduirea directă a lui Dumnezeu, nu încăpea îndoială că vrăjitoarea Svetlana era un ucenic al diavolului. Oare mai conta cine și cui aparținea? în acele zile nu-mi mai păsa de nimeni și de nimic. Gândul îmi era numai la un singur lucru -să trăiesc cât mai mult. Concentrându-mi atenția asupra zilelor ce-mi mai rămăseseră, starea mea psihică se ameliorase vădit. Începusem să privesc la moarte ca la o prietenă, iar ea, fată de treabă, întârzia să vină. O respectam într-atât de mult, încât la sfârșitul fiecărei zile îi spuneam: „îți mulțumesc că n-ai venit”.

* * *

Eram sănătos. Eram fericit. Eram căsătorit. Chinurile și neliniștile mele din trecut deveniră istorie. Deși copilașul meu avea peste trei anișori, acel fenomen telepatic despre care-mi vorbise starețul, nu-l simțeam încă. Aveam toate motivele să cred că sufletu-mi a rămas intact în corpul meu. Deja începusem să am îndoieli că bebelușul este al meu sau că aș fi blestemat. Totuși, într-o zi mi s-a întâmplat ceva. Încercam să cred că nu-i adevărat, dar, pare-se, era. Peste mine dăduse o stare de slăbiciune. Prin coloana vertebrală simții cum trece parcă un furnicar: înțepături continui și dureroase. M-aș fi prăbușit la podele dacă nu mă așezam de îndată pe un scaun. Abia de mai respiram. Cu o forță slabă, încercai să-mi stăpânesc pleoapele care stăteau să cadă. Strigasem după ajutor, dar nimeni nu mă auzise: buzele mi se frământau ca doi nori grei de ploaie, dar în zadar, pentru că nu lăsară nici o vorbă să se strecoare printre ele. Mușchii mi se lăbărțară, lipsindu-mă de șansa să pot mișca vreun deget. În capul meu, un vuiet lung, caracteristic motoarelor de avion, îmi brăzda creierul, ciopârțindu-mi-l pe dinăuntru. Nu pot spune că-mi era rău, pentru că, practic, îmi pierdusem orice simț.

În jumătate de oră îmi revenisem, parțial. Mă întinsei

pe pat. Îmi aruncai palmele deasupra feței, refuzând să mai privesc în jur. Exilându-mă în propriile-mi gânduri, începui să șoptesc cuvinte ce exprimau nepăsare:

— Întâmpile-se ce s-o întâmpla. Este inutil să apelez la medici. Este de prisos orice diagnostic. Eu știu ce am. Până aici mi-a fost.

În câteva zile, boala mea, pe care o denumisem telepatia, mă țintuise la pat. Starețul îmi spuse adevărul, dar nu l-am crezut din tot sufletul. Acum, fiecare avertisment al său devenea realitate. Avu dreptate, când îmi spuse, că cine ajunge să citească involuntar gândurile copilului său, își va dori cu orice preț să moară. Această maladie psihică este mai gravă decât toate celelalte boli fizice la un loc. Nu-mi mai suportam greutatea capului care era ticsit de gânduri prostești. Măcar să-mi fi aparținut mie acele gânduri, dar nu, aparțineau copilașului meu. Nu mai deosebeam nici ziua de noapte, și nici noaptea de zi. Dormeam cel mult trei ore din douăzeci și patru, restul le petreceam în stare de veghe. Vroiam s-adorm și să nu mă mai trezesc. Dacă nu demult îi mulțumeam morții că a mai întârziat cu o zi, acum o rugam să mă viziteze. I-aș fi fost recunoscător.

— Cum te mai simți, iubitule?

— Vezi și singură.

— Haide să te internăm în spital.

— La ce bun? Nimeni nu mă mai poate ajuta.

— Mă gândesc la toate soluțiile posibile.

— Nu merită, dragă.

— De ce stai în pat ca un laș? Încearcă să-ți salvezi viața! Renunțând la ea, tu renunți la mine!

— Încotro să apuc? Vrei să cad secerat de boală direct în mijlocul străzii? Nu mai am nici o șansă.

— Te rog, fă ceva.

— Ce???

De la o vreme, începusem să vorbesc într-aiurea. Oricât de mult mă străduiam să spun lucrurilor pe nume, nu-mi reușea. Dacă aveam nevoie de o cană, se întâmpla să-i spun lingură, dar dacă îmi trebuia o lingură, puteam să-i

spun farfurie. Din câte îmi dădeam seama, capacitatea de a gândi nu mai pășea în același ritm cu privirea. Armonia de odinioară dintre gândire și vorbire mă părăsise. Totuși nu era atât de grav, pentru că chiar și cu o anumită întârziere, tot reușeam să cer lucrul dorit.

Ajunsei pe ultima sută de metri a vieții mele. Fusesse atât de scurtă. Nu numai trăisem puțin, dar și degeaba. Să mi se fi acordat o a doua șansă, aș fi ales să-mi trăiesc zilele cu totul altfel. Din disperare, începui să adresez rugi fierbinți lui Dumnezeu:

— Doamne, din cauza mândriei mele, nu am plecat niciodată fruntea înaintea Ta. Dintotdeauna am admis posibilitatea existenței Tale, dar nu am voit nicidecum să cred în Tine. Am fost preocupat de alte lucruri, dar de Duhul Tău, nu. Satan mi-a orbit gândirea încă din copilărie, iar astăzi, suport consecințele. Te rog, vino în sufletul meu și fă ordine. Eliberează-mă de blestem și îți promit să te slujesc toată viața. Te rog, Doamne!

Nici un rezultat. Dumnezeu, Acel rege al cerului, despre care îmi vorbise cu atâta ardoare și patos starețul, dar și maiorul Serghei, nu mă ascultase. Eram convins că își astupase urechile la rugăciunea mea. Mă părăsiseră toți, chiar și memoria.

În fiecare zi eram supus unor grave convulsii care se extindeau pe întreg corpul. Ai fi zis că am epilepsie. Din păcate, boala era cu mult mai gravă. Mă stingeam lent din cauza faptului că sufletul, pic cu pic, mă părăsea. Eram într-o stare permanentă de oboseală. Gânduri și dorințe infantile, venite de la odrasla mea, se suprapuneau cu ale mele, suprimându-mi-le astfel. În locul meu, judeca el. Noroc că nu mă puteam deplasa, pentru că aș fi comis cele mai grave prostii din viața mea. În orele în care Nicu Junior dormea, eu cu ochii deschiși vedeam ce visează el. Era un coșmar. Eram tentat să mă sinucid, dar nu aveam curajul s-o fac.

— Ziceai că ești bun prieten cu diavolul, iar prietenii la nevoie se cunosc, îmi spunea soția.

— Nu mai am nevoie de nimeni. Nici de Satan, nici de

Dumnezeu. Întotdeauna m-au batjocorit. Aleg să mor, dar nici nu mă umilesc ca odinioară.

— Merită să te răzgândești, pentru că viața ta e pusă în joc.

— Nu, nu, nu. Altceva mă frământă.

— Ce?

— Mă duc la Murmansk să-miucid copilul. Asta-i unica șansă să mai supraviețuiesc.

— Ești nebun?! Nu vei apuca nici să deschizi ușa casei că vei cădea în transă.

— În calitate de soție, ești obligată să mă însoțești.

— Mai bine în mormânt decât după gratii.

— O voi face în așa mod ca nimeni să nu-și dea seama.

Terminasem această frază, după care începu să vorbesc

prostii. Idee n-aveam cine sunt, cine-i Elena, despre ce discutam cu câteva clipe în urmă...

Într-o noapte, pe când Elena dormea liniștită lângă mine, simții un fior ce-mi despică corpul din creștet până-n tălpi. Imediat deschisei ochii. Privirea mi se oprise asupra unui obiect extrem de luminos ce stătea agățat de tavan. Nu depășea dimensiunea unei palme de copil, însă strălucirea sa era mai puternică decât cea a soarelui. Îmi pătrunse în ochi. Preț de câteva minute orbisem. Credeam că am halucinații. În speranța că voi suporta mai ușor acea stare închisei ochii. Înțelesei ce se-ntâmplă abia când o voce cunoscută mă întrebă amical:

— Hei, prietene, suferi?

Tăcui. Deși glasul îmi era familiar, nu-mi aminteam cine-i. Datorită faptului că în acele clipe creieru-mi funcționa cu intermitență, spre deosebire de lungile ore în care nu funcționa deloc, reușii să-mi dau seama cine poate fi stăpânul acelei voci.

— Sunt eu, un înger, continuă oaspetele. Am venit să te ajut.

Vocea ieșea de undeva din interiorul creierului meu. Așadar, lumina ce-mi pătrunse prin ochi se instalase, în capu-mi secăt.

— Ai venit, Satane, tocmai când n-am nevoie de tine.

— Ți-am zis să nu mă mai numești Satan și să știi că am venit pentru că ai nevoie urgent de ajutorul meu.

— În aceste momente nu mă surprinde nimic. De ce-ai venit? Nu te-am chemat! De aproape douăzeci și patru de luni am renunțat la prietenia noastră. Nu uita, tu m-ai nenorocit. Tu m-ai adus în această stare. Pleacă, pleacă te rog. Știu foarte bine că ești un înger al lui Dumnezeu, dar n-am nevoie de tine. M-am adresat stăpânului tău, dar nu a binevoit să mă ajute.

— Nu vrea să te ajute? Întrebă îngerul nemulțumit.

— Nu vrea. M-am rugat Lui, dar degeaba. Starea mea se agravează pe zi ce trece.

— Te înșeli. Uite-te la mine. De ce crezi că am venit?

— Nu știu. El m-a trimis. Nu fac nimic fără acordul Lui.

— Și ce preconizezi să faci acum?

— Să întreținem ultimul nostru dialog. Tu ești vinovat că ai ajuns în această stare. De ce ai amânat atâta vreme această întâlnire?

— Am de câștigat ceva din asta?

— Nu fi încăpățânat. Fiecărui om îi este dat să sufere. Tu nu ești o excepție. Dar bucură-te, pentru că astăzi am venit să pun capăt durerilor tale. Lumina cerească va pogorî în câteva clipe și în viața ta. Ferice de tine.

— Chiar să mă bucur? Întrebai eu răutăcios.

— Da. Privește la tine, vezi în ce stare te găsești? Ești un morman de piele și oase. Ești total neputincios. N-ai nici forțe supranaturale, dar nici forțe proprii cu care să-ți stăpânești corpul. Îți garantez că în câteva zile vei fi de nerecunoscut.

— Vorbești sincer?

— Ca de obicei.

— Însuși Dumnezeu ți-a ordonat să mă readuci la viață?

— Da. El.

— Vai, câtă bunătate! grăii eu insultător.

— Nu da cu piciorul în ceea ce ți se oferă fără plată.

— Te rog să nu mă protestezi. Renunță să mai umbli cu fofârlica.

— Ascultă-mă cu atenție. Îți mai amintești ziua în care ți-ai redobândit trupul?

— Da.

— Iată că din acea zi, Satan te-a părăsit definitiv.

— Nu cred.

— N-ai decât. Misiunea mea e să-ți fac cunoscut adevărul, iar tu, dacă vrei, crede, dacă nu, nu crede.

— Cum poți spune că ești un trimis al lui Dumnezeu, dacă de atâtea ori L-ai hulit?

— Am făcut-o intenționat.

— De ce?

— Vei afla mai târziu.

În timpul discuției noastre începui să mă simt din ce în ce mai bine. Era incredibil.

— Nu te îndoi de mine. Eu vin din cer. Diavolul niciodată nu va binevoi să vindece o persoană. El o va nimici cât de repede posibil. Iubirea lui față de oameni se manifestă prin a-i ucide. El este o fiară, în schimb, eu vin de la Tatăl cel Bun și Milos. Eu încerc să te scot din hăurile în care te-a aruncat Satan.

— Îmi promiți că voi scăpa de blestem?!

— Îți promit.

— E posibil ca acest blestem, care a ucis câte o persoană din fiecare generație din neamul meu, acum să ne lase în pace? Vom fi dezlegați de el?

— Să știi că ești un copil drag Domnului! Peripețiile prin care ai trecut în ultimii ani au fost strict supravegheate de către El. El a vrut cu tot dinadinsul ca tu să cunoști stările extreme ale răului, pentru ca pe tot parcursul vieții tale să propovăduiești omenirii numai binele. Oamenii ce au avut de suferit în urma contactului cu răul, vor lupta din greu să nu mai aibă de-a face cu el. De azi încolo și tu vei lupta.

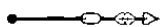
— Cum să lupt, dacă abia de-mi pot mișca degetele?

— Ești puternic spiritual. Asta și contează pentru Dumnezeu Tatăl.

— Am dat eu dovadă de tărie spirituală?

— Ai dat fără să conștientizezi.

- Ce bine!
- O să-ți dau o veste care deloc n-o să-ți placă.
- E-n legătură cu mine?
- Nu, e vorba de copilul tău.
- Ce-i cu el? Întrebasesm alarmat.
- A murit.
- Când? De ce?
- Trebuie să te bucuri că a scăpat de chinurile vieții.
- La ce bun s-a născut? Să trăiască atât de puțin?!
- De ce nu-ți pui întrebarea la ce bun trăiesc unii oameni câte o sută de ani, dacă oricum trăiesc degeaba?! Să trăiești o viață așa de lungă, fără să te gândești la Dumnezeu e o nebunie totală. Ei știu doar să mănânce, să bea, să chefuiască, să se căsătorească, să meargă la serviciu și atât. Ei n-au alte preocupări.
- Când a murit? Întrebasesm trist.
- În clipa în care ai început să te simți mai bine.
- Adică acum câteva minute în urmă.
- Da.
- Moartea lui face parte din planul lui Dumnezeu?
- Exact.
- Planuri cu adevărat criminale.
- Nu uita că tu însuși ai fost tentat să-ți ucizi copilașul.
- Sunt un biet om, nu Dumnezeu.
- De dragul tău a făcut-o.
- Să mă gândesc mai bine, nu văd nici un motiv pentru care Dumnezeu să mă iubească. M-ai ales că nu am nutrit nici un sentiment pentru El.
- Tatăl vede în tine un potențial propovăduitor al binelui.
- Ei, bine. Acum spune-mi, te rog, dacă toate nenorocirile ce s-au abătut asupra mea au venit numai din partea Lui?
- Nu. Ultimii patru ani din viața ta au fost sub oblăduire divină, iar ceilalți sub aripa satanei.
- Cum adică? M-am născut cu Satan în suflet?
- Știi bine că faci parte dintr-un neam blestemat.
- Știu.

— De două sute de ani și până în prezent, blestemul a făcut zece victime.

— Inclusiv și copilașul meu?

— Da. Toți cei care au murit au fost bărbați.

— Dar cum se explică faptul că murea numai câte o singură persoană din fiecare generație?

— Simplu. Cel cu sufletul blestemat putea să dea naștere și la zece copii, pentru că blestemul se transmitea numai la unul dintre ei. Din nefericire, în toate cazurile, întâii născuți au fost și cei care au preluat sufletul părinților lor. Așa că posteritatea a fost constituită din câte, maxim, doi copii, dintre care unul era bolnav. Tatăl nu-și permitea să dea naștere la mai mulți urmași, pentru că în scurt timp blestemul îl răpunea.

— Îngrozitor.

— Tu ești ultimul membru al neamului tău care posedă blestemul, dar care nu va muri din cauza lui. Tu ai șansa să mori de bătrânețe.

— Care a fost motivul lui Dumnezeu să mă elibereze de blestem?

— Ți-am mai spus. El te iubește foarte mult.

— De ce am fost blestemați?

— Nu te supăra, însă pe parcursul vieții se va întâmpla că și la alte multe întrebări să nu afli răspuns. Cheia tuturor tainelor se găsește la Dumnezeu. Dacă va binevoi El, vei avea revelații, dacă nu, va trebui să te mulțumești doar cu ceea ce știi.

— De vreme ce copilul meu a murit, unde-i sufletul, sau, mai bine zis, partea de suflet care se afla în el?

— Chiar vrei să știi?

— Da!

— Acel suflet blestemat a părăsit deja pământul.

— Este imposibil!

— De ce crezi astfel?

— Pentru că acea parte a sufletului trebuia să revină la mine.

— Dimpotrivă, partea ta a mers la copil.

— De ce nu-s mort?

— Pentru că Dumnezeu a ales să trăiești. El are nevoie de tine viu.

— Spune-mi adevărul. În caz că sufletul ăla blestemat a părăsit pământul, eu nu mai aveam nici o șansă de supraviețuire.

— Dumnezeu Tatăl ți-a oferit un nou suflet: un suflet curat care îți va aparține numai ție.

— Să-mi fi oferit un alt suflet, n-aș mai fi ținut minte cine ești tu, cine-mi sunt părinții, cine-i Elena.

— Dumnezeu a ales ca tu să știi. Nu te întreba cum a făcut-o, ci bucură-te că a făcut-o. Ești un om nou, fără păcat. Să fii atent cum îți vei trăi viața mai departe.

— Mai am o întrebare.

— Spune.

— Deși am purtat în mine sufletul părinților mei, eu simțeam totuși că sunt o individualitate. Niciodată n-am avut amintiri de pe vremea în care mă aflam în corpurile strămoșilor mei.

— Nu-i nimic ieșit din comun, pentru că sufletul, imediat ce trecea dintr-un corp în altul își schimba identitatea.

— Dar cum e posibil? Pentru că eu, cel care îți vorbește acum, sunt, de fapt, sufletul. Așadar, cum se explică că eu, care sunt sufletul, să rămân tot eu, după ce am devenit alt suflet?

— Îți dai seama cât e de complicată întrebarea?

— Da.

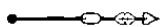
— Iată că răspunsul e de o mie de ori mai complicat. Întreabă-L pe Dumnezeu. Poate-ți răspunde.

— E cu neputință, spusei eu stupefiat. Nu pot să cred. Nu mă minți? Chiar ești tu?

— Eu ți-am supravegheat viața în ultimii patru ani.

— Foarte bine. Și-ți amintești ce-mi vorbeai când mă aflam pe marginea peșterii?

— Ceea ce ți-am spus atunci, erau niște născociri intenționate. Viața ta fusese profund marcată de influența diavolului. N-ai fi acceptat nicicum mesajul Lui Dumnezeu. Deși ai suferit cumplit din cauza lui Satan, îl mai iubeai

încă. Așa-zisa încercare de a te apropia de el am făcut-o cu un scop anume.

— Ți-a reușit de minune.

— Mi-a reușit și știi de ce?

— Nu!

— Tu, deși ai suferit mult din cauza acelui demon, mai erai atașat de el. În subconștientul tău persista teama că vei rămâne fără dânsul, dar și fără forțele supranaturale. Erai total dependent de ele. Te arătai dispus să înduri încercările cele mai dure, doar să-ți fie lăsat în administrare acel mănunchi de forțe.

— De ce îl numești mănunchi? Pentru mine însemna foarte mult.

— Forțele dăruite omului de Dumnezeu sunt incomparabil mai eficiente decât cele dăruite de diavol. Deși ai suferit, oricum ai apelat la prietenia lui. Erai distrus psihic. Nu mai erai capabil să-ți trăiești viața de unul singur. Văzându-te în așa stare, Stăpânul meu m-a trimis să te ajut. Inițial ai fost un pic dificil, dar m-am obișnuit cu tine. Norocul tău a fost că Satan nu a revenit să te chinuiască din nou.

— De ce? Poate să vină oricând! Nu mă tem.

— Erai rebel. Tu nu puteai fi o ființă care să-și dorească, pur și simplu, un stăpân. Tu îți doreai unul, ca să ai împotriva cui lupta.

— Are Dumnezeu vreo garanție că nu voi lupta și împotriva Lui?

— Dumnezeu știe, înainte de a vă fi născut voi, ce fel de oameni urmați să fiți. Nici un fir de iarbă nu crește fără voia Lui.

— Dacă-i așa, de ce a permis să fac atâta rău?

— Atunci făceai parte dintr-un neam blestemat. Ați fost lăsați cu toții în voia sortii. Dumnezeu a început să te iubească abia atunci când a văzut cum lupti cu înverșunare împotriva Satanei. Atunci El a decis să pună capăt blestemului, transformându-te într-un mare ucenic al Său. Puterea cu care luptai contra diavolului, o vei folosi în lupta pentru numele Lui Dumnezeu.

— Ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă de copil aş fi fost o persoană evlavioasă?

— Nimic.

— Din câte ştiu, Dumnezeu le răspunde copiilor săi cu dragoste!

— Nu şi în cazul neamurilor blestemate. Chiar dacă L-ai fi iubit, era nevoie de o schimbare de atitudine din partea Sa, atât faţă de tine, cât şi faţă de neamul tău. Iată că s-a întâmplat minunea şi fără să-L iubeşti. Ți-am zis că ești un norocos! De acum încolo te așteaptă o viață lungă și frumoasă. Greul pe care îl suportă unii oameni pe parcursul întregii vieți, tu l-ai îndurat deja.

— Totuși, m-ai mințit.

— Când? Cum?

— Ai uitat?

— A fost spre binele tău. De când te afli sub aripa mea, deși te-am indus în eroare, te-ai simțit foarte bine. Nu? Până în prezent ai crezut că sunt Satan. Deși te amăgeam că sunt diavolul, nu ți-am spus să faci niciodată lucruri rele. Dimpotrivă, te-am învățat să faci doar binele! Crezi că adevăratul Satan avea să-ți vorbească despre învățăturile creștine? Niciodată. Nu în zadar am vrut să-ți aprofundezi relațiile de prietenie cu oameni credincioși. Să fii și tu ca ei; să fii un om bun.

— Nu cred că Vova poate fi numit bun.

— Prin răutatea acelui om am încercat să-ți trezیم interesul față de lucrurile bune. În rest, cred că ai cunoscut destule persoane care să-ți vorbească de Dumnezeu. Cu greu, dar am reușit să te debarasăm de reminiscențele diavolești, care mai sălășluiau în tine. Acum că te-ai obișnuit să trăiești fără Satan, fără puteri supranaturale, am hotărât să-ți spunem adevărul. Ți l-am fi făcut cunoscut cu mult timp în urmă, dar nu ai binevoit să mă chemi. Deși nu m-ai chemat atunci când ne-a fost înțelegerea, nu crede că ai făcut-o că așa ai vrut tu. Nu. Nu m-ai chemat pentru că așa a fost voia lui Dumnezeu. El a vrut să cunoști ce înseamnă moarte. Și ai cunoscut-o. Totuși, dacă mă chemai cu doi ani în urmă, după ce ai

discutat cu starețul, nu stăteai azi pe patul de suferință. Ești un adevărat bărbat. Ai învins frica de moarte. Te-ai obișnuit ușor cu gândul că nu vei mai fi printre cei dragi. Cu acest gând s-a obișnuit și draga ta soție. Deși ești muribund, ea continuă să doarmă în același pat cu tine. Îți dai seama cât de mult te iubește? S-o respecti. Asemenea femei sunt rare pe acest pământ.

— Da, îngerule! O voi respecta nu doar pe ea, ci și pe Dumnezeu.

— Toată lumea se va minuna de vindecarea ta.

— Mulți îmi cunosc necazul, dar puțini vin să mă vadă.

— Voi, oamenii, vă respectați unul pe celălalt numai atunci când aveți careva interese. Necazul nu vă unește, ci vă dezbină.

— Evident!

— Trebuie să plec, mă anunță el. Spune-mi, ai însușit bine lecția vieții?

— Parcă m-am trezit dintr-un coșmar. Ah, câți ani de coșmar. Nu-mi vine să cred.

— Te las, prietene. Bucură-te, pentru că Dumnezeu a dorit să-ți lungească zilele. Nu vei mai fi chinuit niciodată de forțele răului, iar cu privire la Dumnezeu, vrei, nu vrei, vei lucra toată viața pentru El. Nu în zadar te-ai născut sub numărul lui Iisus, treizeci și trei. Adă-I laudă și mulțumire Tatălui. Demonstrează lumii că ești un om obișnuit, dar nu înceta să faci lucruri mari. Acum ești eliberat de blestem, așa că poți zămisli oricâți copii dorești. De azi încolo neamul tău este binecuvântat de Dumnezeu. Adio, prietene. Fii pregătit, pentru că oricât de mult vei dori să te întreții cu vreun trimis al Domnului, nu vei putea. Să nu disperi, dimpotrivă, bucură-te că Dumnezeu te iubește și că te lasă să-ți trăiești viața în tihnă. Nu te va mai deranja nici El, nici eu, nici altcineva.

— Mulțumesc mult!

— Rămâi în pace, îmi ură oaspetele ceresc, după care, ca un fulger ieși din creierul meu dispărând nu știu cum și nu știu unde.

— Elena! Elena! Trezește-te! strigai eu neputincios.

— Ce-i, dragule? Întrebă ea somnoroasă.

— Am înviat din morți!

— Ce?

— M-am făcut bine.

Credea că delirez. Aprinse lumina și se aplecase deasupra capului meu.

— Iubite, te vei face bine, fii sigur.

— Nu crede că-s nebun. Știu ce vorbesc. Deja sunt sănătos.

Ea mă privi cu neîncredere, după care, umezindu-și buzele

cu limba, întrebă:

— Chiar ai scăpat de convulsii și de sindromul uitării?

— Da, Elena. Din această clipă nu mai sunt blestemat. Păcat că nu pot să sar din pat, că aș zburda ca un mânz pe îmaș.

— Vei avea nevoie de câteva zile să te întremezi. N-ai mâncat mai nimic în ultima vreme.

— Știu. Nu-ți închipui cât de foame mi-e. Mi-aduci ceva?

— Imediat!

Eram sănătos. De necrezut. După lunga ședere în aceeași încăpăre cu moartea, în pieptul meu încolțise din nou speranța de a trăi. Să te fi uitat la mine, n-aveai să vezi decât un schelet de piele și oase în formă de ființă umană. Numai sufletul, noul meu suflet, îmi mai punea în mișcare organismul.

Avusei nevoie tocmai de unsprezece zile ca să pot ieși din casă.

De clipe mai frumoase decât cele de după însănătoșire, nu mai avusei parte niciodată până atunci. Doar umbra unei mici tristeți nu mă lăsa în pace: copilul meu. Îl urăsem o vreme, totuși, era copilul meu. Maria nu binevoise să mă anunțe.

* * *

— Bun găsit, părinte!

— Vai, băiete! Am crezut că ai uitat de mine. Au trecut

tocmai doi ani de când nu ți-am auzit vocea. Neîncetat m-am rugat pentru sănătatea ta, dar n-ai dat nici un semn de viață. Cum îți merge? Am aflat că te-ai căsătorit. De ce nu m-ai invitat la nuntă? Aș fi vrut să vă binecuvânteze.

— Nu vă faceți probleme. Promit să vă invit la nunta de argint.

— Eh, e prea departe până atunci, zise el oftând. Pe zi ce trece mă apropii tot mai mult de plaiurile veșniciei. În curând veți vorbi de mine la timpul trecut.

— Părinte, nu vorbești așa. Cine îmi va mai da sfaturi? Vreau să vă spun că ați avut dreptate când afirmați că nașterea mea s-a produs sub semnul lui Iisus Hristos.

— Întotdeauna am avut dreptate. Când spun ceva, nu-mi permit să greșesc. Când vei ajunge și tu bătrân ca mine, sper să fii la fel de exact în declarații.

— E prea devreme să-mi arunc privirea dincolo de orizont.

— Ești liber, poți s-o faci.

— Da, liber.

— Ți-am zis doar că libertatea totală poate fi obținută numai prin intermediul lui Dumnezeu. Eu am obținut-o încă de atunci când mă aflu în temniță. Gratiile nu mă împiedicau să savurez nemărginita libertate.

Îmi fusese necesară aproape o oră să-i povestesc starețului modul miraculos prin care am câștigat viața. Se simțea foarte important că și el a contribuit la salvarea mea. Nu-l mai auzisem să zâmbească atât de mult, niciodată. Bucuria sa era de aceeași intensitate cu bucuria mea.

— Acum ai nobila misiune să mergi până la capătul pământului ca să povestești tuturor despre revelațiile de care ai avut parte. Ai ce povesti. Datorită mărturiilor tale, foarte multă lume va ajunge să se regăsească. Tu ești unul din milioanele de ființe care au avut ghinionul să treacă prin situații similare. Chiar dacă cei mai mulți dintre ei n-au stat la sfat cu îngeri ai diavolului sau ai lui Dumnezeu, ei au simțit pe viu prezența lor. Nimeni dintre noi nu se naște în zadar. Pentru fiecare om în parte, Dumnezeu are

un scop prestabilit. Ușor ne-ar fi să nu avem nici o responsabilitate, însă lipsa ei echivalează cu lipsa speranței. Cine nu crede, nu speră. Nici tu nu prea înțelegeai ce așteaptă Dumnezeu de la tine.

— Cum să-L fi înțeles, dacă eram cu satan în suflet? Abia acum am înțeles.

— Oamenii care sunt absorbiți de lucrurile pământești, pierd legătura inițială cu Dumnezeu, zise starețul un pic răgușit.

— Ce aveți în vedere prin legătura inițială?

— Vârsta de cinci-șase ani este perioada scurtă în care calea de legătură dintre om și Dumnezeu este netedă, curată. În acest răstimp, copilul nu intră sub nici o formă în conflict cu Dumnezeu. În caz că săvârșește anumite păcate, el nu poate fi răspunzător de ele, pentru că le-a făcut inconștient.

— Ei, părinte, este imposibil să păstrăm calea de legătură dintre noi și Dumnezeu veșnic curată.

— Obligație e să fim creștini adevărați.

— Părinte, nu vă supărați, dar voi îndrăzni să vă rog ceva!

— Ce anume?

— E vorba de practicile oculte. Inițiați-mă și pe mine în taina lor.

— Ți-am mai zis: nu-i neapărat să putem face tot ce ne punem în gând.

— Cred că nu-i păcat că-mi doresc să cunosc mai multe.

— Fiule, un învățat zicea: înțelept nu-i cel ce știe multe, ci cel ce știe ce trebuie. Unele lucruri nu reprezintă atât păcatul în sine, cât drumul ce duce spre păcat. Totuși, dacă voiești să-ți fac cunoscute practicile oculte, așteaptă momentul potrivit. Este periculos să te avânți în această lume a necunoscutului.

— De ce credeți că-i periculos?

— E foarte mică diferența dintre practicile oculte decente și cele diavolești. Trebuie să te gândești bine înainte de a lua o decizie în acest sens

— Viața oricum e fragilă!

— E mai fragilă decât ața, completă starețul.

— Ața dacă se rupe, o legăm și din nou e bună, dar dacă pierdem viața, pierdută rămâne. Ce e mai instabil în lumea asta decât viața? Mereu trăim cu riscul că în orice clipă putem muri.

— Moartea e mai instabilă decât toate lucrurile.

— De ce credeți așa?

— Pentru că ea mereu destabilizează viața omului. Accidentele de orice natură se pot solda cu decesul nostru. Mă întreb de multe ori, de ce moartea stă în capul tuturor lucrurilor? De ce viața noastră se transformă în moarte, iar moartea nu poate fi viață? Mă întreb și tot eu îmi răspund: deși ne uităm ca la ceva neînsuflețit, moartea reprezintă, de fapt, o entitate vie.

— Nu sunt de aceeași părere.

— Vei fi, pentru că ți-o voi demonstra printr-un exemplu plauzibil. O persoană moartă ar putea lua viața unei ființe vii?

— Nu.

— Iată că moartea, pe care o considerăm la fel de moartă ca și persoanele moarte, poate ucide oricâți oameni dorește. Ea este vie, este colecționara tuturor vieților. Ea răpește viața din corpurile oamenilor, semănând moartea în ele. Moartea este mai vie decât absolut orice ființă însuflețită de pe pământ. De vreme ce omul are un singur suflet, moartea deține miliarde de suflete. Noroc că Dumnezeu ne oferă șansa să ne păstrăm viața, chiar și după ce murim. Când decedăm, noi nu mergem în mormânt, ci rămânem vii, continuând să trăim pe tărâmul morții. Acolo este decisă soarta noastră. Adevărata soartă. Dacă am trăit în ascultare de Dumnezeu aici pe pământ, avem posibilitatea să evadăm din prinsoarea morții și să zburăm nestingheriți prin imensitatea paradisului.